

Phòng 103 Số 45

Contents

Phòng 103 Số 45	2
1. Chương 1-1: 11 Giờ 59 Phút (thượng)	2
2. Chương 1-2: 11 Giờ 59 Phút (trung)	4
3. Chương 1-3: 11 Giờ 59 Phút (hạ)	6
4. Chương 2-1: Họa Trung Tiên (thượng)	7
5. Chương 2-2: Họa Trung Tiên (trung)	9
6. Chương 2-3: Họa Trung Tiên (hạ)	12
7. Chương 3-1: Ái Sát (thượng)	14
8. Chương 3-2: Ái Sát (trung)	16
9. Chương 3-3: Ái Sát (hạ)	21
10. Chương 4-1: Người Mẫu Hoàn Mỹ (thượng)	23
11. Chương 4-2: Người Mẫu Hoàn Mỹ (trung)	25
12. Chương 4-3: Người Mẫu Hoàn Mỹ (hạ)	27
13. Chương 5-1: Thủy Tiên (thượng)	30
14. Chương 5-2: Thủy Tiên (hạ)	31
15. Chương 6-1: Tiên Nhân Chưởng Cũng Có Mùa Xuân (thượng)	33
16. Chương 6-2: Tiên Nhân Chưởng Cũng Có Mùa Xuân (trung)	35
17. Chương 6-3: Tiên Nhân Chưởng Cũng Có Mùa Xuân (hạ)	38
18. Chương 7-1: Bưu Thiếp Đến Từ Phương Xa (thượng)	40
19. Chương 7-2: Bưu Thiếp Đến Từ Phương Xa (trung)	42
20. Chương 7-3: Bưu Thiếp Đến Từ Phương Xa (hạ)	45
21. Chương 8-1: Đồng Hồ Cát (thượng)	47
22. Chương 8-2: Đồng Hồ Cát (trung)	49
23. Chương 8-3: Đồng Hồ Cát (hạ)	51
24. Chương 9-1: Quầy Kẹo (thượng)	53
25. Chương 9-2: Quầy Kẹo (trung)	54
26. Chương 9-3: Quầy Kẹo (hạ)	57
27. Chương 10-1: Biểu Tượng Ái Tình (thượng)	59
28. Chương 10-2: Biểu Tượng Ái Tình (trung)	61
29. Chương 10-3: Biểu Tượng Ái Tình (hạ)	63
30. Chương 11-1: Cuốn Nhật Ký (thượng)	65
31. Chương 11-2: Cuốn Nhật Ký (trung)	67
32. Chương 11-3: Cuốn Nhật Ký (hạ)	72
33. Chương 12-1: Tình Kết Tóc (thượng)	75
34. Chương 12-2: Tình Kết Tóc (trung)	77
35. Chương 12-3: Tình Kết Tóc (hạ)	80
36. Chương 13-1: Nửa Cốc Nước Sôi (thượng)	83
37. Chương 13-2: Nửa Cốc Nước Sôi (hạ)	84
38. Chương 14-1: Thụy Mỹ Nhân (thượng)	86
39. Chương 14-2: Thụy Mỹ Nhân (hạ)	87
40. Chương 15-1: Ký Sự Dưỡng Miêu (thượng)	89
41. Chương 15-2: Ký Sự Dưỡng Miêu (trung)	91

42. Chương 15-3: Ký Sự Dưỡng Miêu (hạ)	93
43. Chương 16-1: (thượng)	95
44. Chương 16-2: (trung)	98
45. Chương 16-3: (hạ)	101

Phòng 103 Số 45

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thần quái quỷ quái, hắc ám kinh dị, HE/BEEditor: Vĩ CầmBeta: Tử ĐằngCâu chuyện xoay quanh m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-103-so-45>

1. Chương 1-1: 11 Giờ 59 Phút (thượng)

Vi Kiệt gần đây mất ngủ trầm trọng, nhưng không giống như mất ngủ bình thường, rất kỳ quái, mỗi lần đúng mười một giờ năm mươi chín phút nửa đêm, anh sẽ tỉnh lại, hơn nữa cũng không ngủ lại được. Anh đã đến gặp bác sĩ tâm lý nhưng cũng không biết nguyên nhân, đối phương chỉ nói anh bị áp lực về công việc và gia đình quá lớn, nói xong đưa thuốc rồi tổng cổ anh đi. Máy loại thuốc kia dù có một chút tác dụng, nhưng vấn đề cơ bản vẫn không giải quyết được. Anh cũng lười đến lại cái phòng có vấn đề tâm lý đó.

Một người đàn ông ba mươi lăm tuổi, công việc ổn định, đã kết hôn và có một đứa con gái bảy tuổi thì có thể có áp lực gì đây?

Được rồi được rồi, nói không có, cũng là lừa mình dối người.

Từ trước đến giờ anh vẫn phải sống trong phòng trọ, không có xe riêng, mỗi ngày đi làm về là phải chen chúc trên xe điện ngầm. Còn phải tiết kiệm một khoản tiền cho vợ dùng, con gái đọc sách.

Trách nhiệm này, mặc dù không phải con mãnh thú và dòng nước lũ, nhưng vẫn có thể ép người ta ngạt thở. Vì hai chữ này mà phải từ bỏ rất nhiều thứ, cuối cùng nhận được cái gì, ai có thể biết được.

“Thật có lỗi, tôi không thể nào sống với anh được nữa. Tôi cũng không thích hợp với anh, sẽ có một người xứng đáng với anh hơn tôi, sau này chúng ta cũng có thể là bạn bè, bảo trọng.”

Mãi chìm trong hồi ức, Vi Kiệt không để ý đến màn hình điện thoại di động đang sáng lên. Anh không thích để rung hay chuông, cho nên đã bật chế độ im lặng.

Sáng được một lúc, Vi Kiệt mới có phản ứng, ba chân bốn cẳng tiếp điện thoại: “A lô? Bà xã, em và Tâm Nhan đến rồi ư, ừm... Được rồi, anh biết rồi, bây giờ đang ở văn phòng nên không thể nói chuyện được, về nhà sẽ nói với em sau. Tạm biệt.”

Là vợ anh gọi, vốn định ngày nghỉ sẽ đi thăm ba mẹ chồng, nhưng Vi Kiệt còn phải tăng ca ở công ty không thể đi được, vì vậy đành phải mua một chút quà giao cho vợ mang về biếu cho hai người đó. Nói đúng ra, Vi Kiệt đã lấy cớ công tác để trốn tránh, vì hai cụ già không được thích anh cho lắm.

Bởi vì trước đây anh đã từng có một đoạn tình duyên với một người đàn ông, huyền não rất lớn.

Đồng tính luyến ái, ở xã hội hiện nay chưa hoàn toàn được tiếp nhận, càng nói chi đến hai người họ là thế hệ trước, lại là cha mẹ vợ của mình. Nói thế nào cũng đều là anh đuối lý, chỉ có thể cam chịu.

Nếu như người kia còn ở bên anh, với sự ôn nhu của hắn, bất luận anh làm cái gì cũng sẽ được bao dung.

Vi Kiệt cười khổ lắc lắc đầu, đã bao lâu rồi mà còn nghĩ tới. Trên thế giới này, khó cầu nhất chính là “Nếu như”. Rõ ràng biết cho dù có quay lại, anh vẫn sẽ lựa chọn như vậy, bây giờ cần gì phải than ngắn thở dài?

Thu dọn công văn xong, Vi Kiệt chuẩn bị tan tầm.

Khí trời mù mịt, trời sắp sửa mưa.

Quả nhiên, mới vừa vào chung cư móc chìa khóa mở cửa phòng 103 ra, Vi Kiệt chợt nghe thấy một tiếng sấm, theo sau đó là tiếng mưa rơi tầm tã. Thở hổn hển, Vi Kiệt thay một đôi dép ở huyền quan*, nhìn phòng khách vắng vẻ, đột nhiên lại cảm thấy nhẹ nhõm.

** Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách*

Nâng cốc nước ấm lên, vừa uống một ngụm, chuông cửa đột ngột vang lên. Vi Kiệt ngây người, nhà anh rất ít khi có khách tới thăm. Có lẽ hai mẹ con đã trở về rồi.

Nhìn qua mắt mèo, tay Vi Kiệt run run, xém tí nữa là đổ cốc nước. Trống ngực anh đập thành thịch, còn mạnh hơn cả tiếng sấm ngoài cửa sổ.

Là hắn...

Biết tắm nhiều năm như vậy, hơn nữa lúc Vi Kiệt cho rằng cả đời này vĩnh viễn không thể gặp lại, thì người đó giờ đây lại đứng trước cửa nhà anh, tóc còn thấm nước mưa. Sắc mặt đại khái bởi vì mắc mưa lạnh nên trở nên trắng bệch, nhưng vẫn tuấn lãng mê người như hồi còn trẻ.

Vi Kiệt run rẩy mở cửa.

Bên ngoài, một bóng dáng cũng không có.

2. Chương 1-2: 11 Giờ 59 Phút (trung)

Cửa trong nháy mắt được đóng lại, tâm thần Vi Kiệt hơi hoảng loạn, bị ù tai một hồi, có thể là giấc ngủ trường kỳ kém chất lượng nên để lại di chứng. Không biết đột nhiên tưởng niệm một người, có tính là một loại di chứng hay không.

Anh ngồi phịch xuống sofa trong phòng khách, thở thật dài, đều là do chính mình tạo nên, hai chữ: đáng đời.

Vi Kiệt và Bành Phi quen biết nhau từ sơ trung, lên đại học thì chính thức yêu đương. Hai người ban đầu đều không phải GAY, nhưng bởi vì sự tồn tại của đối phương mới ý thức được mình thích con trai.

Ban đầu nếu như Bành Phi không nói rõ, Vi Kiệt có lẽ đến chết cũng sẽ không mở miệng. Anh là người hơi nhu nhược, không muốn đi đường vòng, thế nhưng lúc ở bên Bành Phi, cả người anh như dấy lên một ngọn lửa, hùng hực thiêu đốt, dường như muốn làm cho anh và Bành Phi hóa thành bột phấn, sau đó giao hòa cùng một chỗ, trong anh có tôi, trong tôi có anh.

Vi Kiệt cảm thấy mình đã nghiêm chỉnh trải qua một hồi vĩ đại mạo hiểm, anh đem tất cả kích tình và tình yêu từ khi sinh ra trao trọn cho Bành Phi. Hai người hôn nhau tại một khu rừng nhỏ dưới ánh hoàng hôn, điên cuồng giao hợp trong căn phòng khách sạn có giá hời... Sự nhiệt tình và ôn nhu của Bành Phi khiến Vi Kiệt mê đắm, anh như rơi xuống vùng bùn, biết rõ không nên, mà vẫn cứ hăm sâu vào.

Bên cạnh việc đó, tâm trí anh vẫn đắn đo, Vi Kiệt cảm thấy anh và Bành Phi không thể lâu dài, hai người thủy chung vẫn phải tách biệt, sau đó kết hôn sinh con, trải qua cuộc sống bình thường.

Ba năm ấy, Vi Kiệt tiếp nhận sự an bài của người nhà, cũng quen biết với người vợ hiện giờ. Hai người qua lại rất thuận lợi.

Anh không ngờ Bành Phi lại có phản ứng mạnh đến vậy sau khi biết rõ chân tướng. Ngày đó lúc hai người trên giường, Bành Phi cơ hồ muốn giết chết Vi Kiệt, xong việc lại còn gắng sức ôm chặt lấy anh. Nước mắt thấm ướt cổ anh, rất nóng.

Vi Kiệt chưa từng cảm thấy khó chịu như vậy, anh biết rõ mình rất có lỗi với Bành Phi, nhưng rất nhiều chuyện, không phải muốn gì được nấy.

Hành động chân giẫm hai thuyền rất đáng thẹn, nhưng Vi Kiệt thực sự tham luyện tất cả của Bành Phi, giờ đây nếu đã đắm lao thì phải theo lao. Thẳng đến khi tốt nghiệp, hai người cũng chưa từng nói nhiều hơn một câu.

Chỉ là cách hai năm, trước ngày Vi Kiệt kết hôn, không ngờ Bành Phi lại đột ngột gọi cho anh. Số của hắn, Vi Kiệt vẫn một mực giữ lại.

“Ra ngoài gặp một lần đi.”

Vi Kiệt đắn đo một hồi rồi mới đáp ứng. Anh không nhớ khi đó nhận được điện thoại xong thì nghĩ gì, chỉ cảm thấy nhất định phải gặp hắn một lần. Đời này sẽ không còn gì tiếc nuối.

Thời gian ước định là tám giờ tối, ở công viên bên hồ, chẳng qua là, Vi Kiệt đợi đến nửa đêm cũng không phát hiện bóng dáng Bành Phi đâu. Gọi điện thoại cũng không ai tiếp, sau đó là dứt khoát tắt máy.

Vi Kiệt chết tâm, sau khi về nhà an an phận phận làm một người chồng tốt, không lâu sau lại trở thành ba ba tốt.

Mà Bành Phi, cũng không xuất hiện trong sinh hoạt của anh nữa.

Đêm nay, lại đến mười một giờ năm mươi chín phút nửa đêm, Vi Kiệt đứng giờ tỉnh lại, thật giống như được lập trình sẵn vậy. Màn hình điện thoại đặt trên tủ đầu giường vừa vắn sáng lên, vốn tưởng rằng là vợ gọi, nhưng vừa cầm lên nhìn, tim anh đập liên hồi.

Như sợ đối phương ngắt điện thoại, anh vội vội vàng vàng nhấn nút nhận, Vi Kiệt cố gắng để giọng nói không bị run rẩy: “A lô? Bành Phi...”

Trong điện thoại lẫn rất nhiều tạp âm, đầu này nghe như tiếng nước giọt tí tách.

“Bành Phi?”

“... Anh rất nhớ em.” Người đàn ông cất tiếng.

Vi Kiệt nắm chặt điện thoại di động, hốc mắt bắt đầu nóng lên: “Em cũng vậy.”

Trầm mặc một hồi lâu, Vi Kiệt lại hỏi: “Hôm nay là anh đến tìm em ư? Tại sao đã đứng trước cửa rồi lại lập tức bỏ đi?”

Tiếng nước giọt càng ngày càng rõ ràng, Bành Phi trả lời: “Anh không biết phải làm sao để đối mặt với em. E rằng em đã có con rồi, hôn nhân mỹ mãn gia đình hạnh phúc, anh không có tư cách đến làm phiền. Quay lại tìm em, thì ra chính là một sai lầm.”

“Thật có lỗi.” Lòng Vi Kiệt đau thắt, Bành Phi là người duy nhất anh yêu, đến bây giờ vẫn chưa từng thay đổi.

“Quên đi.” Bành Phi thở dài một tiếng, “Không thể quên được em là lỗi của anh, chúng ta không nên liên lạc với nhau nữa.”

“Bành Phi!” Vi Kiệt vội bật dậy, kích động nói, “Anh nghĩ rằng em đã quên à? Em thừa nhận ban đầu lựa chọn kết hôn là rất ích kỷ, nhưng em một phút một giây cũng chưa từng quên anh. Nếu như đêm trước khi em kết hôn anh tới gặp em, chúng ta...”

3. Chương 1-3: 11 Giờ 59 Phút (hạ)

Nói đến đây, Vi Kiệt dừng lại.

Nếu như đêm đó Bành Phi không nuốt lời, hai người sẽ thế nào đây? Vi Kiệt đã từng không tin từ “Nếu như” có thật, nhưng không ngờ bây giờ lại bắt đầu ước cầu.

“Vợ của em dẫn con gái đến nhà mẹ đẻ, tuần sau mới trở về.” Vi Kiệt bỗng dưng cảm thấy hai má nóng như lửa đốt, giống như lúc còn ở cùng Bành Phi, sắp bốc cháy lên.

Quả thật, anh đã bị mê hoặc, trước đây từng nói cái gì mà làm bạn bè đều toàn là trái lương tâm, bây giờ Bành Phi có lẽ đã có một gia đình, hoặc có lẽ vẫn độc thân, thậm chí còn tìm nam nhân khác kết giao, Vi Kiệt biết mình không có tư cách hỏi những lời này. Nhưng anh vẫn muốn mặt đối mặt với Bành Phi, nhìn mặt hắn, nắm tay hắn, ôm hắn... Thậm chí là nhiều hơn nữa.

“Ngày mai anh sẽ qua đó.”

Bành Phi nói xong câu này thì ngắt máy.

Đêm nay Vi Kiệt tóm lại ngủ rất ngon, trong mơ, thấy mình vẫn cùng một chỗ với Bành Phi.

Chạng vạng ngày hôm sau, Bành Phi cuối cùng cũng đến, Vi Kiệt lúng túng mà khăn trương, rồi lại loáng thoáng hưng phấn: “Vào đi, không cần đổi giày cũng được. Muốn uống cái gì? Cà phê hay hồng trà...”

Lời Vi Kiệt còn chưa dứt, thân thể đã bị Bành Phi ôm lấy, anh không giãy dụa, bởi vì anh thật sự khao khát được Bành Phi đụng chạm. Hai người qua loa xé rách quần áo trên người đối phương, hôn rồi lại âu yếm, cơ thể Bành Phi rất lạnh, tay chạm vào lưng hắn, toàn là mồ hôi lạnh.

“Anh không có việc gì chứ?” Vi Kiệt thở dốc hỏi.

Bành Phi không trả lời, mà lấp kín môi Vi Kiệt, đầu lưỡi cướp đoạt khoang miệng anh, Vi Kiệt mơ mơ màng màng chẳng biết gì hết.

Một thời gian dài không có tiến vào, hậu đình Vi Kiệt rất khô khốc, lúc giao hợp thì có cảm giác xé rách đau đớn truyền đến, cũng khó chịu như lần đầu tiên. Nhưng rất mâu thuẫn, anh đồng thời từ trước đến nay cũng chưa từng kích động đến như vậy, vật đó đang khiến anh, lấp đầy người anh là Bành Phi. Chẳng mấy chốc, anh đã muốn giải phóng, cái cảm giác linh hồn và thể xác dây dưa tình dục với nhau, cùng với việc bình thường làm theo phép với vợ, hoàn toàn ở hai mức độ khác nhau.

Vi Kiệt không rõ mình đã bắn bao nhiêu lần, cũng không rõ số lần Bành Phi tiết bên trong anh, anh chỉ cảm thấy, cảm giác trống rỗng nhiều năm, tại thời khắc này đều hoàn toàn được lấp đầy.

Thế nhưng, mỗi lần làm tình, trước mắt Vi Kiệt đều thoáng hiện lên một hình ảnh. Chính là cái đêm Bành Phi yêu cầu anh ra ngoài gặp mặt trước hôn lễ, anh đứng bên hồ trong công viên, ánh trăng rất sáng, trên mặt hồ lấp lánh di động, tựa hồ có cái gì đó nổi lên bề mặt... Khi anh muốn nhìn rõ, hình ảnh lại biến mất.

Xong việc, Vi Kiệt đã mệt đến nỗi cánh tay cũng không nâng lên được, Bành Phi còn ôm lấy eo anh, tư thế này vô cùng thân thiết khiến anh rất thỏa mãn. Vi Kiệt nhích lại gần lồng ngực Bành Phi, tiếng tim đập của đối phương nhẹ đến kỳ lạ, nhẹ đến giống như không nghe được gì cả.

“Em có muốn đi theo anh không?”

Nửa mơ nửa tỉnh, Vi Kiệt nghe thấy Bành Phi hỏi.

“Ừm...” Anh gật đầu.

Mười một giờ năm mươi chín phút đêm đó, Vi Kiệt không tỉnh lại. Trên thực tế, anh cũng không thể mở mắt nữa.

Một tuần sau, vợ Vi Kiệt dẫn theo con gái là Tâm Nhan về đến nhà, kinh khủng phát hiện thi thể Vi Kiệt trong phòng ngủ, khóc lóc báo cảnh sát. Thi thể không có bất kỳ dấu hiệu hư thối, giống như chỉ đang ngủ, trên mặt còn đọng lại một nụ cười.

Pháp y giám định, thời gian Vi Kiệt tử vong khoảng chừng nửa đêm một tuần trước. Nguyên nhân tử vong là dùng thuốc an thần quá liều.

Vợ Vi Kiệt khóc lóc kể về cảnh sát, chồng mình trước khi kết hôn từng là đồng tính luyến ái, hung thủ có thể là một người đàn ông tên là Bành Phi. Nhưng theo điều tra, Bành Phi từ mấy năm trước đã tự sát ở một cái hồ, thời gian chết trùng hợp cũng là 11 giờ 59 phút nửa đêm.

4. Chương 2-1: Họa Trung Tiên (thượng)

Mỗi một nghệ sĩ có tài luôn luôn nghèo túng.

Trịnh Yên Nặc bình thường đều tự nói với mình như vậy.

Đầu tháng hai mới tốt nghiệp ra trường, cậu vô cùng hăng hái đắc ý, nhưng lâu ngày cũng bắt đầu hiểu rõ được cái hiện thực ỷ mạnh hiếp yếu của xã hội. Hoài bão và tài hoa dùng để làm gì nếu không có ai chống lưng, không có một thế lực nào để dựa dẫm? Huống hồ cậu lại học chuyên ngành mỹ thuật hội họa, tìm việc càng không dễ dàng. Hiện giờ chỉ có thể tạm thời dựa vào tạp chí hay các ấn phẩm vẽ tranh minh họa để kiếm tiền, thuê một gian phòng ở khu chung cư nhỏ sống qua ngày.

Gia cảnh Trịnh Yên Nặc lúc đầu cũng có thể được cho là giàu có, nhưng năm cậu mười tám tuổi, bởi vì chuyện nguyện vọng của cậu mà trong nhà đã xảy ra tranh cãi. Cậu say mê hội họa, hơn nữa chỉ muốn vẽ cả đời, căn bản không muốn từ bỏ nguyện vọng. Cậu tuyệt thực, cứ thế mà kiên trì muốn cầm bút, thậm chí còn lấy cái chết để áp bức. Cha cậu triệt để tức giận, tuyên bố trên báo chí, muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với cậu. Khi đó cậu rất kiêu ngạo, cho dù đến bây giờ cũng không hề nghĩ tới việc sẽ quay lại tìm sự giúp đỡ của cha mẹ. Nói dễ nghe thì có cốt khí, nói khó nghe một chút, chính là thuần túy cố chấp, thích để tâm chuyện vụn vặt.

Mấy người bạn học cũng đã từng nói rằng, tính cách như cậu, trong tương lai chắc chắn sẽ không còn.

Tâm lý Trịnh Yên Nặc sao lại không rõ chứ, nhưng cậu không muốn thay đổi bản thân, nếu muốn sửa, cậu đã sửa từ lâu rồi.

Việc đáng giá và may mắn duy nhất đối với cậu chính là điều kiện gian phòng cậu thuê không tệ, chủ nhà hình như khẩn cấp muốn tuột tay, giá cả cũng giảm đến mức thấp nhất. Chẳng qua nghe hàng xóm nói, gian phòng này trước đây đã từng có người chết, không thể nào may mắn được.

Trịnh Yên Nặc không tin vào ma quỷ, cậu chỉ quan tâm đến vẽ tranh mà thôi. Đôi khi cậu còn rất khoa trương cho rằng, những tâm huyết đưa vào tác phẩm chính là tình cảm chân thành của cả đời mình, không bao giờ để những người khác hay vật gì làm nhiễu loạn đầu óc.

Thế này cũng có thể hơi điên điên khùng khùng, nhưng Trịnh Yên Nặc cũng không để ý, cậu không yêu phụ nữ, cũng không yêu đàn ông, chỉ yêu tác phẩm của bản thân.

Mấy ngày nay, bởi vì không nghe theo kiến nghị của biên tập, việc bản vẽ bị trả lặp đi lặp lại nhiều lần, không có dấu hiệu gì cho thấy tác phẩm bị người khác từ chối càng đả kích Trịnh Yên Nặc. Cho nên khoảng thời gian này cậu phá lệ buồn phiền.

Thế là, Trịnh Yên Nặc muốn vẽ một bức Quốc họa, cậu bình thường khá am hiểu tranh Tây pháp, không thường tiếp xúc với Quốc họa. Nhưng sự sạch sẽ của thủy mặc* có thể khiến cậu bình tĩnh hơn.

** Thủy mặc là loại tranh được vẽ bằng mực nước, hay còn gọi là mực tàu trên giấy hoặc lụa*

Vốn muốn vẽ tranh sơn thủy và hoa điệu, nhưng khi nhìn tờ giấy Tuyên Thành trước mặt, trong đầu Trịnh Yên Nặc chợt lóe lên, đó là một loại linh cảm cuộn cuộn không ngừng, làm cậu phần chần không ngớt.

Cậu tựa như nhìn thấy một nam tử cổ trang, tóc búi lại, mặc trường sam, trên búi tóc là một chiếc trâm ngọc bích đơn giản, khuôn mặt thon gầy, đôi môi mỏng mà tái nhợt, dường như bị bệnh gì đó.

Trịnh Uyên Nặc nhắm mắt lại, hết lần này tới lần khác vẫn cứ thấy nam tử tuấn mỹ đó.

Bọn họ quen biết ư?

Có thể chỉ mới gặp nhau, cũng có khả năng đã quen biết vài chục năm, thậm chí là lâu hơn nữa.

Giọng nói và nụ cười của nam tử nọ, phảng phất như khắc sâu vào lòng Trịnh Uyên Nặc, tồn tại từ khi cậu sinh ra, chỉ là bây giờ mới có được cơ hội gặp mặt đã bị che lấp từ rất lâu mà thôi.

Trịnh Uyên Nặc cầm bút chấm mực, nhưng vừa chấm được một giọt thì bỗng nhiên lâm vào trạng thái quên mình, hoàn toàn không ngừng được.

Thân thể rõ ràng ốm yếu, nhưng mái tóc trái lại đen tuyền, đã có lúc, Trịnh Uyên Nặc cũng chạm vào và yêu thích không buông.

“Biểu huynh mời ngồi.” Đó là một vị công tử phú gia tuần tú hơn người, chiết phiến khép mở, làm cho chúng nha hoàn đỏ bừng mặt.

“Uyen Nặc, lần trước từ biệt, cũng đã bảy năm rồi nhỉ.” Nam nhân được tiểu thị đồng điệu ngồi xuống, tiếng nói trong trẻo dễ nghe, như một tách trà thượng hạng.

“Phải, nhớ lại khi đó ta tuổi còn nhỏ, suốt ngày quần lầy biểu huynh đòi mua kẹo thối. Mà người khác mang đến ta lại không thích.” Nhắc lại chuyện xưa, khóe môi vị công tử vẽn lên, lúm đồng tiền như hoa đào.

“Đều là chuyện lúc bé, không ngờ người còn nhớ rõ.” Mặt nam nhân có chút ửng đỏ mất tự nhiên, “Uyen Nặc cũng đừng gọi ta là biểu huynh, chúng ta vốn chỉ kém hai tháng, cứ gọi thẳng tên ta là được.”

Vị công tử thân thiết nhiệt tình nắm chặt tay y, đôi mắt sáng rực như sao sớm: “Duệ Hàm.”

5. Chương 2-2: Họa Trung Tiên (trung)

Hè nóng bức, ngay cả con ve sầu trên cây mới bình tĩnh cũng sắp sửa bị ánh nắng sấy khô, tiếng kêu càng ngày càng to. Đại thiếu gia Trịnh Uyên Nặc chỉ mặc trên người nội sam bạc như ve sầu cánh trắng, nghiêng người dựa vào trường kỷ, mắt híp lại hưởng thụ gió mát do tiểu phó đứng bên quạt tới. Mơ mơ hồ hồ thấy một bóng dáng quen thuộc, hần lập tức tinh thần tỉnh táo ngồi dậy: “Duệ Hàm, người đến rồi?”

Vừa định rời đi, Vu Duệ Hàm buộc phải dừng bước, có chút áy náy nói: “Lúc đầu định đến nhìn người, nhưng thấy người đang nghỉ không tiện làm phiền, người cứ ngủ tiếp, ta sẽ trở về phòng đọc sách.”

“Ai ai ai.” Trịnh Uyên Nặc vội vàng đi chân trần xuống đất, bắt lấy tay áo y, “Lúc này mới nói muốn nhìn ta, bây giờ lại bảo muốn xem sách. Rốt cuộc người muốn nhìn xem cái gì?”

“Ta...” Vu Duệ Hàm biết rõ biểu đệ trước nay miệng lưỡi trơn tru, không tha cho người khác, y không khỏi đỏ mặt khó xử.

“Được rồi, ta ở đây có mấy quả vải, đang muốn bảo người mang tới phòng người, giờ lại trùng hợp gặp được, không bằng cùng ở đây thưởng thức.” Trịnh Uyên Nặc không khỏi phân trần kéo y cùng ngồi lên trường kỷ. Hai người lại nhàn thoai việc nhà một hồi, sau đó bọn nha hoàn mang quả vải lên, Trịnh đại thiếu gia sai hạ nhân lui xuống, trong phòng chỉ còn hai người.

“Nhanh ăn đi.”

“Uyen Nặc ăn trước.”

“Thực là... Duệ Hàm lại khách khí với ta.” Trịnh Uyên Nặc tách một quả vải, đôi mắt sáng khê xoay chuyển, thỉnh linh nhét vải vào miệng Vu Duệ Hàm.

“Dừng...” Vu Duệ Hàm bất ngờ, vội vàng cắn xuống, nước ngọt liếm bắn tung tóe lên tay Trịnh Uyên Nặc. Không ngờ Trịnh Uyên Nặc cứ để vậy vươn đầu lưỡi ra liếm, đầu lưỡi hồng điểm mềm mại làm Vu Duệ Hàm tim đập không thôi.

“Ăn ngon không?”

Vu Duệ Hàm đỏ cả mặt nhả hột ra, ngượng ngừng gật đầu.

Trịnh Uyên Nặc cười nói: “Bộ dáng Duệ Hàm e lệ thật đẹp, nếu người sinh ra là nữ tử, với giao tình hai nhà chúng ta, nhất định là sẽ kết thân từ nhỏ. Giờ đây tình chàng ý thiếp, nói không chừng cũng có mấy đứa nhỏ rồi.”

“Chớ nói bậy.” Vu Duệ Hàm thoát như tức giận, nhưng đáy mắt lưu động ánh sáng trái lại làm cho Trịnh Uyên Nặc lơ đãng.

Thế là, hần lớn gan sấp lại, đôi môi nhẹ nhàng dây dưa với cánh hoa của Vu Duệ Hàm: “Thật ngọt.”

“Uyen Nặc...”

“Đừng nói nữa.”

Bốn phiến môi hoàn hoàn toàn toàn hợp cùng một chỗ, thấm ướt lẫn nhau.

Cuối hạ đầu thu, thời tiết chuyển mát, Vu Duệ Hàm đột nhiên ngã bệnh. Y từ nhỏ đã bị hen suyễn, thường xuyên tái phát. Trịnh gia đã mời đại phu đến chữa trị nhưng cũng không thấy bệnh tình có chuyển biến gì. Việc này khiến Trịnh Uyên Nặc lo lắng, cả người cứ như con kiến bò trên chảo nóng, ngày nào cũng quần quật bên giường Vu Duệ Hàm, cùng hạ nhân hầu hạ hẩn.

“Uyen Nặc, người nghỉ ngơi một chút đi...” Vu Duệ Hàm nhìn đầu Trịnh Uyên Nặc đầy mồ hôi, tâm đau không ngớt.

“Tiểu đệ không phiền, nếu Duệ Hàm có thể tốt trở lại, tiểu đệ nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người.”

Thấy lời nói Trịnh Uyên Nặc đầy thành khẩn, Vu Duệ Hàm cảm thấy viên mắt nóng lên: “Ta trời sinh đã ốm yếu, tự biết rõ tình trạng cơ thể như thế nào, lần này cho dù là quan âm bồ tát cũng khó cứu. Thầy tướng số từng nói qua, đời này ta chỉ sống đến khoảng hai mươi lăm tuổi, chỉ sợ sẽ phụ Uyen Nặc người một mảnh tình ý...”

“Đừng nói nữa, cầu người!” Trịnh Uyên Nặc không khống chế được ôm lấy Vu Duệ Hàm, “Người sinh, ta cũng sinh. Nếu người chết rồi, ta sống còn ý nghĩa gì nữa?”

“Vậy người cũng đừng nói bấy nữa, thế gian nhân tình vốn mỏng manh, không phải người nào thiếu ai cũng không thể sống được.” Vu Duệ Hàm nén nước mắt than nhẹ.

“Người không tin ta ư?”

Cũng không phải không tin, chẳng qua...

Vu Duệ Hàm không biết nên nói thế nào, đành nghiêng đầu không nhìn hẩn nữa.

“Duệ Hàm...” Trịnh Uyên Nặc khẽ cắn môi, xoay cầm y lại hôn nhẹ lên môi, “Ôm ta.”

Bên tai Vu Duệ Hàm như có một tia sấm nổ vang, kinh sợ giãy dụa: “Không, chúng ta không thể như vậy.”

“Ôm ta.” Trịnh Uyên Nặc kiên định nói, “Nếu có thể được người ôm lấy, được người lấp đầy, ta đã không uổng công sống cuộc đời này.”

Trịnh đại thiếu gia vốn là hoang tràng lãng tử, thủ pháp ve vãn há có thể khiến Vu Duệ Hàm kháng cự? Huống hồ hẳn lúc này tâm tâm niệm niệm chỉ nhận định một mình biểu huynh, chân tình này có thể ví như một ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ lớn, cho dù lúc trước chưa bao giờ nghi ngờ kẻ nào, cho dù chất phác như Vu Duệ Hàm, cũng khó mà chống đỡ.

6. Chương 2-3: Họa Trung Tiên (hạ)

Trịnh Uyên Nặc cẩn thận hôn nhẹ lên thân thể gầy yếu mảnh khảnh của Vu Duệ Hàm, hận không thể mỗi một tắc liếm một cái. Lồng ngực trắng bệch của Vu Duệ Hàm điểm xuyết hai hạt nhũ thủ nhật đến nỗi nhìn không ra màu sắc, Trịnh Uyên Nặc há mồm ngậm lấy chúng thay phiên liếm mút đùa bỡn, khiến cho một nam tử luôn trịnh trọng cũng phải phát ra tiếng rên rỉ mê mẩn.

“Uyen Nặc...”

Rất tốt, cứ như thế này.

Chỉ có thể nhìn ta.

Chỉ có thể gọi tên ta.

Trịnh Uyên Nặc nâng phân thân Vu Duệ Hàm lên, màu sắc phân thân cũng một dạng rất nhạt, trắng như tuyết, sạch sẽ cực kỳ.

“Thế này không được... A...” Lời nói của Vu Duệ Hàm cuối cùng chỉ còn là một tiếng rên rỉ.

Trịnh Uyên Nặc tiếp tục ra sức phun ra nuốt vào, thấy thời cơ đã đến, liền đứng dậy khóa ngồi lên tiểu phúc gian của Vu Duệ Hàm, đỡ phân thân non nớt vào huyết khẩu của mình rồi chậm chậm ngồi xuống, đầu đầy mồ hôi nói: “Duệ Hàm... Ta không có thuốc mỡ, có thể sẽ hơi khô, ngươi hãy điểm nhẹ...”

Đó là lần đầu tiên trong đời Vu Duệ Hàm cảm nhận được tư vị tiêu hồn, Trịnh Uyên Nặc kẹp rất chặt, thậm chí phân thân y có chút đau, nhưng việc này không ảnh hưởng đến sự vui sướng của y. Bên khóe mắt Vu Duệ Hàm thậm chí còn chảy một giọt nước mắt vui thích mà cảm động. Y thử huých nhẹ eo lên trên, làm cho bờ môi Trịnh Uyên Nặc phun ra vài tiếng than nhẹ.

Tình này cảnh này, thật sự là cực lạc nhân gian.

Trời cao giống như không quan tâm đến người khác. Khí trời dần dần lạnh lẽo, bệnh tình Vu Duệ Hàm

không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng thêm nghiêm trọng, thậm chí còn ho ra máu. Đại phu thấy thế chỉ lắc đầu không nói gì. Dưới tình thế cấp bách, Trịnh Uyên Nặc đã đánh người, nhưng nhờ hộ viện ngăn lại mới không xảy ra tai vạ.

Kỳ thật, không chỉ có mỗi Trịnh Uyên Nặc là lo lắng, mà cả lão gia và phu nhân Trịnh gia cũng vậy. Vu Duệ Hàm vốn là con trai của thân tỷ tỷ Trịnh lão gia, hiện tại y xảy ra chuyện, cũng chính là không được đối xử tốt, bọn họ cho dù không biết xấu hổ, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì cũng không còn mặt mũi gặp Vu gia.

Thế là, Trịnh phu nhân nghĩ ra một biện pháp, nói là muốn cho Vu Duệ Hàm lấy một tiểu thiếp, dù sao cũng không phải chính thê, Vu gia cũng không thể trách cứ bọn họ tự quyết định.

Trịnh Uyên Nặc nào chịu để vậy, não loạn rất lâu nhưng vẫn không thể thay đổi chủ ý của hai lão. Lão gia, phu nhân thấy tâm tính hần còn nhỏ không muốn xa biếu huynh, chỉ cho rằng hần hồ đồ. Trịnh Uyên Nặc mấy lần muốn nói ra quan hệ của hần và Vu Duệ Hàm, nhưng lại nghĩ đến hậu quả nên chỉ có thể nuốt cục tức xuống.

Sau đó hai người nghĩ ra biện pháp sinh đồng khâm tử đồng huyết.

Trịnh Uyên Nặc chuẩn bị hai bộ hỉ phục, đều là cho tân lang mặc. Hần mặc một bộ, lại tự tay thay bộ kia cho Vu Duệ Hàm, giúp y chải mái tóc đen tuyền:

“Chải một lần vợ chồng hòa thuận, chải hai lần bạch đầu giai lão, chải ba lần con cháu đầy nhà... Duệ Hàm, những việc này người đều không làm được, người có từng oán hận ta không?”

Vu Duệ Hàm run rẩy bắt lấy tay hần, đôi môi tái nhợt khô nứt nhưng không thể che lấp đi sự tao nhã của y: “Ta từ nhỏ đã được đoán là chết trẻ, người thì chính trực hào hoa phong nhã nhưng lại muốn cùng đường với ta, người có từng oán hận ta chưa?”

Trịnh Uyên Nặc vẫn như cũ lúm đồng tiền như đào, nắm lấy tay y áp lên mặt mình: “Vì sao lại oán? Cuộc đời này chỉ hận còn non trẻ.”

Vu Duệ Hàm mục sắc liêm diễm: “Chỉ mong kiếp sau được chung sống hạnh phúc.”

Hai người đồng thời nâng ly rượu uống một hơi, ôm nhau nằm xuống. Vu Duệ Hàm nôn ra một ngụm máu, một lát sau không còn động tĩnh gì. Bụng Trịnh Uyên Nặc đau thắt, ý thức dần mất đi, hần ấn môi lên trán Vu Duệ Hàm: “Chờ ta, nhất định phải chờ ta.”

“!!”

“Nhanh... Người đâu!”

Trịnh Uyên Nặc từ đó rơi vào một mảnh hắc ám.

Một thời gian sau, Trịnh Uyên Nặc tỉnh lại, vẫn ở trong gian phòng của mình, trên tay cầm cây bút lông, trán đầy mồ hôi lạnh. Sắc trời đã sáng, không ngờ cậu đã về nguyên một đêm.

Cúi đầu nhìn, cậu không khỏi sửng sốt.

“Duệ Hàm...” Cậu thì thào gọi cái tên đã lãng quên mấy trăm năm, rồi lệ, “Thật có lỗi.”

Thật có lỗi, để người đợi lâu như vậy.

Cậu đã nhớ ra tất cả, chỉ không ngờ...

Vu Duệ Hàm uống rượu độc xong, thân thể vốn ốm yếu không chịu nổi được lực nên chết ngay sau đó, mà Trịnh Uyên Nặc được hạ nhân phát hiện, kịp thời cứu được một mạng, nhưng từ đó trở đi người bị si ngốc, quên hết những chuyện trước kia.

Luân hồi bao lâu, phải chăng Vu Duệ Hàm vẫn thủy chung chờ đợi trên cầu Nại Hà?

Trịnh Uyên Nặc ngây ngốc nhìn bức tranh, khóe miệng dương lên, lúm đồng tiền như đào.

Qua mấy ngày, ban biên tập cảm thấy không ổn nên báo cảnh sát, sau khi cảnh sát phá cửa thì không phát hiện điều gì kỳ quái, chỉ nhìn thấy một bức tranh nằm trên bàn.

Trong tranh, hai nam tử cổ trang đang cầm tay nhau nhìn về một nơi xa xăm, dung mạo tuấn mỹ tựa như tiên.

7. Chương 3-1: Ái Sát (thượng)

Nếu người nhìn người nào, ta sẽ móc mắt người đó.

— Nếu người hôn người nào, ta sẽ cắt lưỡi người đó.

- Nếu người vuốt ve người nào, ta sẽ lột da người đó.
- Nếu người thân mật với người nào, ta sẽ thiến người đó.
- Nếu người nhớ đến người nào, ta sẽ đánh vỡ đầu người đó.
- Nhưng nếu người yêu người nào, ta sẽ moi tim người rồi nuốt sống.
- Hỡi người tình thân mật nhất của ta.

“Eo, thật là biến thái...” Đồng chí Lục Tiểu Chu nhìn vật chứng mà tội phạm để lại hiện trường, da đầu như phát run. Mặc dù đây là lần thứ ba cậu nhìn thấy thứ này.

Mỗi một từ trên mảnh giấy đều được in từ nhiều kiểu chữ khác nhau, nhưng lại cùng một màu đỏ chói khiến người ta cảm thấy ngứa mắt. Dòng chữ được sắp xếp một cách ngay ngắn tạo thành một bức “Thư tình”. Có vẻ tội phạm là một người rất tỉ mỉ.

Nhưng có người nào biến thái mà lại không tỉ mỉ hay chỉ số thông minh hơn người chứ?

Cho đến bây giờ tổng cộng đã có ba nạn nhân. Nạn nhân đều là những nam giới trẻ tuổi khoảng từ hai mươi đến hai mươi lăm, chiều cao trên một mét tám, đều có gương mặt xinh đẹp và không có dấu hiệu bị cưỡng bức.

Tình trạng mỗi nạn nhân đều tương tự như nội dung của bức “Thư tình”, nạn nhân thứ nhất khi chết bị móc đi hai mắt; nạn nhân thứ hai bị cắt lưỡi; nạn nhân thứ ba khá thảm thương, toàn thân bị lột sạch da, ngay cả đến pháp y vừa nhìn thủ pháp của tội phạm đã cảm thán nói rằng ‘từ lúc học đại học đến giờ chưa từng thấy qua tiêu bản nào hoàn hảo đến thế’. Đáng thương nhất vẫn là đồng chí Lục Tiểu Chu – người đầu tiên phát hiện ra địa điểm gây án, khiến cậu ba ngày không nuốt nổi cơm.

Nhìn thế nào cũng không giống vụ giết người hàng loạt.

Thật sự là phiền não mà... Nếu như không bắt được đầu sỏ, nhất định sẽ còn nhiều người khác bị hại. Nói sao đi nữa, trông cậu cũng rất phù hợp với điều kiện bị giết...

“Tiểu Chu, còn chưa tan tâm hả?”

Lục Tiểu Chu run rẩy, lập tức nghiêm trang chào: “A! Vương đội trưởng!”

Đồng chí đội trưởng cười tươi nói: “Cũng muộn rồi, cậu chưa ăn cơm chiều chứ gì? Nhanh lên, dọn dẹp rồi về sớm đi, án mạng này chỉ với sức một người thì cũng không lần ra manh mối đâu.”

Lục Tiểu Chu cười thật thà gật đầu.

Đổi đồng phục xong, cậu vội vàng ra về, nửa đường qua một tiệm bánh ngọt thì vào mua hai phần bánh trà xanh cho cái người thích đồ ngọt đang ở nhà kia. Nghĩ đến nét mặt hài lòng của anh, ngực cậu tự động lại ngọt ngào.

“Em về rồi... A, ngủ rồi à?”

Có một thanh niên đang nằm trên sofa, ôn hòa say ngủ, trong tay anh còn cầm một cây bút máy, ống tay áo thì bị mực xanh nhiễm ứ một mảng. Nhìn bản thảo bày bừa trên bàn trà, Lục Tiểu Chu bước lại gần, rút cây bút trong tay anh, sau đó sắp xếp các bản thảo, cuối cùng lấy gọng kính đen sắp sửa trượt xuống mũi và hôn một cái lên môi anh.

Tuy anh thoát nhìn không ngăn nắp, nhưng Lục Tiểu Chu vẫn rất say mê anh. Bọn họ ở chung với nhau đã ba năm, tình yêu giờ đã thành căn bệnh nguy kịch hết thuốc chữa.

Người thanh niên mở mắt, mê man nhìn cậu chăm chú một lúc lâu, sau đó mỉm cười: “Umm... Chào mừng em về nhà, người tình thân mật nhất của anh.”

Lục Tiểu Chu cười tủm tỉm tiếp tục hôn, dùng cằm cọ cọ mặt anh:

“Ngài Khương Ninh, ngài đã bị Lục Tiểu Chu bắt, ngài có quyền giữ im lặng, nhưng lời ngài nói ra sẽ là bằng chứng buộc tội ngài trước tòa.”

“Anh yêu em.” Khương Ninh bỗng nhiên nói.

Lục Tiểu Chu tức thì hôn vía lên má.

“Anh đói bụng, chờ anh thay quần áo, tụi mình ra ngoài ăn cơm.” Khương Ninh đi vào phòng ngủ, lại xoay người cho cậu một cái hôn gió.

Lục Tiểu Chu vững vàng tiếp được.

8. Chương 3-2: Ái Sát (trung)

Khương Ninh và Lục Tiểu Chu quen biết nhau nhờ việc thuê chung phòng. Trước đây Lục Tiểu Chu đã từng phá án tại căn nhà này, người thuê lúc đó là một họa sĩ đột nhiên mất tích, thành ra vụ án đó chưa được giải quyết.

Chủ nhà trưng vẻ mặt như đưa đám nói: “Sao lại xảy ra việc này chứ? Làm sao đây... Chắc cũng chẳng ai dám thuê căn phòng này nữa.”

Lục Tiểu Chu gãi đầu nói: “Vậy thì để tôi thuê.”

Đang đầu năm, biết tìm đâu ra phòng trọ vừa tốt lại vừa rẻ như thế? Cũng không dễ gì gặp được, thôi thì coi như là số trời. Thế là, trong cái số trời đó, cậu gặp được Khương Ninh. Khi đó Khương Ninh cảm thấy gì cậu không biết, cậu chỉ biết mình đã bị sét đánh. Trước đây cậu chưa từng nghĩ mình là đồng tính luyến ái, việc này đến một cách hoang mang mà ngọt ngào.

Cuộc sống của hai người thật ra rất bình dị, dù có trước khi quen hay sau khi quen, ngoại trừ những lúc thân mật giữa tình nhân với nhau ra thì cũng chẳng có gì khác biệt. Khương Ninh là một nhà văn, nhưng theo cách nói của anh thì là “Ngồi ở nhà chả làm gì cả”, anh không thích dùng máy vi tính công nghệ cao, chỉ thích dùng bút máy đơn giản, mực nước xanh thuần, và loại giấy viết thư hơi ố vàng. Lục Tiểu Chu vô cùng hâm mộ nét chữ của anh.

Khương Ninh đặc biệt thích ăn đồ ngọt, Lục Tiểu Chu bởi vì thế mà đã tự học làm bánh ngọt, in một mớ tư liệu từ trên mạng xuống, lòng tràn đầy nhiệt tình muốn làm người yêu vui lòng.

Không biết chừng chắc là do cậu quá sức nhiệt tình, cho nên cái lò nướng vừa mới mua đã hy sinh anh dũng ngay sau một tiếng “ầm”. Từ đó trở đi, Lục Tiểu Chu không dám thử lại lần nữa.

“Nhà hàng này vừa mới khai trương cuối tuần ha?” Tương ăn của Lục Tiểu Chu rất xấu, giống như con nít ba tuổi, chỉ còn thiếu mỗi chiếc yếm nữa thôi, Khương Ninh phải thường xuyên lau miệng giúp cậu.

“Ừ, cũng được ha?”

Lục Tiểu Chu bĩu môi: “Anh có vẻ quen thuộc chỗ này quá nhỉ, có phải hay đến đây ăn một mình không?”

.

“Làm gì có, chỉ mới một lần thôi mà.”

.

“Ai ui...”

.

Lúc này, đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một cậu phục vụ đi ngang qua bất ngờ bị hụt chân, hai ly nước đang cầm trên tay hất hết lên người Lục Tiểu Chu.

.

“Xin lỗi ngài, tôi thật có lỗi, thật có lỗi!” Cậu phục vụ vội vàng lấy khăn lau cho cậu, dáng dấp thoát nhìn rất thành thật, chắc là sinh viên đang làm việc ngoài giờ, thái độ lại thật thà khiến người ta không đành lòng trách cứ.

.

“Không sao.” Lục Tiểu Chu lắc đầu, nhưng đối phương vẫn chà lau người cậu.

.

Khương Ninh từ phía đối diện đứng lên, vỗ vỗ cậu phục vụ: “Cứ để tôi làm.”

.

“Hả... Vâng, thật sự rất xấu hổ.” Cậu nam sinh cúi mình chào rồi rời đi, Khương Ninh lắc lắc đầu:

.

“Sao em không né đi, xem này, ướt hết rồi.”

.

Lục Tiểu Chu bắt mãi: “Vừa rồi cậu ta lau khắp người em, anh không thấy tức giận à?”

.

Khương Ninh cười ha ha nhìn cậu: “Anh còn chưa luyện tới tầng độc chiếm biến thái đó đâu.”

.

Ôi...

.

Con người này cái gì cũng tốt, duy độc một điểm khiến Lục Tiểu Chu không vừa ý, đó chính là lạnh nhạt. Nếu mà bá đạo một chút, thỉnh thoảng lại đẩy cậu vào tường cường hôn một lát thì...

.

“Này.” Khương Ninh vươn tay hươ hươ trước mắt cậu, “Cười ngây ngô gì thế.”

.

“A, em cười ngây ngô?” Lục Tiểu Chu hoàn hồn.

.

Mặc dù có việc xen giữa, nhưng hai người vẫn dễ dàng dùng xong bữa cơm, cuộc sống gia đình thật hạnh phúc... Nhưng mà, nếu không có những tên biến thái sát nhân kia, có lẽ nó còn tốt hơn nhiều.

.

.

Lại có người chết.

.

Lần này nạn nhân là người Lục Tiểu Chu biết, chính là cậu thiếu niên làm thêm ở tiệm bánh ngọt, mỗi lần đều giảm giá cho cậu, lúc cười rộ lên bên má trái có một lúm đồng tiền rất sâu. Hiện trường vụ án lại có một phong “Thư tình”, hạ thân của chàng trai này cũng bị thiến như trong nội dung bức thư.

.

“Cũng một phong cách, thủ pháp gọn gàng lưu loát không để lại chút dấu vết.” Pháp y phiên muộn lắc đầu, “Trên đời vốn không có gì là hoàn hảo, nhưng thủ pháp này thật sự... có thể đạt đến trình độ chuyên nghiệp. Tội phạm trước đây chắc chắn đã từng học giải phẫu, hơn nữa lại rất xuất sắc.”

“Dù ba mẹ anh quan hệ tốt với viện y học, vả lại thành tích của anh cũng rất xuất sắc, nhưng anh vẫn thấy việc sáng tác vui hơn.”

.

“Khi viết anh thích dùng giấy viết thư nhất, cảm giác cứ như tự tay viết thư tình cho người yêu ở phương xa, tâm hồn sẽ đặc biệt sung sướng.”

“Chào mừng em về nhà, người tình thân mật nhất của anh.”

.

“Tiểu Chu? Tiểu Chu?”

.

“Hả?” Lục Tiểu Chu giật mình, “Có chuyện gì à?”

.

“Không có gì, sắc mặt cậu không được tốt. Gần đây nhiều việc lắm hả? Cũng không còn cách nào khác, chúng ta đang mang trên người trách nhiệm cũng như nghĩa vụ to lớn. Chỉ cần phá án xong là khỏe rồi.”

.

“Ừm... biết rồi.”

.

Lục Tiểu Chu cắn móng tay, lồng ngực xiết chặt lại.

9. Chương 3-3: Ái Sát (hạ)

Hai tay run rẩy mở cửa phòng, bởi vì chạy gấp nên Lục Tiểu Chu đứng thở dốc ngay ở huyền quan.

“Hôm nay về sớm thế?” Khương Ninh đang sáng tác, không buồn ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc từ trước đến giờ vẫn khiến Lục Tiểu Chu yêu thích không thôi.

Người yêu mỗi ngày đều nằm ở nhà, không thể nào lại là sát nhân?

Nhưng với sự miễn cưỡng của nghề nghiệp, Lục Tiểu Chu buộc lòng phải nghi ngờ, mặc dù cậu cho rằng việc đó là không nên. Lục Tiểu Chu thật sự cảm thấy mâu thuẫn và đau lòng.

“Sao lại im lặng?” Khương Ninh buông bút, gỡ kính mắt xoa xoa mi tâm, thoạt nhìn trông rất mệt.

“Hả... Tiệm bánh ngọt tại mình hay ghé thăm gặp chuyện không hay.”

Khương Ninh khó hiểu hỏi: “Chuyện gì?”

“Chính là chàng trai trên má luôn có lúm đồng tiền, anh còn nhớ chứ? Hôm qua cậu ta bị giết hại.” Lục Tiểu Chu mím chặt đôi môi.

“A? Là thật à? Là do cái tên hung thủ giết người hàng loạt đó làm à?” Khương Ninh lộ vẻ thương tiếc, “Không biết khi nào chuyện này mới ngừng khiến người khác hoang mang... Em làm việc chắc cũng rất vất vả.”

Lục Tiểu Chu đổi dép, tìm phá lệ đập nhanh: “Đúng là... nếu bắt được tội phạm nhanh hơn thì tốt rồi. Được rồi, sáu giờ tối hôm qua, anh đi đâu vậy?”

“Anh đi dạo trong vườn hoa tìm cảm hứng, không phải mỗi ngày ăn cơm xong đều làm thế hả? Em về trễ, cho nên anh phải đi một mình.” Khương Ninh vỗ đầu cậu, “Chắc không phải là do phá án lao lực nên trí nhớ giảm mạnh rồi chứ?”

Lục Tiểu Chu thở phào nhẹ nhõm, cười thoải mái: “Em thật sự quên mất. Ha ha.”

“Đừng cười nữa, anh đói bụng rồi, hôm nay đến phiên em nấu cơm.”

“Yes, sir!”

Hai người vẫn bình thản, ăn cơm, đi dạo, về nhà ăn trái cây xem TV, sau đó tắm rửa *** đi ngủ. Chỉ lạ là hôm nay Khương Ninh như có chuyện không yên, qua loa đẩy vài cái trong cơ thể Lục Tiểu Chu rồi bắn, sau đó còn đỏ mặt buồn bực chui vào chăn làm mình làm mẩy. Lục Tiểu Chu lại cảm thấy hành động đó rất dễ thương, lời Khương Ninh từ ổ chăn ra, dùng miệng lấy lòng đối phương rồi mới đi ngủ.

Đêm đó Lục Tiểu Chu ngủ không yên ổn, lúc nằm mơ cứ lật qua lật lại, trong mơ lại thấy một mảnh đỏ rực màu máu. Sau một lúc, khung cảnh xung quanh lại đổi thành một cái hẻm nhỏ âm u, cậu một mình bước về phía trước, mỗi bước chân đều chứa sự hoảng sợ.

“Khương Ninh? Khương Ninh?” Cậu hét tên của anh.

Sau đó, cậu thấy được.

Người yêu cậu đang cầm trong tay một thanh sắc, bên chân có một người nằm bất động. Lục Tiểu Chu không thể khống chế mà tiến lên, dần dần hình ảnh càng rõ ràng, chàng trai này cậu đã từng gặp, đó là cậu phục vụ nhỏ nhắn nhả nhặn trong tiệm cơm hôm nọ.

Xương sọ cậu ta bị đánh nát.

“A!”

Lục Tiểu Chu giật mình tỉnh giấc, nhưng lại phát hiện mình không hề ở trên giường.

Mà là cái hẻm nhỏ trong mơ.

Cậu cầm thanh sắt trong tay. Dưới chân cậu là người phục vụ đã bị đánh vỡ đầu.

Con người này đã từng sờ vai Khương Ninh.

Khung cảnh này rất quen thuộc, giống như đã xảy ra rất nhiều lần. Bao gồm thiếu niên có má lúm đồng tiền trong tiệm bánh ngọt luôn cười với Khương Ninh; còn... còn...

Nhớ không rõ, nhưng tất cả bọn họ đều khiến cậu căm ghét.

Lục Tiểu Chu hoảng hốt lấy từ túi áo ra một tờ giấy hơi ố vàng để trên cái đầu đã bị sứt mẻ của thi thể, lập tức tờ giấy bị vết máu thấm ướt. Nhưng thoáng có thể thấy rõ nội dung:

- Nếu ngươi nhìn người nào, ta sẽ móc mắt người đó.
- Nếu ngươi hôn người nào, ta sẽ cắt lưỡi người đó.
- Nếu ngươi vuốt ve người nào, ta sẽ lột da người đó.
- Nếu ngươi thân mật với người nào, ta sẽ thiến người đó.
- Nếu ngươi nhớ đến người nào, ta sẽ đánh vỡ đầu người đó.
- Nhưng nếu ngươi yêu người nào, ta sẽ moi tim ngươi rồi nuốt sống.
- Nghi thức thần thánh kết thúc tại đây.
- Xương máu chúng ta vĩnh viễn hợp thành một.
- Ta yêu ngươi, tin rằng ngươi cũng yêu ta, người tình thân mật nhất của ta.

10. Chương 4-1: Người Mẫu Hoàn Mỹ (thượng)

Tần Vọng Phong là một nhà thiết kế, nhưng chỉ đơn thuần là nhà thiết kế trang phục. Cậu có cả một gia tài quần áo được gây dựng từ thời ông nội cậu. Cửa hàng kinh doanh cho đến giờ cũng coi như là lâu đời. Chỉ là việc làm ăn không được phát đạt cho lắm. Bây giờ cửa hàng theo một trang phục nhiều đếm không xuể, trừ khi không mua được quần áo cho người bị béo phì, hoặc là gặp một vị chủ quá bảo thủ, thì còn ai muốn đến một cửa hàng nhỏ để may quần áo chứ?

Dù vậy, Tần Vọng Phong vẫn rất vui vẻ và nhàn rỗi. Cậu là loại người rất dễ dãi, chỉ cần có cơm ăn là thỏa mãn. Tay nghề của cậu không bằng ông nội với cha, nhưng cậu cảm thấy, mẫu quần áo mà mình làm ra rất dễ nhìn.

Tiệm quần áo mỗi buổi tối đều đóng cửa lúc chín giờ. Tuy Tần Vọng Phong lười biếng, nhưng trên cơ bản đều tan tằm đúng giờ. Tiệm vốn dĩ đã ít khách, đến ban đêm lại càng vắng vẻ. Tần Vọng Phong không học chuyên ngành thiết kế trang phục, lúc không có việc gì làm thì lại vẽ loạn xạ lên bản nháp, bên cạnh còn dựng mấy ma nơ canh khóa thân.

Nói đến ma nơ canh, Tần Vọng Phong luôn có cảm giác chúng hơi kỳ dị.

Thân hình cao ngồng, đã vậy còn không nhúc nhích, ánh mắt thì giống như đang nhìn cậu chăm chăm, nhưng lúc xem kỹ lại thì không có gì cả, thật là dọa người. Với lại, để tiết kiệm chi phí, Tần Vọng Phong luôn dùng loại ma nơ canh bị hỏng trong lúc chế tạo, hoặc là mũi sục, hoặc là thiếu tay thiếu chân, không thể so sánh với các mẫu hoàn hảo trong các tiệm khác. Tần Vọng Phong có quen biết nhân viên giao hàng của xưởng chế tạo đó, bình thường chỉ cần mời ông ta ăn hai bữa cơm, mấy ma nơ canh không cần tốn tiền cũng đến tay.

Trời sập tối, Tần Vọng Phong bắt đầu suy nghĩ miên man. Những người mẫu ma nơ canh họ không biết chừng lại có sinh mệnh. Cậu vừa nghĩ vừa bước vào tiệm.

“Phốc...” Cậu bị chính suy nghĩ của mình chọc cười.

“Tiểu Tần?” Có người đứng ngoài tiệm gọi cậu.

“A, đến đây.” Tiếng xe giao hàng rất quen thuộc, Tần Vọng Phong biết, mình lại có người mẫu mới. Thế là cậu vội vội vàng vàng chạy ra bắt chuyện, “Ông Lưu, vất vả rồi, vào trong ngồi một chút chứ?”

“Không được không được, tôi phải về ngay.” Ông Lưu khoát khoát tay, sau đó cười thần bí, “Hàng thanh lý lần này thật sự không giống hàng thanh lý.”

“Nghĩa là sao?” Tần Vọng Phong hỏi.

Ông Lưu nói tiếp: “Có nghĩa là hàng lần này làm rất đẹp, giống như người thật, rõ ràng trong xưởng luôn dùng một khuôn mẫu đồng nhất. Không ngờ lại có một cái khác hoàn toàn. Đúng là kỳ lạ”

“Cái gì vậy chứ? Đã hoàn hảo thế sao lại còn phải xử lý?”

“Ai biết được, dù sao cũng là đồ tốt, cậu có lấy không?”

“Đương nhiên là lấy rồi.” Tần Vọng Phong gật đầu không chút do dự.

Ông Lưu hỏi cậu: “Tôi không hiểu, cậu đã có nhiều người mẫu rồi, sao còn muốn lấy nữa?”

“Làm gì mà nhiều? Những thứ ông đưa tới trước đây đều là không tay không chân, rất khó dùng. Như vậy phải nói là khan hiếm mới đúng.”

“Rồi rồi rồi, nhanh cầm lấy đi. Lần tới cậu phải mời tôi một bữa đấy.”

“Đương nhiên.” Tần Vọng Phong đi vào kho hàng của xe, bên trong chất một đồng tứ chi người mẫu bị hư hỏng, “Đồ ở đâu?”

“Hình như đặt ở góc trong bên phải, đúng rồi, chỗ ấy, nhìn thấy không?”

Tần Vọng Phong nhìn theo hướng ông Lưu chỉ, lập tức ngây ngẩn cả người.

Cậu chưa từng thấy một ma nơ canh nào hoàn hảo như vậy.

Không, nói đúng hơn, cho dù là người, cậu cũng chưa thấy bao giờ. Cái thứ này không phải là điêu khắc ra chứ? Còn đẹp hơn cả người mẫu trên TV.

“Sao rồi? Nhìn ngây người rồi hả? Muốn ôm về sung khí chứ gì, nhưng mà đằng đó cũng là nam nhá.” Ông Lưu trêu đùa.

“Nói bậy bạ cái gì đấy?” Tần Vọng Phong bấy giờ mới hoàn hồn, có chút bối rối khiêng người mẫu ra ngoài, a... sao lại nặng dữ vậy.

Chào tạm biệt qua loa với ông Lưu xong, Tần Vọng Phong nhìn đồng hồ, đã chín giờ mười. Cậu quay đầu, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của ma nơ canh nọ, có hồn đến không ngờ. Tần Vọng Phong giật mình, tiện tay khoác thêm cho nó một lớp quần áo rồi khiêng về nhà. Dù sao sắc trời cũng đã tối, sẽ không có ai nhìn thấy.

11. Chương 4-2: Người Mẫu Hoàn Mỹ (trung)

Tuy rằng cửa hàng cách nhà không xa, hơn nữa Tần Vọng Phong lại thuê nhà ở lầu một, thế nhưng lúc về tới nhà, cậu vẫn mệt đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa. Ma nơ canh này tại sao lại nặng đến thế. Cậu thậm chí còn tưởng mình đang khiêng một xác chết ấy.

Đặt ma nơ canh trong phòng khách, Tần Vọng Phong cởi áo khoác tiến vào phòng tắm.

Dòng nước ấm cọ rửa khiến cậu như cởi hết tất cả mệt mỏi. Đúng là việc thoải mái nhất trong ngày chỉ có ngâm mình trong bồn tắm, còn thoải mái hơn cả đi ngủ nữa. Ít nhất thì đó là cảm nhận của Tần Vọng Phong.

Một mình trầm tĩnh, suy nghĩ dễ bị nhiễu loạn. Tần Vọng Phong thỉnh thoảng nhớ tới câu chuyện mà mấy người hàng xóm tán dóc hai ngày trước, nói là căn phòng này trúng tà, ai sống ở chỗ này sẽ chết sớm. Khách trọ trước Tần Vọng Phong là hai người nam, trong đó có một người là cảnh sát. Không rõ tại sao, người cảnh sát này lại giết chết người còn lại, sau đó tự sát. Tử trạng của hai người cực kỳ thê thảm. Người cảnh sát trước khi chết lại ôm chặt người kia không buông, làm thế nào cũng không tách ra được, cuối cùng

đánh phải hoả táng luôn một thể. Nhưng mà trước sự kiện đó, có người nói nơi này cũng đã có nhiều tin đồn không tốt.

“A...”

Một tiếng thở dốc đột ngột vang lên sau tai Tần Vọng Phong, nghe giọng thì là một người đàn ông, khiến lông tơ cậu dựng đứng cả lên.

Hít một hơi rồi xoay người, Tần Vọng Phong vội vội vàng vàng khóa vòi sen, lại vuốt nước trên mặt, kết quả chỉ thấy gạch men sứ trắng tinh, không còn cái gì khác.

Thật bất thường. Chắc là thần kinh quá căng thẳng, cho nên sinh ra ảo giác thôi. Tần Vọng Phong tự an ủi chính mình.

Căn phòng này có kết cấu là ba phòng nhỏ một phòng khách, thêm nhà bếp và một căn phòng tắm. Điều kiện thật sự không tồi, nhưng chỉ một điều duy nhất không tốt đó là phòng tắm không nằm trong phòng ngủ, cho nên không có cách nào mỗi lần tắm rửa xong là nằm trên giường ngay, mà phải đi ngang qua phòng khách một hành lang. Thế là, quần trên người một cái khăn tắm, Tần Vọng Phong vừa bước ra khỏi phòng tắm đã nhìn thấy cái chiều cao và khuôn mặt chướng mắt của ma nơ canh.

Vừa nãy... rõ ràng đâu có đặt nó dựa vào tường nhỉ.

Lau mái tóc ướt sũng, Tần Vọng Phong lúc này mới cẩn thận xem xét nó một phen. Cầm của ma nơ canh này hơi chếch lên, biểu cảm có một nét hấp dẫn không ai bì nổi, nhưng ánh mắt thì lóng lánh nước giống như đang tiếc hận cái gì đó.

Tần Vọng Phong cảm thấy, cho dù có làm ra quần áo đẹp đến thế nào, cũng không xứng với ma nơ canh này.

Cậu như bị mê hoặc bước qua sờ mặt nó. Xúc cảm rất khác lạ, nhưng cụ thể như thế nào thì Tần Vọng Phong không thể nói lên lời. Xoay người tắt đèn, tóc cũng không sấy, cậu quay về phòng ngủ.

Buổi tối hôm đó, cậu đã có mộng xuân.

Giấc mộng này rất kịch liệt, kịch liệt đến nỗi giống như thật. Nụ hôn cực kỳ ôn nhu và cẩn thận. Đầu lưỡi người đó đảo quanh khoang miệng cậu, nước bọt không kịp nuốt xuống tạo thành một sợi chỉ bạc tinh tế. Càng kỳ quái hơn chính là đối tượng trong mộng lại là một người đàn ông. Từ nhỏ đến lớn Tần Vọng Phong chưa bao giờ hoài nghi khuynh hướng giới tính của mình, kết quả lại bị cảm giác tuyệt vời này bắt làm tù binh. Người đàn ông đó liếm, hôn, vuốt ve khắp người cậu. Thứ làm cậu nhớ kỹ nhất là hai bàn tay kia, rộng lớn, nhẵn bóng, một vết chai cũng không có, khẳng định chủ nhân của mười ngón tay đó không dính đến cả một giọt nước.

Tần Vọng Phong biết rõ mình đang nằm mơ, cho nên gan cũng lớn hơn bình thường, hai tay chạm vào bắp đùi nhỏ gọn nhẵn bóng của người nọ, lại một mực vuốt ve hai cánh mông.

“A...” Tiếng cười của người nọ vang bên tai cậu, khiến cả người cậu như nhũn ra.

Tiếng cười này hình như đã nghe qua ở đâu đó.

Eo bị siết chặt, cả người Tần Vọng Phong bị một lực mạnh lật úp lại, một cảm giác tê rần đột nhiên truyền đến từ mông.

Chết tiệt, không ngờ lại bị thao!

Tần Vọng Phong không cam lòng xoay cổ, môi đột ngột bị một vật mềm mại dán sát, sau đó là một trận ôn nhu mút vào. Ở trên nhu tình cùng với phía dưới kịch liệt làm cho đầu óc cậu dần mơ hồ, khoảng cách hai người gần như vậy, cuối cùng cậu cũng thấy rõ khuôn mặt tuyệt mỹ của người nọ.

“Tích tích tích tích”

Đồng hồ đúng giờ vang lên, Tần Vọng Phong xây xẩm mặt mày ngồi dậy, quần lót bị một chất lỏng sền sệt thấm ướt.

“Fuck.” Văng tục một câu, Tần Vọng Phong cào cào tóc, tâm tình không hiểu sao lại buồn phiền.

Ma nơ canh này nhất định là yêu tinh biến thành.

.

12. Chương 4-3: Người Mẫu Hoàn Mỹ (hạ)

Sự thật cũng đã xác minh được điểm này, từ khi khiêng nó về nhà, đêm nào Tần Vọng Phong cũng có mộng xuân rất kịch liệt. Cậu thậm chí bắt đầu si mê mỗi cái hôn nhẹ, vuốt ve hay xâm nhập của người nọ, hai người hòa thành một thể, tựa như điều mà mỗi cặp tình nhân trên thế giới này đều có.

Hình như cậu đã yêu con người tượng tượng này rồi. Điều đó khiến cậu thấy mình thật bệnh hoạn.

“Anh rốt cuộc muốn cái gì?” Hôm nay, Tần Vọng Phong không đến tiệm buôn bán nên ở nhà ngồi ngốc với ma nơ canh.

Có lẽ là ảo giác, cho nên ma nơ canh nọ mới như đang cười với cậu.

Tần Vọng Phong vội vã dụi mắt, không ngờ ma nơ canh nọ lại bắt đầu cử động, đôi môi hơi hơi hé mở, thốt ra ba chữ:

“Phó Khải Long.”

“A?” Tần Vọng Phong bị dọa sợ đến mức nhảy dựng lên từ sô pha. Nó còn muốn tự giới thiệu với mình này?

Cậu véo bấp đùi một phát, đau đến nước mắt chảy từng giọt, không phải nằm mơ chứ? Gặp quỷ gặp quỷ rồi, hơn nữa TMD (= *cmn*) còn là diêm quỷ!

Tần Vọng Phong nâng gối ôm không có chút lực sát thương nào che trước người, nhìn cũng không dám nhìn “nó”... Ấy da không phải, có lẽ nên gọi là “anh ta” mới đúng. Cậu run run nói: “Đại ca, tôi với anh không cừ không oán, nếu như trước kia anh có oán khí gì thì cứ đánh thẳng vào người tôi. Nể tình chúng ta đã ngủ mấy buổi tối, nể tình tôi cũng có thích anh một chút, chí ít đừng để tôi chết thảm là được rồi... Đại ca...”

“Thạch Khải Mân.”

Lại là ba chữ.

Bởi vì đang hoang mang, Tần Vọng Phong cũng không để ý lắm, chỉ biết là mình bị đại nạn, thế nhưng nhắm chặt mắt đợi cả nửa ngày, hình như cậu căn bản không bị gì. Đang run run rẩy rẩy chuẩn bị buông gối ôm xuống, bả vai lại bị người khác đập mạnh.

“Tiểu Tần? Đây! Tiểu Tần?”

“Ừm?” Tần Vọng Phong run lên một phát rồi quay đầu, thấy mặt ông Lưu sát rạt, xung quanh còn bày biện rất nhiều kiểu quần áo. Chẳng phải lúc này cậu còn đang ở nhà sao?

“Bị tôi bắt quả tang nha, đi làm mà còn ngủ gà ngủ gật, không sợ bị cướp à.” Ông Lưu thản nhiên ngồi xuống ghế.

Tần Vọng Phong hơi hoảng hốt vuốt trán, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, lẽ nào vừa nãy là mơ à? Thật thật giả giả, giả giả thật thật, cậu đã phân không rõ đâu là thật đâu là mơ nữa rồi.

“Hãy, nghĩ cái gì thế, ném linh hồn nhỏ bé đi đâu rồi.” Ông Lưu quơ quơ tay, “Lấy một ly nước đến đi, mệt chết tôi rồi.”

“Ông chỉ biết đến đây ăn chực uống chực, vô tích sự.” Tần Vọng Phong lấy lại tinh thần, rót cho ông Lưu một ly nước. Chần chờ một lúc lâu rồi hỏi: “Ông có biết người nào tên là Phó Khải Long không?”

Ông Lưu uống hơn nửa ly nước mới kinh ngạc trả lời: “Sao lại không biết chứ? Đó là ông chủ của xưởng tôi mà, cậu cũng biết à?”

Tần Vọng Phong lắc đầu: “Không có. Chỉ là... nghe người khác nhắc tới mà thôi.”

Ông Lưu giống như một cái máy hát đột ngột được người ta bật lên, lải nhải không ngừng: “Ông ta chẳng phải người tốt gì, cũng như mấy ông lớn thôi, có ai mà không thâm độc vì tiền đâu? Với lại tôi có nghe nói, ông ta còn đặc biệt thích bao dưỡng người mẫu trẻ tuổi, nam nữ đều có. Hai năm trước ông ta còn gây chuyện liên quan đến mạng người. Có một chàng trai không chịu theo ông ta, kết quả người đó đã mất tích ngay ngày hôm sau, đến bây giờ vẫn chưa tìm được, tám phần mười là do ông ta giết chết. Cảnh sát cũng đã cho điều tra, nhưng không chống lại được hậu thuẫn của ông ta, hơn nữa lại không có chứng cứ, cho nên đành phải hồ đồ phóng xuất ông ta sau hai ngày tạm giam. Đúng là nghiệp chướng.”

“Người mẫu đó... tên là gì?” Trống ngực Tần Vọng Phong đập thành thịch.

“Cái này cũng không rõ.” Ông Lưu nhíu mày một lúc rồi nói, “Hình như là họ Thạch thì phải, dù sao tên cũng khó đọc.”

Tần Vọng Phong hít mạnh một hơi.

Ngày hôm đó sau khi về nhà, Tần Vọng Phong vội đem ma nơ canh đến đồn cảnh sát, bên trong quả nhiên có một bộ hài cốt. Qua thẩm tra, người chết trước đây là một người mẫu, tên là Thạch Khải Mân, thời gian tử vong là hai năm trước, hung thủ là Phó Khải Long giám đốc tập đoàn nào đó.

Tần Vọng Phong đóng cửa tiệm, sắp xếp hành lý chuyển ra khỏi khu chung cư. Trước khi đi, ông Lưu còn than ngắn thở dài tiếc nuối rằng sau này không còn ai mời ông đi ăn cơm nữa.

Thạch Khải Mân...

Ngồi trên xe lửa, Tần Vọng Phong nhìn ảnh chụp lấy từ Internet đến ngây ngốc. Đó chính là hình dáng người trong mộng của cậu, chẳng qua bây giờ cầm trên tay nên rõ ràng hơn một chút. Người đàn ông trên ảnh chụp hoàn toàn không còn bộ dạng diêm quỷ, sức sống tỏa ra bốn phía, nụ cười tươi như ánh nắng, đối mặt với màn ảnh lại tỏa ra sức hấp dẫn hoàn mỹ.

Có phải sẽ không còn được gặp lại không?

Viễn mắt có chút mỏi mệt, Tần Vọng Phong nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

“A...”

Không biết người nào tốt bụng đắp cho cậu một cái chăn, toàn thân phẳng phất như được một cái ôm ấm áp bao bọc, khiến khoe miệng cậu khê cong lên.

13. Chương 5-1: Thủy Tiên (thượng)

Trong thần thoại Hy Lạp, có một người thiếu niên xinh đẹp tên là Narcissus, vẻ đẹp của cậu khiến vô số thiếu nữ trẻ tuổi chết mê chết mệt. Nhưng cậu lại chẳng thèm để ý một ai cả, trái lại chỉ yêu quý hình bóng dưới nước của mình. Rồi một ngày, cậu quyết định nhảy vào hồ nước để có thể ở bên cạnh hình bóng của mình mãi mãi. Không lâu sau, bên hồ nước mọc ra một gốc thủy tiên. Đó chính là hóa thân của thiếu niên.

Quý Lỗi khép sách lại, nghĩ thầm ngày mai phải kể cho mấy đứa nhỏ nghe câu chuyện này.

Trong mấy ngày nghỉ, cậu ghét nhất là phải làm mấy cái hoạt động thực tế này. Khổ một cái là nhà cậu chẳng ai làm được chức vị gì cao cao. Chứ nếu không với đám bạn học toàn người quyền thế như vậy, việc xin đại vào một chỗ nào đó đâu phải là khó khăn. Nhưng hết lần này tới lần khác, cậu phải đến các xã làm nghĩa vụ lao động. Và lần này Quý Lỗi nhận được một nhiệm vụ, đó là phụ trách dắt một đám trẻ con đi tham quan rồi chỉ dạy cho bọn nó. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, một tuần sau, công tác hoàn thành, cậu sẽ được tự do. Vì thế, cậu đặc biệt đến nhà sách mua một quyển Thần thoại Hy Lạp, mỗi ngày kể một câu chuyện là được, chỉ tốn một ít sức thôi.

Quý Lỗi cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, cái cảm giác cả một căn phòng chỉ có một mình mình thật là tuyệt vời. Bởi vì không thích sống tập thể cho nên cậu mới chuyển ra ở một mình. Cũng may cậu được bạn học giới thiệu chung cư này, nói là điều kiện không tồi, tiền thuê nhà cũng rẻ, cho nên Quý Lỗi đã liên hệ với chủ nhà trước, rồi mới từ trường học đến đây. Kết quả nơi ở còn hơn cả tưởng tượng của mình.

Cậu rất thích được ở một mình và hoàn toàn không cảm thấy cô đơn. Có đôi khi cậu tự hỏi, thật ra cả đời sống một mình như vậy cũng rất tốt, vì sao có một số người lại cố chấp tìm một người để kết hôn và sinh con nhỉ?

Tắm xong, chưa vội mặc quần áo, Quý Lỗi để cả người ướt đầm đi tới trước gương, dùng tay lau đi hơi nước trên mặt kính:

Đường nét miến cường trên khuôn mặt, đại khái không thể nào khiến người khác yêu mến được. Thế nhưng con người cậu lại rất sáng, tựa như viên pha lê dưới ánh mặt trời, hàng lông mi hơi cong. Bởi vì rất yêu quý bản thân nên cậu không có thói quen xấu nào, vì thế đôi môi cũng hồng nhuận khỏe mạnh, thân thể cũng không có vết sẹo nào, bụng dưới, mông và bắp đùi thì đặc biệt săn chắc. Bởi vì rất ghét người khác lòa thể, thế nên cho đến bây giờ kinh nghiệm tình dục của cậu vẫn chẳng có gì cả, lông lại bị cạo sạch, *** và tính khí cũng rất sạch sẽ, non nớt, gợi cảm.

Nếu không phải biết rõ người trong gương chính là mình, chắc tìm Quý Lỗi sẽ đập thành thịch mất.

“Ha ha.”

Nghĩ vậy, Quý Lỗi nhìn không được phải khẽ bật cười, chẳng lẽ cậu lại biến thành Narcissus?

Vì xoay người lại mặc áo ngủ, nên Quý Lỗi đã không nhìn thấy, cái bóng trong gương vẫn giữ nguyên động tác mà không mấy may thay đổi, duy chỉ có nụ cười trên khóe môi là càng lúc càng sâu.

Mang theo gương bên mình là thói quen đã được hình thành từ nhỏ của Quý Lỗi, e rằng người khác sẽ cảm thấy một nam sinh mà làm như vậy thì rất giống con gái, nhưng cậu chưa từng bỏ thói quen đó, hơn nữa cũng không định bỏ. Cậu rất quan tâm đến hình tượng của mình, tất nhiên, đây là việc mà đại đa số người đều để ý đến. Chẳng qua Quý Lỗi không tỏ thái độ “Bề ngoài là vì muốn cho người khác nhìn”, cho nên mọi người nghĩ gì, cậu cũng chẳng thèm để ý.

Cậu chỉ để bản thân mình vui vẻ mà thôi.

Sáng sớm, cậu lại ra ngoài trông mấy đứa nít ranh kia, hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Sau khi thở dài một hơi, Quý Lỗi quyết định không bao giờ bước ra khỏi cửa nữa, chỉ đến khi khai giảng mới thôi.

Trở về chung cư, Quý Lỗi tâm huyết dâng trào lật tập ảnh ra xem. Cậu rất thích chụp ảnh mình, dù là ở nhà hay đi chơi, thậm chí là đang ở trường, chỉ cần có hứng cậu sẽ tiện tay chụp một pô, hơn nữa phải lập tức rửa ảnh ra, giống như bị mắc phải chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy. Càng kỳ diệu hơn là, mỗi lần Quý Lỗi xem ảnh chụp đều cảm thấy người bên trong dường như không phải là cậu, rõ ràng khuôn mặt, nụ cười, dáng vẻ hay ánh mắt đều giống như đúc, lại rất quen thuộc, nhưng vẫn làm cậu cảm thấy xa lạ.

Vươn tay vuốt ve mặt ảnh bóng loáng, biểu cảm của Quý Lỗi, tựa như đang say đắm nhìn người yêu.

14. Chương 5-2: Thủy Tiên (hạ) .

Câu chuyện này khá ngắn, chỉ có hai đoạn thượng, hạ. ^^

Trong phòng tắm, hơi nước mù mịt ấm áp tản ra, sương mù trắng xoá một mảng, thoát nhìn tựa như tiên cảnh.

Hai cánh tay Quý Lỗi vất lên thành bồn, mắt khép hờ, hưởng thụ quãng thời gian nhẹ nhõm thông dong. Trong một tuần, cậu phải tắm ít nhất ba lần, và đặc biệt là phải dùng xà phòng tạo bọt hoặc tinh dầu để tẩy rửa. Đây mới chính là cuộc sống lý tưởng.

Nhưng mà, hôm nay sao lại cảm thấy khác thường nhỉ?

Quý Lỗi mở mắt ra, cảm thấy dưới chân có cái gì đó rất nặng đang động đậy, đen đen, hình tròn, trông như một nắm tóc, nhìn rất ghê tởm, chắc chắn không phải là khăn mặt. Cậu ngồi thẳng mình thò tay xuống sờ, lập tức bàn tay như bị điện giật khi sờ phải một thứ giống như đầu người. Quý Lỗi vô cùng sợ hãi, nhưng cơ thể giống như bị ai đó làm phép khóa cứng, không thể cử động được, chỉ có thể ngồi im trong cái bồn tắm lớn. Nỗi sợ hãi tột cùng khiến cho hai hàm răng cậu đánh vào nhau.

Cái đầu từ từ trôi lên, Quý Lỗi trừng lớn hai mắt, cảm thấy trái tim mình như sắp nổ tung.

Khuôn mặt đó rõ ràng là mặt của mình mà!

“Cậu yêu tôi mà, phải không?” Nó mở miệng cất tiếng, ngay cả giọng nói cũng giống như đút.

Quý Lỗi hoàn toàn mất đi năng lực tự hỏi, cậu bắt đầu sợ hãi.

“Cậu yêu tôi mà, phải không?” Cái đầu tiếp tục trôi lên trên, thì ra bên dưới nó vẫn có thân mình, cũng giống như dáng vẻ mà mỗi ngày Quý Lỗi nhìn thấy trong gương, thân thể non nớt, khô gọt. Bọt nước dính trên người chảy một đường theo da thịt xuống.

Đây là một cái tôi khác?

Quý Lỗi vẫn không thể động đậy, không thể mở miệng, nhưng sự sợ hãi trong lòng lại từ từ chuyển thành hưng phấn đến kỳ quái. “Quý Lỗi” đột nhiên trôi lên từ bồn tắm này chính là một phiên bản khác của cậu. Ngoại trừ việc trên người người nọ mang theo hơi thở tằm tối, thì hai người trên cơ bản không có chỗ nào là khác cả.

“Cậu yêu tôi mà, phải không?”

Sau khi người nọ hỏi đến lần thứ ba, thân thể bọn họ cơ hồ đã dán lại cùng một chỗ, da thịt bóng loáng ma sát lẫn nhau, mang đến nhiệt độ nóng như lửa. Vị trí trái tim áp vào nhau, cùng đập theo một nhịp. Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như từ nhỏ đã như vậy, bọn họ thân thiết gắn bó với nhau, chưa bao giờ tách biệt.

Thần chú được giải trừ, Quý Lỗi đột nhiên có thể cử động, cậu cẩn thận nâng khuôn mặt có ngũ quan giống hệt với mình, dùng đôi môi hôn khẽ: “Tôi yêu cậu, vĩnh viễn.”

“Cho dù có chết cũng không thể tách chúng ta ra.” “Quý Lỗi” cũng hôn lại cậu, tiếp tục nói.

“Bởi vì tôi chính là cậu, cậu cũng chính là tôi.”

Hai người nhìn nhau cùng đồng thanh nói câu này, giọng nói trùng khít, khẽ quẩn quýt.

Quý Lỗi mất tích, giống như đã bốc hơi khỏi thế giới này, trong một đêm hoàn toàn mất tin tức.

Trong chung cư cậu đã thuê, tất cả vật phẩm tư nhân đều còn đó, trong phòng cũng không có dấu vết ẩu đả nào, cứ như vậy sống không thấy người, chết không thấy xác.

Cảnh sát thông báo cho cha mẹ Quý Lỗi ở vùng khác, hai người cảm thấy rất đau lòng. Hai mươi năm trước, vợ chồng họ đã mất đi một đứa con trai, có người nói đó là anh em song sinh của Quý Lỗi, bởi vì thể chất quá suy yếu, cho nên mới sinh ra không lâu thì đã chết non.

Nhưng bọn họ vẫn tin rằng Quý Lỗi còn sống, chẳng qua là không biết ở đâu mà thôi.

Nếu đã yêu chính bản thân mình, thì phải có khả năng sống tốt.

15. Chương 6-1: Tiên Nhân Chưởng Cũng Có Mùa Xuân (thượng)

Từ lúc Sa Mặc sinh ra, trên người anh đã có một cái bớt rất kỳ lạ. Nói nó kỳ lạ không phải là về hình dạng hay màu sắc. Nó không giống với bất cứ một cái bớt nào, nó là một hình tròn nhỏ tím đen. Hơn nữa, nó không nằm ở đâu lại nằm ngay trên tiểu điền của Sa Mặc.

Đã từng có một câu nói lãng mạn, đại ý của nó là: Cái bớt kiếp này của bạn, chính là ranh giới cái chết của kiếp trước, có người nào đó đã rơi nước mắt trên người bạn. Nhưng vấn đề là ở chỗ đó... Thử hỏi ai lại đi rơi lệ tại cái chỗ này chứ?

Đối với cái bớt này, Sa Mặc thấm sâu một cảm giác tự ti, ngay cả bạn gái cũng không dám qua lại, đến ba mươi tuổi vẫn còn độc thân. Tuy khoa học kỹ thuật hiện đại rất phát triển, muốn xóa cái bớt cũng không hề khó, nhưng chỉ sợ xảy ra chuyện không may, nếu như đã chữa bệnh không được mà còn bị trục trặc, “cuộc sống” nửa đời sau của Sa Mặc chẳng phải là đi tong hả? Thế là cứ ôm cái tư tưởng mâu thuẫn đó trong người, cái bớt này đến tận bây giờ vẫn còn nguyên si. Thậm chí, theo tuổi tác còn có xu hướng ngày một to lên.

Điều này làm cho Sa Mặc đau đầu không thôi.

Để khắc phục bóng ma và nhanh chóng kiếm được người yêu, Sa Mặc quyết định đến phòng cố vấn tâm lý. Bác sĩ tâm lý này là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt hiền hòa, phúc hậu. Sau khi nghe xong vấn đề của Sa Mặc, ông cười nói: “Ý của ngài Sa là muốn tôi thôi miên cậu để tìm lại ký ức kiếp trước, sau đó điều tra lai lịch của cái bớt này à?”

Sa Mặc gật đầu.

“À.” Bác sĩ mỉm cười, “Tuy là nước ngoài từng có những chỉ dẫn về phương diện này. Nhưng về kiếp trước, kiếp này, luân hồi hay gì đó, dù sao cũng chưa có căn cứ khoa học nào, ngài Sa chắc chắn muốn được thôi miên chứ?”

“Chắc chắn.” Tuy bình thường Sa Mặc không tin những việc này, nhưng nếu như không giải quyết chuyện này ngay, anh sẽ không cách nào yên tâm mỗi khi theo đuổi người khác. Sau này làm sao mà kết hôn sinh con? Đó là chuyện quan trọng cả đời người đấy.

“Được rồi. Nếu ngài Sa đã yêu cầu thì tôi chỉ còn cách nghe theo. Mời cậu nằm lên sô pha, thả lỏng toàn thân.” Bác sĩ tháo kính xuống, chỉ qua chiếc sô pha mềm mại bên cạnh, sau đó mở máy CD lên, phát một khúc nhạc nhẹ nhàng.

Sa Mặc làm theo yêu cầu của ông. Cũng không biết tại sao, vừa nằm xuống đã bắt đầu thấy mệt rã rời chỉ muốn ngủ ngay lập tức.

“Bây giờ cậu thấy được gì?”

“Phía trước rất sáng... Có điều nó rất mơ hồ...” Sa Mặc nghe thấy giọng nói của chính mình.

“Được rồi, bây giờ cậu từ từ tiến lên phía trước, cậu cảm thấy cơ thể mình dần dần nhỏ lại, nhỏ lại... thành mười tuổi, năm tuổi, rồi trở thành một cái phôi thai rất nhỏ, ở trong tử cung ấm áp của người mẹ. Sau đó...”

Sau đó, Sa Mặc không còn nghe được giọng nói của bác sĩ nữa. Anh như đang trải qua hồi ức nửa cuộc đời trước một lần nữa, anh nhìn thấy ông nội đã mất rất lâu, khi đó, ông nội vẫn còn rất khỏe mạnh.

Trước mắt lại có một đường sáng vụt qua, cuối cùng Sa Mặc tỉnh lại.

A... Kết thúc thế này à? Anh còn chưa thấy được gì mà.

Xoay tới xoay lui, anh lập tức tròng lộn hai mắt, sợ đến nổi lăn từ trên giường xuống: “Anh, anh là ai?”

Đợi một chút, sao lại có giường ở đây?

Sa Mặc đứng lên, xoa cái mông ỉn ỉn đau, cách bài trí xung quanh hoàn toàn giống như trong kịch cổ trang. Trên người anh còn mặc nội bào của người Trung cổ, tóc dài, trên đỉnh đầu lại có một búi tóc.

Người con trai toàn thân xích lô vừa mới nẩy nằm bên người anh và đã thành công trong việc dọa anh cũng ngồi dậy theo, ngáp một cái nói: “Mới một đêm mà công tử đã không nhận ra ta à?”

Ti bị (*áo ngủ làm bằng tơ tằm*) từ trên người anh ta trượt xuống, lộ ra một thân hình rắn chắc khiến người ta phải ganh tị: “Tiên Nhân Trường, công tử có nhớ không?”

Tiên Nhân Trường?

Mí mắt Sa Mặc giật giật mấy cái, vẻ mặt mù mờ.

“Tiên Nhân Trường” bước xuống giường, không ngờ trên người anh ta lại không mặc gì cả. Điều khiến Sa Mặc chấn kinh đến nỗi tim đập bình bịch là dọc trên đôi chân anh ta có một thứ chất dịch màu trắng chảy xuống.

Anh đỏ mặt cái gì chứ?

Có vẻ đối phương cũng đã nhận ra điều này, nhưng chỉ hơi nhú mào: “Quên tắm.”

.

16. Chương 6-2: Tiên Nhân Trường Cũng Có Mùa Xuân (trung)

Sau đó, “Tiên Nhân Trường” xoay đầu nhìn Sa Mặc: “Công tử cũng tắm cùng ta đi.”

“Ai ai? Cái gì? Anh mau bỏ tôi xuống! Anh định làm cái gì? Đây! To con!” Không ngờ lại bị người ta khiêng trên vai một cách dễ dàng, Sa Mặc nghen đến mặt đỏ bừng giữa kịch liệt, không bao lâu, cả người chọt ngã vào trong một thùng gỗ chứa nước lạnh.

“Rầm ” Người nọ cũng bước theo vào. Bàn tay kéo nhẹ một cái, cái áo còn sót lại trên người Sa Mặc đã bay ra ngoài.

Đây là cái thế giới gì, thật đáng sợ.

Sa Mặc nhìn không được hai mắt nhắm lệ.

“Tiên Nhân Chưởng” xoay người qua, không ngờ ngay trước mặt Sa Mặc, đưa tay luồng vào trong cửa động giữa hai cánh môn, “chực” một tiếng, chất lỏng màu trắng đã được lấy ra. Nụ cười thoát nhìn còn hơi sưng đỏ, hiển nhiên là hậu quả của việc đã sử dụng quá độ.

Sa Mặc ngơ ngác nhìn, sắc mặt đỏ bừng như tôm bị luộc chín: “Là... tôi làm hả?”

Về mặt “Tiên Nhân Chưởng” thoát nhìn không được tốt lắm, như là đang chịu một số đau đớn, nhưng giọng nói vẫn rất dũng mãnh: “Ừm. Tuy rằng mới đầu rất đau, nhưng vẫn có thể chịu được, sau đó cũng trở nên sáng khoái. Ta rất thích công tử, hy vọng sau này có thể được theo công tử mãi mãi.”

“Tôi... Tôi...” Lưỡi Sa Mặc như thất lại, tinh thần anh bây giờ rất hỗn loạn, không có cách nào tiếp nhận được chuyện này, “Tiên huynh...”

“Chẳng lẽ công tử không thích?”

Ánh mắt Tiên Nhân Trường đột ngột trở nên sắc bén, Sa Mặc chẳng còn can đảm để nói chữ “không”.

Thật kỳ lạ và khó hiểu, bên người thành lĩnh thêm một người đàn ông không biết lai lịch. Hiện giờ Sa Mặc chỉ muốn quay lại thế giới của mình... dù là Tiên Nhân Trường đối xử với anh rất tốt. Ở một nơi hoàn toàn xa lạ, anh không hề biết đường đi, Tiên Nhân Trường sẽ chủ động giúp anh; lúc anh khát hay đói bụng, anh ta cũng sẽ tìm thức ăn cho anh. Buổi tối còn giúp anh làm ấm giường, dĩ nhiên, chỉ đơn giản là ấm giường mà thôi. Đôi lúc, Tiên Nhân Trường còn cởi hết quần áo cầu hoan, nhưng đều bị Sa Mặc từ chối trong lúng túng.

Cho dù anh ta có trưng ra bộ mặt than muôn thuở không đổi, nhưng Sa Mặc vẫn có thể nhìn ra được, lúc bị từ chối đối phương có bao nhiêu tức giận. Nhưng chuyện giường chiếu ít nhất cũng phải có sự tình nguyện, nếu không, chẳng phải là thành cường X hả?

“Công tử, qua cánh rừng này là đến kinh thành.” Vì trên người Sa Mặc không một xu dính túi, Tiên Nhân Trường đã phải tự bỏ tiền ra thuê một chiếc xe ngựa.

“A...” Sa Mặc không yên tâm đáp một tiếng, sau đó hỏi, “Đến kinh thành làm gì?”

Tiên Nhân Trường nói: “Công tử không phải người ở kinh thành, làm ăn xong sẽ dẹp đường hồi phủ sao?”

Sa Mặc thở dài: “Đại khái là đầu bị đập, cho nên cái gì cũng quên hết.”

Anh thà rằng nói vậy, chứ còn hơn là dùng cái nguyên nhân xuyên không buồn cười đó để lừa dối anh ta.

“Thì ra là thế.” Tiên Nhân Trường bình tĩnh đại ngộ, sau đó nắm chặt tay anh, “Vậy công tử chỉ cần nhớ kỹ mỗi ta là đủ rồi.”

Sa Mặc bị hành động nắm tay của anh ta làm cho bối rối.

Lúc này, chợt nghe ngựa bên ngoài khiếp sợ hí vang một tiếng, xa phu cũng đồng thời phát ra tiếng gào thảm thiết, xe ngựa đột ngột lắc lư dữ dội, cũng may Tiên Nhân Trường đã vững vàng đỡ được Sa Mặc, nên anh mới không bị ngã sấp xuống.

Ánh mắt Tiên Nhân Trường phóng ra một tia lạnh lẽo: “Người tới là ai?”

Vài tiếng chói tai cùng với tiếng cười quái dị vang lên phá vỡ cửa xe ngựa, Tiên Nhân Trường vội vã che hai tai Sa Mặc lại, còn bản thân thì không chịu nổi, ho ra một búng máu tươi.

“Tiên huynh...” Lồng ngực Sa Mặc chợt căng lên.

“Năm trăm năm không gặp, Tiên lão đệ gần đây có khỏe không? Chắc chắn chắc, nhìn tư thái này, chắc là rất thuận lợi đây.”

“Công tử chờ trong xe ngựa, dù có nghe được động tĩnh gì cũng không được đi ra.” Tiên Nhân Trường lập một cái kết giới quanh thân Sa Mặc, định xoay người ra ngoài, góc áo lại bị tóm lấy.

Sa Mặc muốn nói với anh ta một câu nào đó, nhưng đôi môi run rẩy kịch liệt, không thể thốt ra lời nào.

“Công tử yên tâm, ta không có việc gì đâu.” Hôn một cái lên môi Sa Mặc xong, Tiên Nhân Trường mới rời đi.

Anh ta vừa nãy, có phải đã cười không?

Sau khi xảy ra chuyện, Sa Mặc hoàn toàn không biết gì, chỉ lo lắng nghe bên ngoài truyền tới từng tiếng kêu la muốn “nội đan” gì đó, nhưng Tiên Nhân Trường không đáp ứng, sau đó hai bên bắt đầu đánh nhau. Tiếng động rất kịch liệt, vài lúc Sa Mặc nhìn không được muốn ra ngoài nhìn một chút, nhưng đều bị kết giới ngăn cản. Chẳng biết qua bao lâu, bên ngoài mới yên ổn trở lại, kết giới quanh thân Sa Mặc cũng biến mất, vội vã chạy ra khỏi xe ngựa, chợt nhìn thấy Tiên Nhân Trường nằm bất động dưới đất.

Sa Mặc dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới bên người anh ta, không sao, vẫn còn hơi thở, chỉ là sắc mặt rất xanh xao, lồng ngực bị thủng một lỗ rất lớn, máu tươi còn đang chảy ào ạt không ngừng. Anh không còn suy nghĩ gì được nữa, chỉ biết dùng tay ấn chặt vết thương nỗ lực cầm máu cho anh ta.

“Tiên huynh, Tiên huynh có sao không?”

“Đưa ta đến nơi có nguồn nước...” Tiên Nhân Trường đã thanh tỉnh một chút, nhưng khi nói chuyện vẫn rất vất vả.

Sa Mặc xoa mặt vài ba cái, vực dậy tinh thần rồi đỡ anh ta đứng lên.

17. Chương 6-3: Tiên Nhân Trường Cũng Có Mùa Xuân (hạ)

Sau khi trải qua chuyện này, tình cảm của hai người đã có một chút thay đổi. Trở nên na ná như... tình nhân? Đối với việc Tiên Nhân Trường động một tí là sờ sờ tay anh, hoặc hành vi chui vào ổ chăn anh, Sa Mặc đã không còn bài xích, trái lại cảm thấy rất ấm áp ngọt ngào. Sau khi khắc phục phục hoàn toàn áp lực tâm lý đã áp người ta, cảm giác cũng rất tuyệt.

Với lại, cái bớt kỳ quái trên tiểu điều của anh cũng không còn.

Trước đây Sa Mặc chỉ có một tâm nguyện là tìm một người vợ sinh con để cái, nhưng bây giờ mọi chuyện đột nhiên xoay chuyển 180 độ. Càng làm cho anh kinh ngạc hơn là trong sinh hoạt hằng ngày, xuất hiện một số dấu hiệu chứng minh Tiên Nhân Trường có khả năng không phải là con người.

Làm gì có ai lồng ngực bị thủng một lỗ lớn mà ngay ngày thứ hai đã khỏi hẳn cả sẹo cũng không thấy? Làm gì có người nào nửa đêm ngồi thiền mà trên đỉnh đầu lại phát ra ánh sáng hồng?

Hỏi Tiên Nhân Trường chuyện này, anh ta trả lời rất thản nhiên: “Ta tu luyện đã tám trăm năm, năng lực cao nên không hiện nguyên hình.”

Anh ta là yêu tinh gì nhỉ? Tiên Nhân Trường tinh sao? Cũng rất giống.

Sa Mặc len lén cười.

Đêm đó, dọn dẹp giường xong, Sa Mặc vẫn còn ngập trong khoái cảm mất hồn không cách nào khống chế, Tiên Nhân Trường thì nằm bên cạnh anh thở dốc, thường xuyên chạm vào thân thể anh.

Sa Mặc chợt cảm thán: “Anh xuất sắc đến vậy, sao lại tình nguyện để tôi áp?”

“Bởi vì nhất kiến chung tình.” Tiên Nhân Trường tuy nghiêm túc, nhưng lại rất thành thực, cho nên mỗi lần dùng dáng vẻ trịnh trọng để nói những lời đường mật, Sa Mặc đều sẽ dao động trong vài giây.

Không, đây không phải là lời đường mật, chỉ là đang trần thuật sự thật mà thôi.

“Khụ...” Sa Mặc lảng sang chuyện khác, “VẬY anh sẽ trẻ mãi không già à?”

Tiên Nhân Trường gật đầu.

“Cho nên... Chờ tôi già rồi, sau khi qua đời, anh sẽ quên tôi ư?” Sa Mặc bắt đầu thương cảm.

“Không. Ta sẽ chờ cậu đầu thai chuyển thế, cậu là của ta, đời đời kiếp kiếp cũng chỉ có thể thuộc về ta.”
Tiên Nhân Trường tiếp tục trừng về mặt nghiêm túc.

Sa Mặc thật sự xấu hổ: “Sang kiếp khác rồi, biết đâu tôi sẽ không còn như thế này nữa, anh làm sao mà nhận ra tôi?”

Tiên Nhân Trường suy nghĩ một chút rồi nói: “Công tử đã nhắc nhở ta, vậy nên, ta phải lưu lại một kỷ niệm trên người công tử mới phải.”

Kỷ niệm gì vậy? Đột nhiên Sa Mặc có một loại dự cảm bất hảo.

“Tiên... Tiên huynh? Tiên Nhân Trường? Anh, anh buông ra... Không cần!”

Tứ chi Sa Mặc bị trói trên giường, quần áo thì bị lột hết, chỉ có thể bất lực xoay tới xoay lui.

Tiên Nhân Trường xoa cằm trầm tư, dường như đang suy nghĩ về ký hiệu ở đâu là tốt nhất. Cuối cùng, anh ta nghĩ ra một phương pháp, xoay người lấy một cây bút lông từ trên bàn, thỏa mãn chấm mực, bước tới phía cuối giường.

“Anh muốn làm gì?” Sa Mặc nước mắt lưng tròng.

“Xong nhanh thôi, nhưng có thể sẽ hơi khó chịu, công tử chịu đựng một chút.” Dứt lời, Tiên Nhân Trường một tay đè bút, một tay... chụp lấy anh em của Sa Mặc.

“A a... Nhột quá... Ha ha ha ha... Anh mau thả ra, thả ra...” Chỗ mẫn cảm bị đầu bút lông mềm mại quét qua, cả người Sa Mặc đều run như cây sậy.

“Xong.”

Bỏ bút lông qua một bên, Tiên Nhân Trường đọc một câu chú ngữ gì đó mà Sa Mặc không thể hiểu nổi, sau đó mở trối cho anh.

“Anh viết cái gì thế?” Sa Mặc dụi mắt, cúi đầu nhìn, cả khuôn mặt đều căng cứng.

Tiên Nhân Trường ngẫm nghĩ rồi giải thích.

“Ta đã làm phép trên đó, mỗi một kiếp của công tử, mỗi một thế hệ đều không thể giao hợp với ai trừ ta.”

Sa Mặc cảm thấy rất chóng mặt, trước mắt tối sầm lại, ngất đi.

Vừa mở mắt, Sa Mặc đã về lại phòng khám và chữa bệnh tâm lý.

“Cậu tỉnh rồi à?” Bác sĩ ở cạnh sofa nhìn anh chăm chú, “Tìm được ký ức cần thiết chưa?”

Sa Mặc mơ mơ màng màng, bóp bóp cái trán, nói: “Tìm được rồi.”

Ngày thứ hai, anh xuất phát đến một cơ sở bán hoa lớn nhất, nhưng...

“Cuối cùng là chậu nào đây?”

Nhìn một mớ Tiên Nhân Chưởng lớn lớn nhỏ nhỏ, Sa Mặc đau cả đầu.

Lúc này, có một người bước tới từ sau một chậu hoa, anh ta sở hữu một khuôn mặt màu đồng, anh tuần điên đảo lại không cảm xúc mà Sa Mặc rất quen thuộc: “Thứ anh muốn tìm, đang ở chỗ này.”

18. Chương 7-1: Bưu Thiếp Đến Từ Phương Xa (thượng)

Cái này đã là cái thứ năm.

Mục Du Nhiên đắm chiều nhìn tấm bưu thiếp trong tay. Gần đây, cứ cách một thời gian, anh lại nhận được một tấm bưu thiếp. Với lại mỗi lần đều được gửi từ cùng một chỗ, địa chỉ là phòng 103 số 45 đường XX thành phố XX, tên người gửi là Chu Miện.

Anh không nhớ rõ bản thân mình đã từng biết cái tên này.

Không thể không công nhận, những tấm bưu thiếp đó được làm rất xinh đẹp và công phu, mỗi cái đều được

vẽ tay rất cẩn thận. Góc phải bên dưới mỗi tấm đều có chữ “Miện”, phỏng chừng là tự làm tự ký. Trong đó có một bức tranh khiến Mục Du Nhiên cảm thấy ấn tượng sâu sắc: thoát nhìn chỉ là bức tranh trừu tượng, nhưng nếu xem tỉ mỉ thì không khó mà phát hiện, trong bức tranh ẩn giấu hai chữ cái, phân biệt là M và Z. Chữ và chữ xen kẽ với nhau hợp lại thành một tổng thể hoàn chỉnh.

Là chữ cái đầu trong tên bọn họ à? Gán ghép hai cái tên hoặc thứ gì đó của hai người lại với nhau, chẳng phải chỉ có giữa người yêu mới có sao? Biết đâu là một tên bệnh hoạn nào đó lén lút theo dõi anh... Nghĩ như vậy, anh không khỏi cảm thấy rét run.

Tuy rằng bản thân đã từng là minh tinh, nhưng cũng không thiếu những fan cuồng bám sát gót. Trước đây không phải chưa gặp qua loại fan cuồng đến bệnh này, thậm chí cả nam nữ đều có. Mỗi ngày họ đều thủ trước cửa công ty, anh đi nơi nào, họ cũng sẽ theo đến nơi đó, giống như âm hồn khó tiêu tan. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện xưa lơ xưa lắc rồi. Dựa theo tình huống của anh bây giờ, không có khả năng xuất hiện nhân vật này.

Mười năm trước vừa mới bước chân vào giới giải trí, Mục Du Nhiên chẳng qua chỉ mới mười tám tuổi tuổi đầu, nhưng vẻ bề ngoài lại lôi cuốn khiến một đồng người chết mê chết mệt. Tuyến thanh trời sinh ưu việt cùng với kỹ thuật hát cực tốt càng giúp anh đạt đến đỉnh cao trong sự nghiệp. Sau đó anh bắt đầu lấn sang lĩnh vực đóng phim, dù rằng không thích, nhưng công ty đã sắp đặt thì phải làm theo. Nhờ những bộ phim thần tượng đó mà anh lại có thêm một đồng fan nữa.

Nhưng vận may không quá năm năm, Mục Du Nhiên dần dần rớt ngôi. Giới giải trí vĩnh viễn không thiếu những người trẻ tuổi, xinh đẹp và càng khiến cho nhiều người yêu thích.

Địa chỉ nhà riêng của Mục Du Nhiên chưa bao giờ công bố ra ngoài, người biết được chỉ có mấy đứa bạn tốt và người đại diện mà thôi, anh rất không thích bị làm phiền. Bởi vì tính cách quá kiêu ngạo và tự phụ, cho nên luôn bị nói đùa thành hàng hiệu, đại khái đó cũng chính là nguyên nhân khiến sự nghiệp của anh bị tàn lụi. Có điều, anh không hề chán ghét những thứ đột ngột xuất hiện trong đời sống của mình.

“Hôm nay mua hai con cá vàng, giá rất hời. Khi còn bé luôn muốn nuôi thú cưng bên người, nhưng cha mẹ lại không đồng ý. Bây giờ trưởng thành rồi thì lại không có thời gian chăm sóc. Cá vàng có lẽ cũng khá dễ nuôi. Ở một mình sẽ cảm thấy cô đơn, nên thả một ít đá cuội hoặc rong plastic vào, lúc buồn mà ngắm thì sẽ đỡ hơn.”

“Hiện bên ngoài trời mưa rất to, không biết thời tiết chỗ anh thế nào. Ở chỗ tôi rất thất thường, tâm tình cũng sẽ buồn bực theo đó, nhưng chỉ cần nghe bài hát của anh, thì cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Được rồi, trong tất cả album của anh thì anh thích nhất ca khúc nào? Tuy mỗi ca khúc tôi đều rất thích, nhưng nghe nhiều nhất vẫn là Vô sò tím.”

“Gửi hai tấm bưu thiếp cho anh, nhưng không cái nào được đáp lại. Nói thật thì cảm thấy hơi mất mát, nhưng cũng không còn cách nào, mỗi ngày thư tín cùng với quà tặng của anh chắc chắn cao như núi. Không biết đến bao giờ anh mới nhìn thấy mấy thứ này.”

“Tâm tình không tốt, nhầm lẫn trong công việc thành ra bị ông chủ la mắng. Ngoài nén giận ra thì chẳng biết làm được gì. Thật ra đó không phải công việc của tôi, là do đồng nghiệp muốn hẹn hò cho nên giao

cho tôi làm. Bất đắc dĩ, ai bảo tôi sơ ý làm gì.”

“Anh từng thích người nào chưa? Mà cao cao tại thượng như anh, chắc chỉ có được người khác theo đuổi nhĩ. Tôi rất thích một người, nếu không lầm thì đã mười năm rồi, chỉ tiếc là anh ấy cho tới bây giờ không hề hay biết.”

Chữ viết của Chu Miện không tệ, gọn gàng, mỗi một nét chữ như đang cố gắng hết sức, giống như học sinh tiểu học ngồi đó nắn nót viết từng chữ.

“Hô...” Cát bư thiếp xong, Mục Du Nhiên cảm thấy, bản thân nên bớt một chút thời gian đến thăm người gọi là Chu Miện này.

19. Chương 7-2: Bư Thiếp Đến Từ Phương Xa (trung)

Đơn xin nghỉ một tháng được chấp nhận rất nhanh, ngồi trên máy bay, Mục Du Nhiên không khỏi cười khổ, thời gian ban đầu ngay cả nửa ngày để nghỉ ngơi cũng hiếm có, giờ thì nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hai tiếng đồng hồ đã đến nơi, sau khi rời khỏi sân bay thì trực tiếp đón taxi. Mục Du Nhiên cũng không biết mình đang nghĩ gì, tại sao lại muốn chủ động tìm một người. Lời Chu Miện nói quả thật không sai, thời tiết ở đây rất bất thường, vừa xuống máy bay còn trời quang mây tạnh, giờ ngồi trên xe thì mây đen bay dày đặc.

“Phòng 103 số 45...” Mục Du Nhiên tìm một căn rồi lại một căn, kết quả chưa tìm được thì mưa đã rơi xuống. Trên người không mang dù lại chẳng tìm được chỗ trú mưa khiến anh khá chật vật.

Lúc này, trên đỉnh đầu thành linh được một chiếc dù trong suốt che lấy, đỡ đi những hạt mưa đang rơi vào người anh.

“Anh... là Mục Du Nhiên à?” Giọng nói run run chứa đầy sự khiếp đảm.

Anh xoay người, nhìn thấy một cậu con trai gầy yếu nhợt nhạt, tướng tá mang theo chút phong độ của người trí thức, thoát nhìn rất dịu dàng xen lẫn một chút ngại ngùng.

Chu Miện.

Cái tên này thành linh hiện lên, thế là anh gật đầu.

Cậu ta lộ ra một vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Tôi còn tưởng rằng mình hoa mắt, không ngờ thật sự là anh! Sao anh lại ở đây? Hay là tôi đang nằm mơ... Thật xấu hổ, tôi hơi kích động.”

“Không có gì.” Mục Du Nhiên hỏi, “Cậu là Chu Miện à?”

“Là tôi.” Gương mặt tái nhợt của đối phương bỗng đỏ ửng lên.

“Tôi có xem bưu thiếp của cậu, là vẽ tay à? Không tồi đâu.”

“Cảm ơn...” Chu Miện nhẹ giọng nói, “Cơn mưa này chắc sẽ không tạnh liền, nếu không chê thì anh tới nhà của tôi ngồi nghỉ một chút.”

“Được, làm phiền cậu quá.”

Chu Miện thấp hơn Mục Du Nhiên một chút, cho nên cầm dù khá tốn sức. Mục Du Nhiên cất tiếng: “Để tôi cầm.”, Chu Miện sững sốt một lúc rồi bất giác đưa dù cho anh, tay không ngừng run rẩy.

Mục Du Nhiên không khỏi mỉm cười: “Anh không cần khẩn trương đến vậy đâu.”

“... A, đến rồi.” Chu Miện vội vàng móc ra một chuỗi chìa khóa, lập cập lập cập tìm thật lâu mới ra được chiếc chìa khóa của căn phòng này.

Không giống như người độc thân, phòng khách và phòng ngủ của Chu Miện đều được dọn dẹp rất sạch sẽ. Mục Du Nhiên dùng khăn mặt lau tóc, đứng bên bể cá nhìn nhìn: “Đây là cá vàng mà anh mua à?”

“Ừm, khá rẻ nên cũng không biết có thể nuôi được bao lâu.” Chu Miện mở CD lên, giai điệu chính là Võ sò tím quen thuộc của Mục Du Nhiên.

Bài hát này nằm trong một album không được nổi tiếng lắm, nhưng nó là tác phẩm mà Mục Du Nhiên khá ưng ý. Chợt nhớ lại những năm trước kia, danh tiếng của anh vẫn còn vang dội.

Sắc mặt hơi đỏ, Mục Du Nhiên nói: “Tắt nhạc đi.”

“Có chuyện gì à?” Chu Miện hơi ngạc nhiên.

“Tạm thời không muốn nghe mà thôi.”

Chu Miện lúng túng gãi đầu, vốn là muốn cho Mục Du Nhiên vui vẻ, không ngờ lại phản hiệu quả: “Được rồi, anh có khát nước không? Thật xin lỗi, ở đây chỉ có nước sôi thôi.”

“Không cần đâu.” Mục Du Nhiên ngồi lên sofa, “Xin hỏi, cậu là họa sĩ chuyên nghiệp à?”

“Không, chẳng qua là sở thích mà thôi. Tôi chỉ là viên chức bình thường, cuộc sống mỗi ngày rất vô vị và nặng nề.” Chu Miện hơi âm trầm, sau đó, biểu cảm thành linh trở nên sinh động hẳn lên, “Tôi còn tưởng rằng anh không thấy được bưu thiếp tôi gửi đến.”

“Mỗi tấm tôi đều xem, bây giờ mà có fan gửi quà đến cho một minh tinh hết thời như tôi, chỉ sợ còn mỗi mình cậu.” Mục Du Nhiên tự giễu.

“Cái gì gọi là minh tinh hết thời?” Chu Miện nhảy dựng lên, tâm trạng chuyển biến kịch liệt khiến Mục Du Nhiên bị dọa đứng tim, “Anh là nghệ nhân ưu tú nhất mà tôi từng thấy!”

Mục Du Nhiên nhìn cậu ta đang dần dần nhích lại phía sô pha: “À... Được rồi. Rất vui vì cậu cảm thấy vậy, chẳng qua, tôi cảm thấy cậu nên ngồi xuống và bình tĩnh lại.”

Chu Miện bình phục hô hấp, lại quay trở về dáng dấp ngại ngùng nhả nhận, đại khái là bởi vì vừa mới thất thố, cho nên hai gò má ửng hồng: “Du Nhiên... Tôi có thể gọi cậu như vậy không?”

“Có thể, thuận miệng là được rồi.”

“Úc.” Cậu ta thoát nhìn rất vui vẻ, “Sao anh lại tới đây? Đây thật sự là chuyện may mắn nhất mà tôi từng gặp từ trước tới giờ.”

Mục Du Nhiên trả lời: “Thật ra tôi cũng không rõ lắm. A, có một chút kỳ lạ, làm thế nào mà cậu biết được địa chỉ nhà tôi?”

Chu Miện hơi mất tự nhiên, trầm mặc chốc lát rồi nói: “Tôi... mua được từ người đại diện.”

“Cái gì?”

“Thực sự rất xin lỗi, tôi biết rõ như thế thật quá đáng. Nhưng tôi không còn cách nào khác.” Chu Miện lo lắng nói, “Thật không dễ dàng gì mới liên lạc được với ông ấy, tôi đã tiêu hết toàn bộ tiền bạc trong sổ tiết kiệm và cam đoan là sẽ không vô duyên vô cớ đến quấy rầy.”

Nói thật ra, Mục Du Nhiên rất tức giận, nhưng không phải với Chu Miện, mà là với người đại diện của anh, vốn anh rất kính trọng tiền bối, không ngờ ông ấy lại có thể làm ra chuyện bỉ ổi đến vậy.

“Tôi hoàn toàn không được cho biết gì cả.” Mục Du Nhiên thở dài, “Sau khi về tôi sẽ hỏi ông ấy, những đồng tiền kia e rằng phải trả lại.”

Chu Miện lắc đầu: “Là tôi tình nguyện. Chỉ cần là thứ gì liên quan đến anh, tôi đều muốn biết.”

Trong ánh mắt cậu ta là tất cả say mê và lửa nóng đối với Mục Du Nhiên.

20. Chương 7-3: Bưu Thiếp Đến Từ Phương Xa (hạ)

Trong tình huống khó từ chối, Mục Du Nhiên đã ở lại ăn một bữa cơm tối. Khả năng nấu nướng của Chu Miện trên cả sức tưởng tượng. Ngay cả Mục Du Nhiên từ trước đến giờ rất kén “ăn” cũng nhịn không được ăn đến hai chén cơm tẻ. Lúc ăn xong, anh cảm thấy dạ dày căng phồng thỏa mãn, hơn nữa còn có một bầu không khí áp áp hiểm có.

“Thật ra cậu rất xuất sắc.” Mục Du Nhiên nói.

“... Vậy sao?” Chu Miện cúi gằm mặt, đáng vẻ như đang mắc cỡ khi được khen.

“Ừm, chỉ ít thôi cho là như vậy. Đại khái bởi vì cậu hướng nội nên mới độc thân à?” Tuy hỏi như thế hơi mất lịch sự, nhưng Mục Du Nhiên vẫn thốt ra khỏi miệng.

“Không, thật ra trước đây lúc ở đại học cũng được nhiều nữ sinh theo đuổi, nhưng tôi đều từ chối.”

“Vì sao?”

Chu Miện nhìn anh, nói: “Còn nhớ tôi viết gì trong bưu thiếp không? Tôi có thích một người, với lại đã thích hơn mười năm. Sau này vẫn sẽ như vậy, không có khả năng thay đổi.”

Mục Du Nhiên không biết nên khen cậu ta cố chấp hay mắng cậu ta quá ngốc: “Chuyện tương lai sao cậu lại có thể chắc chắn như thế?”

“Anh không rõ.” Ánh mắt Chu Miện chợt sáng rực, “Năm đó trong tiệm quay phim, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy áp-phích của anh, cả người tôi như rơi xuống vực sâu. Có đôi khi nhất kiến chung tình không phải xảy ra trong nháy mắt, mà là ngay lúc ta vừa nhìn thấy.”

Hai chữ phát âm như nhau, Mục Du Nhiên nhất thời không thể phân biệt rõ ràng, anh bị lời bày tỏ đột ngột này làm cho chấn động. Cứng họng nói không ra lời.

“Anh sợ à?” Chu Miện thấp thỏm hỏi.

“Không... Chỉ hơi giật mình thôi.” Mục Du Nhiên lúng túng đứng dậy từ biệt, “Tôi nghĩ đã đến lúc phải đi rồi.”

Lúc anh xoay người chuẩn bị đi, eo lại bị người ta ôm chặt lấy.

Sau đó, đầu óc Mục Du Nhiên giống như đang buông lơ. Động tác hoàn toàn làm theo bản năng chứ không phải lý trí. Trước đây anh cũng đã từng qua đêm với người con trai khác, nhưng lần này cảm giác rất khác biệt. Giây phút hai người kết hợp với nhau, linh hồn anh như thoát ra khỏi thân xác. Mục Du Nhiên thậm chí có thể thấy được dáng vẻ mình đang làm tình với đối phương. Đặt trên thân thể gầy yếu của cậu ta, đẩy một phát mạnh mẽ, Chu Miện hiển nhiên rất kích động, hai chân kẹp chặt eo anh, cơ thể chủ động nghênh đón.

Kích thích mãnh liệt cùng với sự dây dưa này trước đây anh chưa từng có.

Nhưng điều Mục Du Nhiên không ngờ tới là sáng sớm hôm sau, quang cảnh lại là như vậy: khắp phòng đầy bụi bặm và mạng nhện, giống như không có ai sống ở đây từ rất lâu. Trong phòng khách, bể cá đầy kín rong rêu đen kịt, thoát nhìn rất buồn nôn. Nhưng mà càng đáng sợ hơn là trên vách tường trong phòng ngủ được dán đầy ảnh chụp và áp-phích của anh, thậm chí cả trần nhà cũng có. Mỗi một tấm hình đều chỉ chít dòng chữ “Em yêu anh”.

Mục Du Nhiên vội vã mặc quần áo và mang giày, khiếp sợ rời khỏi căn phòng đó, chẳng lẽ mình đã gặp quỷ? Lúc anh bước ra khỏi cửa, sát vách trùng hợp có một người phụ nữ đang mang thức ăn về, nhìn anh một cách kỳ quái: “Cậu là người mới à? Nhìn hơi quen mắt.”

“Thật xấu hổ, tôi muốn hỏi chuyện này... Căn phòng này trước đây là của ai vậy?” Mục Du Nhiên hỏi một cách khó khăn.

Người phụ nữ nhăn mày suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Khi đó cũng đã lâu lắm rồi... đại khái khoảng năm, sáu năm trước. Người đó hình như là một chàng trai trẻ tuổi, rất lễ phép, có hơi thẹn thùng một chút và ít nói chuyện. Chỉ đáng tiếc, sau đó nghe nói là tự sát, lúc còn sống vì một minh tinh mà tiêu hết tài sản, kết quả là không còn mặt mũi, cho nên đã hồ đồ nhảy lầu. Cũng đã lâu rồi, tôi chỉ nhớ được chừng đấy thôi, ôi!”

Mục Du Nhiên thở thẩn bước đi, một màn buông thả hôm qua còn đang hiện ra trước mặt, nhưng sự thật sao lại...

Lúc đến ngã tư đường, Mục Du Nhiên bỗng nghe thấy một tiếng gọi mơ hồ.

“Du Nhiên.”

Cả người anh run lên, cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, nhưng lại không phát hiện gì cả.

“Chúng ta mãi mãi ở bên nhau, được chứ?”

Không biết là ai đã đẩy mạnh phía sau mình, cả người Mục Du Nhiên lao tới phía trước, cơ thể bị một lực

lượng đánh văng bay lên trời, sau đó nặng nề rơi xuống đất, dư chấn làm cả người đau ê ẩm.

Xung quanh có vài tiếng thét chói tai hòa với tiếng nói chuyện hỗn loạn, bên cạnh còn có một chiếc xe, tài xế đang dùng một ánh mắt hoảng sợ nhìn anh. Nhưng đối với những việc này, Mục Du Nhiên đã không còn rõ ràng nữa, anh chỉ biết lồng ngực mình nóng rát, chất lỏng mang theo mùi rỉ sắt không ngừng tràn ra khỏi khóe miệng.

“Em yêu anh.”

Có ai đó ghé vào tai anh thì thầm. Không phải là tiếng nói chuyện, mà là tiếng hát, làn điệu này, Mục Du Nhiên rất quen thuộc. Trước khi nhắm mắt, anh mơ hồ nhớ đến, bài hát này tên là Vỗ sò tím .

21. Chương 8-1: Đồng Hồ Cát (thượng)

Rất nhiều người có sở thích sưu tầm, khá tao nhã là tem, đồ cổ, danh họa; bình thường hơn thì có vỗ sò, gôm, hay là cốc uống nước, đủ thể loại và vô cùng kỳ quặc. Mà nhân vật của chúng ta trong câu chuyện này cũng rất thích sưu tầm, anh có tình yêu đối với một đồ vật khá độc, là đồng hồ cát.

Ngụy Hạo Hiên đã tốn một mớ thời gian mới dọn dẹp sạch sẽ được căn phòng này, dù sao cũng là phòng đã lâu không có người ở, với lại ông chủ của khu chung cư này không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, biết rõ không có khách nào đến ở, cứ mặc cho nó ở đấy không thêm quét dọn. Cho nên không còn cách nào khác, Ngụy Hạo Hiên đành phải tự mình ra trận.

Thật khoa trương, trong phòng ngủ cơ hồ được dán đầy áp-phích minh tinh, đặc biệt là những tấm trên trần nhà, anh đã tốn không ít sức lực mới gỡ xuống được. Với lại mỗi tấm còn chỉ chút dòng chữ “Em yêu anh”, Ngụy Hạo Hiên cảm thấy, người sống ở đây trước kia là một tên bệnh hoạn. Trên những tấm áp-phích đó đều là cùng một người, hình như là ca sĩ Mục Du Nhiên ngoài ý muốn đã bỏ mình trong vụ tai nạn xe cộ hai năm trước.

Tổng vệ sinh xong, Ngụy Hạo Hiên ngã người lên sofa nghỉ ngơi, nghĩ thầm hôm nào đó phải mua một cái giá sách cỡ lớn, dùng để trưng bày đồ vật mà anh đã giữ rất kỹ.

Ngụy Hạo Hiên bắt đầu thích đồng hồ cát từ lúc học sơ trung, bởi vì anh thích một người, cho nên ngay cả sở thích cũng bị người đó ảnh hưởng.

Người đó là bạn nối khố của anh, họ đã chơi với nhau từ lúc còn nằm trong nôi. Từ nhỏ anh đã có thói quen bảo vệ cậu, ai nói trẻ con không biết yêu chứ? Từ đầu đến cuối Ngụy Hạo Hiên chỉ luôn thừa nhận mỗi cậu.

Không sai, là “cậu”, chứ không phải “cô”.

Hà Nhất – Cái tên mà Ngụy Hạo Hiên biết viết đầu tiên trước cả tên mình. Dù rằng, mỗi lần nhắc tới chuyện đó, người nọ vẫn luôn bảo rằng, đó là vì tên cậu ấy dễ viết hơn.

Trước đây cơ thể Hà Nhất luôn bất ổn, cứ hai ba ngày là lại phải nhập viện, Ngụy Hạo Hiên cũng thường xuyên đến thăm cậu, tiện thể mang theo mấy món canh mà mẹ anh đã đặc biệt làm cho cậu. Mỗi lần nhìn Hà Nhất gầy khẳng khiu trong bộ đồ bệnh nhân to quá cỡ là anh lại cảm thấy đau lòng.

“Cậu đến rồi à?” Nằm trên giường, Hà Nhất thản nhiên nở một nụ cười với anh, bởi vì nằm viện không rảnh ra ngoài cắt tóc, cho nên mái tóc cậu khá dài, trông rất giống một cô gái. Tim Ngụy Hạo Hiên bỗng nhiên đập nhanh hơn, anh cảm thấy, ánh mắt người này giống như một đầm nước, có thể chìm anh chết đuối.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Ngụy Hạo Hiên bỏ cặp sách và hộp canh xuống, “Mẹ tớ lại nấu canh cho cậu, còn không cho tớ uống. Thật bất công. A... Còn nữa, bài vở hôm nay tớ cũng mang đến cho cậu này, uống canh trước hay là chép bài trước?”

“Đương nhiên là uống canh trước, nếu cậu muốn thì tớ có thể gắng gượng chia cho cậu một ít.” Hà Nhất đây là điển hình của được tiện nghi còn thích khoe mẽ, “Phải thổi nguội cho tớ trước, nóng lắm.”

Ngụy Hạo Hiên nói: “Yên tâm, không cần cậu nhắc tớ cũng biết, chẳng phải mọi lần đều là tớ thổi thì cậu mới chịu ăn hả? Cậu đúng là con mèo lười.”

Hà Nhất chỉ tiếp tục cười cười, hai gò má dưới ánh sáng rực rỡ trông như một món ngon mê người.

Ngụy Hạo Hiên không dám nhìn nhiều, sợ bản thân sẽ nhịn không nổi mà hôn lên đó khiến cậu sợ hãi, cho nên vội vã mở nắp hộp, khuấy khuấy canh trong đó. Hà Nhất bỗng lấy một chiếc đồng hồ cát xinh xắn từ dưới gối ra, ngắm nghía một lát: “Tớ đã tính thử, những hạt cát này cần một phút mười lăm giây để chảy hết.”

“Cho nên?”

“Nhưng chỉ là một lần mà thôi.” Hà Nhất không nhanh không chậm nói, “Thời gian không ngừng tiến về phía trước, nhưng đồng hồ cát thì khác, nó có thể đứng im hoặc chảy, mãi mãi không kết thúc, đây chính là nguyên nhân tớ thích nó. Thời gian đối với tớ mà nói chính là một thứ xa xỉ.”

“Cậu suy nghĩ hơi quá rồi.” Ngụy Hạo Hiên kinh hồn cắt ngang lời cậu, “Dù sao thì bây giờ cậu chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo lời bác sĩ, uống thuốc đúng giờ, rồi cậu sẽ nhanh chóng được xuất viện thôi. Cậu đây, khỏe nhanh lên một chút đi, tớ không muốn ngày nào cũng phải nghiêm túc chép bài đâu, đi học là phải mơ mộng hão huyền. Cuộc sống của một sách không thích hợp với tớ.”

“Tớ rất mong ước được như cậu, sức sống tràn đầy.” Nói xong, Hà Nhất còn nhéo lồng ngực Ngụy Hạo Hiên, khen ngợi, “Ừm, rất rắn chắc.”

Ngụy Hạo Hiên cũng không chịu thua kém nhéo trở lại, mơ hồ đựng phải một thứ cứng cứng nhỏ nhỏ. Lần này, anh chỉ cảm thấy lòng bàn tay như bị lửa đốt: “Toàn, toàn là xương không... chẳng biết mẹ tớ cho cậu uống canh bổ ở chỗ nào, hay cậu tiểu ra hết rồi?”

“Ha ha ha...” Hà Nhất cười to, tiếng cười sang sảng, hoàn toàn không có một chút nào gọi là bị bệnh.

Khi đó, Ngụy Hạo Hiên hoàn toàn không ngờ tới, một Hà Nhất lạc quan, thích cười như thế, lại có một ngày không còn trên cõi đời này nữa.

22. Chương 8-2: Đồng Hồ Cát (trung)

Một thời gian sau, Hà Nhất xuất viện. Vẫn y như trước, cậu và Ngụy Hạo Hiên dù làm chuyện gì cũng đều như hình với bóng, gắn kết như hai đứa trẻ sinh đôi. Mà Ngụy Hạo Hiên cũng bắt đầu thích sưu tầm đồng hồ cát.

Khác màu, khác kích cỡ, khác hình dáng, thời gian cát chảy hết cũng khác nhau. Nhưng Hà Nhất nói không sai, thứ này khiến người ta say mê, mà tuần hoàn qua lại, chẳng phải cũng giống như vĩnh hằng à?

Sau khi tốt nghiệp sơ trung, hai người lại cùng vào một trường cao trung, cơ thể Hà Nhất khỏe hơn rất nhiều, không phải lại cứ hai bay ngày là đến bệnh viện báo danh, nhưng vẫn rất gầy, với lại cả người cũng trở nên hay cáu gắt, nụ cười ngày nào cũng không thiếu bây giờ cũng ít hẳn đi. Ngụy Hạo Hiên dĩ nhiên là phát hiện ra sự thay đổi này, nhưng khi đó hình tượng nam sinh u buồn rất phổ biến, nên anh tưởng rằng Hà Nhất đang cố ý giả bộ thâm trầm, còn âm thầm cười một mình. Dần dà mới phát hiện tình huống có đôi chỗ không thích hợp.

“Gần đây cậu xảy ra chuyện gì à?” Tan học, trên đường về nhà, Ngụy Hạo Hiên hỏi Hà Nhất, “Có phải đã gặp chuyện gì buồn lòng không?”

Hà Nhất không đáp lời nào, chỉ hỏi ngược lại anh: “Nếu có một ngày tớ biến mất, cậu có đi tìm tớ không?”

Vấn đề này, mỗi khi Ngụy Hạo Hiên nghe được đều sẽ cảm thấy tim như đập nhanh hơn một nhịp.

Nhưng không đợi anh cất lời, Hà Nhất... gần như là... giành nói: “Tớ chỉ nói đùa mà thôi.”

Không khí dần dần trở nên ngượng ngịu, Ngụy Hạo Hiên thở dài: “Dù cho có nói đùa, cũng đừng làm tớ sợ như vậy. Tâm hồn thiếu niên của tớ rất yếu đuối.”

Hà Nhất gượng ép nhếch môi, xem đó như một nụ cười.

“Đến nhà tớ ngồi một chút đi, cho cậu xem đồng hồ cát tớ mới kiếm được.” Ngự Hạo Hiên vỗ vỗ lưng cậu.

“Cũng khá nhiều rồi...” Hà Nhất tiện tay cầm một cái, nhìn nó một cách đắm chiêu, “Nhưng vẫn thua tớ.”

Ngự Hạo Hiên bá vai cậu, lòng bàn tay chạm vào đầu khớp xương cứng ngắc khiến anh rất đau lòng: “Tớ mới bắt đầu sơ tầm, đương nhiên không thể hơn cậu rồi. Aiz, bình thường thấy cậu ăn đầu có ít, sao lại chẳng có xí thịt gì hết vậy? Tụi con gái trong ban chắc chắn sẽ ganh tỵ với cậu đến chết.”

“Cậu ôm tớ một cái đi.” Hà Nhất bất chợt nói.

“Hả?” Ngự Hạo Hiên giật mình.

“Cho tớ một cái ôm.” Đổi lại cách nói, bây giờ, Hà Nhất mới nở nụ cười thật sự.

Ngự Hạo Hiên nhìn lúm đồng tiền đã lâu chưa xuất hiện, thật sự ôm cậu một cái. Nhớ khi còn bé Hà Nhất vẫn như cây củ cải trốn sau lưng anh, không ngờ bây giờ đã cao gần bằng anh. Lúc ôm, tóc mai khẽ cọ vào hai gò má anh.

“Cha mẹ cậu bao lâu nữa mới về?” Giọng Hà Nhất nghe rất mềm mại như tiếng nước nhỏ giọt, khiến Ngự Hạo Hiên mất hồn vì cậu.

“Đại khái còn khoảng hai tiếng đồng hồ nữa.”

“Như thế là đủ rồi.”

Hà Nhất dùng miệng lấp kín môi Ngự Hạo Hiên.

Đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ Ngự Hạo Hiên làm tình với người khác. Tình cảnh lúc đó có thể dùng hai chữ “thảm hại” để hình dung. Hai thiếu niên dồi dào tinh lực nhưng đều không có một chút kinh nghiệm nào đã dùng hết toàn bộ nhiệt tình của mình để kết hợp. Ngự Hạo Hiên bị làm rất đau, nhưng vẫn cố gắng thả lỏng thân thể phối hợp. Đau, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến khoái cảm như thủy triều ào ạt. Hai người cùng *** vẫn tuyệt diệu hơn là một mình ngồi suy nghĩ. Và điều quan trọng nhất... Ngự Hạo Hiên chỉ cần nghĩ đến người thân mật khăng khít với mình chính là Hà Nhất, một Hà Nhất mà anh đã khắc sâu hình bóng vào tận xương tủy... thì cái gì cũng chẳng cần quan tâm.

Ngày thứ hai, Hà Nhất không tới trường. Ngự Hạo Hiên cho rằng cậu lại tái phát bệnh cũ, giữa trưa nghỉ cách chuẩn khỏi trường học, vội vội vàng vàng chạy tới nhà Hà Nhất thăm dò, kết quả, biết được tin cậu đã mất tích.

Từ sau lần đó, Ngự Hạo Hiên chưa từng gặp lại cậu.

23. Chương 8-3: Đồng Hồ Cát (hạ)

Ngự Hạo Hiên vẫn còn nhớ rõ, ngày đó dì Hà than thở khóc lóc rằng “Nhất định là lúc ở bệnh viện, nó đã nghe được đoạn đối thoại giữa bác sĩ và chú dì. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn đã sinh hồ đồ rồi bỏ nhà đi... Đứa nhỏ này sao lại gốc gác đến vậy...”

“Dì... Dì đang nói cái gì?” Tiếng nói Ngự Hạo Hiên trở nên run rẩy.

“Bác sĩ nói cho chú dì biết, nó chỉ còn sống được tối đa là nửa năm...” Nói đến đây, dì Hà không còn cách nào tiếp tục được nữa mà khóc nức nở.

Chỉ trong nháy mắt, nhiều năm đã trôi qua.

Ngủ một buổi tối trong căn phòng vừa thuê, Ngự Hạo Hiên mơ tới Hà Nhất. Anh đã rất lâu không mơ thấy cậu, cho nên dù tâm lý biết là giả, cũng vẫn vui mừng như cũ. Chẳng qua là khung cảnh rất hỗn loạn, ghép lại thì hơi quái đản. Với lại, sau khi tỉnh thì quên hết nội dung, chỉ nhớ mang máng vài cảnh.

Hai gò má Hà Nhất vẫn đẹp như vậy, bọn họ đứng trong một căn phòng xa lạ, không gian rộng lớn, bày đầy giá sách cao ngất, trên giá sách chính là các loại đồng hồ cát. Mỗi một cái đồng hồ cát đều đang “hoạt động”, nhưng kỳ quái là, hạt cát tuy chảy, nhưng nó không giống như bình thường, những hạt cát hoàn toàn không giảm đi, dường như là chảy mãi không ngừng.

“Hà Nhất...” Ngoại trừ la lớn tên của cậu, Ngự Hạo Hiên căn bản không biết phải nói cái gì.

Biểu cảm của cậu thoát nhìn rất nhẹ nhõm, ánh mắt thanh thấu, nụ cười rộng mở, đây mới là Hà Nhất chân chính. Luôn đẹp như vậy.

“Thích những thứ này không?” Hà Nhất nhìn những chiếc đồng hồ cát đó, hỏi.

“Ừm.” Ngự Hạo Hiên gật đầu, vừa cất tiếng, mới phát giác tiếng nói đã nghẹn ngào, “Tớ rất nhớ cậu.”

Hà Nhất quay đầu, ngưng đọng nhìn thẳng vào mắt anh: “Tớ cũng vậy.”

“Sao cậu không trở lại?” Có rất nhiều điều muốn nói, nhưng Ngự Hạo Hiên chỉ hỏi câu này.

“Tớ không thể về, đây là chuyện không có khả năng.” Trong giọng nói Hà Nhất có một sự gì đó như không

thể tránh được, “Một mình tớ bồi hồi ở đây rất lâu, lúc đầu còn cảm thấy sợ hãi, nhưng sau đó cũng quen dần. Lâu ngày, đầu óc càng ngày càng trống rỗng, đã quên đi rất nhiều thứ. Nhưng thật may mắn, tớ vẫn không quên cậu.”

Tâm Ngụy Hạo Hiên đau như xé rách, trong lúc vô tình nghiêng đầu chợt thấy tấm gương hình trướng trên mặt tường, kinh ngạc đến không thể thốt ra lời nào.

Hà Nhất vẫn mang dáng dấp ngây ngô thời tuổi trẻ chưa từng thay đổi, nhưng bản thân anh thì đã trở thành một thanh niên chững chạc.

“Cậu như thế này nhìn đẹp lắm.” Hà Nhất nói rồi vươn tay sờ mặt anh.

“Tớ không rõ.” Ngụy Hạo Hiên rất mờ mịt, “Đây là một giấc mơ, không đúng sao?”

“Đây đúng là một giấc mơ. Nhưng ở đây, thời gian thì ngừng lại, nói cách khác, là tuần hoàn. Còn nhớ việc tớ đã từng hỏi cậu không, nếu có một ngày tớ biến mất, cậu có đi tìm tớ không?”

“Đương nhiên là nhớ.” Ngụy Hạo Hiên vội vã nói, “Mấy năm nay tớ đều luôn tìm cậu, nhưng ngay cả bóng dáng của cậu cũng không thể thấy được. Tớ tin cậu vẫn đang ở trong thế giới này, cho nên mới không cho phép mình có bất kì sự tuyệt vọng nào.”

“Cảm ơn cậu.”

Lúc Hà Nhất cười lên, đôi môi cậu rất đẹp.

Giây tiếp theo, Ngụy Hạo Hiên chợt tỉnh lại, chính xác hơn, anh bị tiếng chuông cửa đánh thức. Đứng lên xem giờ, mới phát hiện đã đến giữa trưa rồi, chuông cửa còn đang vang, Ngụy Hạo Hiên cẩn thận nhớ lại, cuối cùng mới nhớ được hôm qua có đặt một giá sách, hôm nay mới được đưa đến.

“Đến đây!” Mở cửa ra, người phụ trách vận chuyển đã không còn kiên nhẫn, “Xin lỗi. Có thể giúp tôi nâng nó vào không?”

Không nói gì nhiều, giá sách được đặt trong thư phòng, Ngụy Hạo Hiên vừa gửi phí chở xong, những người đó đã vội vàng vàng ra về. Căn phòng chỉ còn lại mỗi Ngụy Hạo Hiên, đương nhiên, anh cũng không hy vọng ai khác đến làm phiền.

Trên đây hai cái va li là đồng hồ cát, Ngụy Hạo Hiên lấy chúng ra lau sạch từng cái một, sau đó đặt lên giá sách, tâm nhất thời cảm thấy rất thỏa mãn.

Bắc giác, cảm thấy khung cảnh này đã từng gặp qua. Chẳng lẽ...

Ngụy Hạo Hiên chấn động toàn thân, nhanh chóng quay đầu sang bên phải, quả nhiên, trên vách tường chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một tấm gương hình trứng. Thế là, Ngụy Hạo Hiên vui sướng thì thào:

“Cuối cùng cũng tìm được cậu, Hà Nhất.”

24. Chương 9-1: Quầy Kẹo (thượng)

Không biết mọi người khi còn bé có từng nghe câu chuyện về “Bà Phách Hoa” chưa? Truyện kể rằng, bà ta chỉ cần xoa nhẹ lên đầu một đứa trẻ, đứa trẻ đó sẽ mơ màng đi theo bà ta. Không biết bị mang đến đâu, nhưng sẽ không thể trở về được nữa. Bình thường người lớn hay dùng nó để hù dọa trẻ con, rằng “Nếu như con không ngoan, sẽ bị bà Phách Hoa bắt đi đấy...” vân vân.

Đường Ngạn Khôn vẫn nhớ rất rõ ràng, bản thân khi còn bé thật sự đã gặp Phách Hoa, hơn nữa còn gặp đến hai lần. Có điều, người này không phải bà lão mặt đầy nếp nhăn như truyện thường kể, mà là một người đàn ông có gương mặt khô ngò tuấn tú khí chất tao nhã.

Lần đầu tiên là lúc Đường Ngạn Khôn mới vào tiểu học. Bên cạnh trường có mở một quầy kẹo, những đứa trẻ khác mỗi lần tan học đều sẽ đến đó. Chúng nói kẹo ở chỗ ấy ăn rất ngon, ngay cả giấy gói kẹo cũng rất đẹp. Nhiều lần Đường Ngạn Khôn cũng rất muốn đến đó xem, nhưng không có cách nào. Cha mẹ cậu đều là những người rất nghiêm khắc, bởi vì cậu hay bị sâu răng, cho nên họ chưa bao giờ cho cậu ăn đồ ngọt. Thế là, mỗi lần đi ngang qua, Đường Ngạn Khôn chỉ có thể dùng đôi mắt trông mong nhìn cửa quầy, cũng thường xuyên dùng ánh mắt khao khát nhìn hai vị phụ huynh đi bên cạnh, nhưng kết quả vẫn là vô dụng, mỗi lần đều bị họ tóm về nhà.

Cuối cùng cơ hội cũng tới, cha mẹ Đường Ngạn Khôn đều bận công việc trong xưởng, vừa khéo phải tạm thời tăng ca, cho nên không rảnh đến đón cậu, chỉ còn cách để Đường Ngạn Khôn về nhà một mình. Ngày ấy cậu đặc biệt vui mừng, nghĩ thầm cuối cùng cũng có thể lên mua kẹo ăn, còn cất một đồng tiền xu trong túi áo, cơ hồ cả ngày đều vói vào trong kiểm tra vì rất sợ nó rớt. Rõ ràng có thể nhận ra, đối với Đường Ngạn Khôn lúc chỉ mới bảy tuổi mà nói, một đồng tiền đã là cả một gia tài.

Sau khi tan học, Đường Ngạn Khôn là đứa đầu tiên vội vàng chạy khỏi lớp học, thiếu chút nữa là quên cả hộp bút chì trong học bàn. Cậu muốn chạy nhanh hơn một chút, mua một cây kẹo ngọt nhất, lớn nhất.

Dùng tốc độ cho là nhanh nhất vọt tới cửa quầy, bên trong quả nhiên chưa có người nào tới. Đường Ngạn Khôn vui rạo rực vừa định bước vào, trước mắt tự dưng xuất hiện một người, cậu ngẩng đầu nhìn lên trên, nhận ra người đó chính là ông chủ quầy kẹo đang cười tủm tỉm nhìn cậu chăm chú.

“Ăn kẹo không?”

Giọng nói anh trai thật là dễ nghe. Đường Ngạn Khôn nghĩ.

“Ừm.” Cậu gật đầu.

Người đàn ông nhét một cây kẹo vào trong tay cậu, Đường Ngạn Khôn ngẩn ngơ. Cây kẹo này được gói rất hấp dẫn, đủ màu sắc, cầm lấy đưa dưới ánh nắng, sẽ thấy nó lấp lánh lấp lánh.

Ông chủ quầy kẹo vươn tay ra, đầu ngón tay tròn tròn, móng tay màu hồng nhạt, khớp xương trên mu bàn tay rất rõ ràng, thoát nhìn rất ôn nhu.

Anh ta nhẹ nhàng sờ đầu Đường Ngạn Khôn.

Sau đó, Đường Ngạn Khôn không nhớ gì được nữa, chỉ biết khi cậu tỉnh lại đã ở trong nhà, nằm trên giường mình, còn mẹ cậu thì ở bên cạnh khóc rưng rức. Sau đó mới biết, cậu được ông hàng xóm phát hiện ra, khi đó cụ ông đang ngồi bên bờ sông câu cá, bất chợt nhìn thấy cậu ngơ ngác đi xuống sông, vội vã tiến lên ngăn cản, giẫy tiếp theo cậu đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Đường Ngạn Khôn phát sốt vài ngày rồi mới có thể ngồi dậy được, lúc đó quầy kẹo không biết vì sao lại đóng cửa. Đợi đến khi cậu khỏe lại bắt đầu đến trường thì nó đã không còn, đổi lại thành một quầy bán quà vặt.

Năm đó Đường Ngạn Khôn tuổi còn nhỏ, không thấy sợ. Chỉ đáng tiếc cây kẹo rất xinh đẹp mà ông chủ cho cậu còn chưa kịp ăn miếng nào, giờ chỉ còn lại mỗi giấy gói kẹo ở trong túi áo. Mà miếng giấy gói kẹo đó cậu cũng không vứt đi, luôn luôn kẹp nó trong một cuốn sách. Sau đó khi trưởng thành rồi, nhớ lại mới cảm thấy chuyện này hơi quái lạ, mà cũng không ngờ rằng, cậu lại có thể gặp lại nó một lần nữa.

25. Chương 9-2: Quầy Kẹo (trung)

“Aiz, các cậu có biết gì chưa? Cạnh trường học mới mở một quầy kẹo đấy.”

“Ừm, có biết. Mặt tiền khá bình thường, không có gì tốt.”

“Ai nói vậy? Ông chủ ở đó rất đẹp trai.”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật, hôm qua tớ nhìn thấy rồi, còn mua một gói kẹo dẻo nữa, thái độ ông chủ với khách hàng phải gọi là siêu cấp dịu dàng đấy chứ, tớ thật sự bị ánh mắt của anh ấy giết chết rồi...”

“Oa oa oa, tớ cũng muốn đi...”

Đường Ngạn Khôn đang ngủ ngon lành lại bị tiếng bàn tán ríu ra ríu rít của các nữ sinh cùng lớp đánh thức. Cậu ngẩng đầu, tức giận xoa mặt, đang định phát hỏa với mấy người đó, kết quả lại bị nội dung đang thảo luận dọa cho ngây ngẩn cả người.

Quầy kẹo... Ông chủ dịu dàng...

Chẳng lẽ là cái người mà mình đã gặp lúc học tiểu học?

Đã là con người thì không thể không cảm thấy tò mò với một việc mà bản thân đã từng trải dù cho dù đó là một chuyện khá kỳ quái. Đường Ngạn Khôn cũng vậy, cậu không thể nhịn được suy nghĩ muốn đến chỗ ấy xem thử, nhưng, cậu không biết xem xong rồi thì phải làm gì. Dù rằng là vậy, cậu vẫn quyết định sau khi tan học sẽ đến nằm vùng ở trước quầy kẹo. Lúc bấy giờ, trong quầy cơ hồ đều là nữ sinh, thế này là muốn phá tanh mặt tiền của quầy người ta mà, Đường Ngạn Khôn không khỏi tặc lưỡi.

Đợi đến khi mọi người tan hết, sắc trời cũng đã tối dần. Đường Ngạn Khôn đột nhiên cảm thấy mình như thăng ngốc, đứng lên phải mông định đi, lại nghe đằng sau có người gọi cậu:

“Đường Ngạn Khôn?”

Cậu giật mình, chậm chậm quay đầu, nào ngờ chính là ông chủ quầy kẹo đó, không khác lúc trước là bao, gương mặt một chút cũng không thấy thay đổi gì: “Anh, anh làm sao mà biết tên tôi?”

“Tôi nhớ rất kỹ.” Ông chủ cười tủm tỉm, “Lúc cậu học tiểu học cũng có tới, tôi còn tặng cậu một cây kẹo đường độc nhất trong tiệm mà. Ngày đó thấy thẻ học sinh trên người cậu, nên mới biết tên cậu là gì.”

“A...” Đường Ngạn Khôn tìm không ra câu gì để nói, chỉ có thể bẽn lèn gãi đầu.

“Mời vào.”

Mình không muốn vào.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng chân Đường Ngạn Khôn đã đạp đất bước vào.

Quy mô cửa hàng thật ra không lớn lắm, nhưng bài biện cái gì cũng rất dễ nhìn. Đường Ngạn Khôn nhìn trái nhìn phải, nghĩ thầm nếu đã đến mà không mua cái gì thì coi bộ không tốt lắm, cho nên tiện tay chỉ chỉ một loại kẹo, nói: “Lấy cho tôi gói này đi.”

“Được, cậu chờ một chút.” Thái độ của ông chủ xác thực rất tốt, nhưng Đường Ngạn Khôn làm cách nào cũng không nghĩ ra được, lúc bé tại sao lại gặp phải chuyện kỳ quái như vậy, biết đâu... ông chủ quầy kẹo này không liên quan gì, nếu như anh ta thật sự là tên lừa gạt bắt cóc trẻ em thì đã sớm có tin tức trên báo chí, người bị hại chưa chắc chỉ có Đường Ngạn Khôn.

“Tổng cộng năm đồng ba, lấy cậu năm đồng nhé.” Anh ta đưa túi kẹo qua.

Đường Ngạn Khôn móc tiền ra đưa, vừa định bỏ đi, ông chủ lại nói: “Được rồi, cho cậu thêm một cây đặc biệt.”

Nói xong, lấy một cây kẹo từ trong túi áo ra, giống như mười năm trước nhét nó vào tay Đường Ngạn Khôn: “Tôi dám chắc, trên thế giới chỉ có một cây như thế này thôi, cậu nhất định phải nếm thử.”

“Ừm, cảm ơn anh...” Tay anh ta hơi lạnh, lại rất trơn, Đường Ngạn Khôn hơi mất tự nhiên gật đầu.

“Tôi gọi là Hoa Thành Hạ.”

Nói tên của anh cho tôi để làm gì?

Đường Ngạn Khôn nhìn anh ta một cách kỳ quái, đột nhiên thấy gương mặt trước mắt dần dần phóng đại, trên trán bị một thứ mềm mại khẽ chạm một cái, là đôi môi của anh ta. Sau đó cậu trở nên ngây ngốc, túi kẹo trong tay rơi xuống đất, Hoa Thành Hạ khẽ cười một tiếng.

“Hoa...”

Phách Hoa... Không được, cậu rất chóng mặt.

“Là Thành Hạ.” Anh ta tiếp tục hôn xuống, đầu lưỡi liếm lên đôi môi Đường Ngạn Khôn, “Ngọt thật.”

Ngọt cái đầu anh, biến thái!

Những lời này lóe lên trong đầu Đường Ngạn Ngôn một chốc, sau đó thì biến mất. Trước mắt cậu tối sầm lại, cái gì cũng không nhớ rõ. Ngày thứ hai tỉnh lại, phát hiện mình đang đứng trên đỉnh lầu của trường, hơn nữa còn đứng ở sát mép, nếu như bước tới một bước nữa, chắc chắn cậu sẽ ngã xuống, thịt nát xương tan não bắn tung toé. Đường Ngạn Khôn sợ hãi quát to một tiếng, cả người giật thót, liên tục lùi ra sau. Chân cậu đột ngột bước hụt nên ngã xuống nền xi-măng.

Sợ hãi qua đi, chuyện đầu tiên Đường Ngạn Khôn làm chính là kiểm tra thân thể của mình có gì bất thường hay không. Nhưng lúc nhìn xong rồi thì lại như sét đánh giữa trời. Trên ngực cậu chỉ chít vết hôn... ngay cả đùi cũng có! Nửa người dưới thì có một loại khoái cảm như vừa phát tiết xong. Cần thận suy nghĩ, Đường Ngạn Khôn quả thực có chút ẩn tượng, có vẻ như cậu đã làm một giấc mộng xuân, phía dưới bị lồi vào ấm nóng bao chặt chẽ, có điều nó rất khô khan, ra vào rất nhọc nhằn.

Thôi rồi thôi rồi, không được nghĩ thêm.

Kinh hồn trở lại phòng học không lâu, cha mẹ Đường Ngạn Khôn đã tìm đến đó, vặn hỏi cậu tại sao qua đêm ở ngoài. Cuối cùng còn làm loạn đến chủ nhiệm lớp, làm cậu chẳng còn mặt mũi.

Lần này, Đường Ngạn Khôn mới thật sự cảm thấy sợ hãi, nhưng cậu vẫn im lặng không nói gì, cho dù có nói, ai sẽ tin cậu đây? Bản thân bị một người đàn ông mê hoặc, phá thân? Không tránh khỏi quá mức buồn cười, thật sự đáng xấu hổ, cậu vẫn còn muốn giữ lại chút mặt mũi của mình. Trong túi quần cậu vẫn như lúc trước chỉ còn lại một miếng giấy gói kẹo, vốn định vứt đi, nhưng không hiểu tại sao lại thấy không đành lòng, thế là cậu mang nó về nhà, kẹp chung với cái trước.

26. Chương 9-3: Quây Kẹo (hạ)

Giờ đây, Đường Ngạn Khôn đã tốt nghiệp đại học và đang làm phóng viên thực tập cho một tờ tạp chí. Đeo kính đen, công tác nhân nhả, thỉnh thoảng cậu hay nhớ lại những chuyện lúc trước, ngoại trừ nỗi sợ hãi, cậu còn có một loại cảm xúc ở sâu bên trong khó nói ra bằng lời.

Lần này cậu phải đến phỏng vấn một căn “phòng quý”, cái gọi là phòng quý, cũng chỉ do người khác đặt ra mà thôi. Nói cái gì mà chỉ cần là người sống trong căn phòng đó, không phải chết thì là mất tích, rất bất thường. Tuy rằng cũng có người không bị hao tổn gì, nhưng sống không lâu thì đã chuyển đi, cũng chẳng biết là đi đâu. Thật ra hôm qua Đường Ngạn Khôn đã đi tìm ông chủ của khu chung cư này, nhưng cũng đành chịu vì đối phương không cho cậu vào nhà cũng như không chấp nhận cho cậu phỏng vấn. Bởi vậy cậu buộc lòng phải tự mình đến nghe ngóng “phòng quý” trong lời đồn. Đồ la các hộ gia đình xung quanh xem chuyện thực hư là như thế nào.

“Phòng 103 số 45...” Đường Ngạn Khôn đứng trước cửa khu chung cư chụp vài ba bức ảnh, thoạt nhìn hoàn toàn bình thường, không có bất kì chỗ nào là kỳ lạ cả.

Đợi một lát, thứ vừa vụt qua cửa sổ này là gì?! Không phải bảo ở đây chưa có ai thuê à?

Đường Ngạn Khôn xách camera chạy đến bên bệ cửa sổ nhòm vào, đáng tiếc bên trong vốn rất u ám, trước mắt chỉ có một mảnh đen kịt, không nhìn thấy được gì. Suy nghĩ một chút, cậu bước vào chung cư, đi đến trước cửa phòng 103, nhấn chuông cửa.

“Leng keng, leng keng, leng keng.”

Tuy là ban ngày, nhưng trong hàng lang chỉ có mỗi Đường Ngạn Khôn, cho nên tiếng chuông thoạt nghe có vẻ kỳ quái.

Không ai ra mở cửa, mang tinh thần nghề nghiệp trong người, Đường Ngạn Khôn không cho phép mình mất hy vọng, thế là lại ấn một lần nữa. Đợi chờ vài giây, vẫn không có người hưởng ứng, Đường Ngạn Khôn thở dài, nghĩ rằng nếu như lần này vẫn không có người mở cửa thì cậu sẽ bỏ đi. Có điều, trước khi ngón tay cậu chạm vào nút chuông, cửa đã mở ra. Người xuất hiện khiến cậu lập tức trừng to mắt:

“Là anh?”

Đường Ngạn Khôn không bao giờ có thể quên được con người này. Nhiều năm như thế rồi, anh ta vẫn không thay đổi mấy may một chút nào, vẫn như lần đầu gặp mặt hồi còn bé, cả quần áo trên người cũng vậy.

Hoa Thành Hạ.

“Tiểu Đường Đường, tôi biết ngay cậu sẽ đến tìm tôi mà.”

“Tôi không phải tới tìm anh...” Cậu cũng không ngờ là mình có thể gặp lại người này, hơn nữa, cái cách xưng hô ghê tởm này là sao?

Đối phương vẫn giữ gương mặt dịu dàng mỉm cười với cậu: “Không sao, dù sao thì chúng ta cũng đã gặp mặt. Cậu muốn ăn kẹo không?”

“Không, không muốn.” Đường Ngạn Khôn bỗng dừng chuyển sang cách nói nghiêm chỉnh, “Hôm nay tôi đến đây để phỏng vấn, ngay từ đầu đã nghe nói căn phòng này chưa được thuê, cho nên nhìn thấy có người sống ở đây thì rất ngạc nhiên.”

“Phỏng vấn?” Hoa Thành Hạ nói, “Đừng đứng ở đây, vào trong rồi nói.”

Đường Ngạn Khôn gật đầu, đổi dép tại huyện quan, kết quả vừa bước vào phòng khách thì lập tức ngã dúi. Ở đó, khắp nơi đều chất đầy lọ kẹo: “Anh... Đến giờ còn làm công việc này à?”

“Đúng vậy. Cũng là do tìm không được việc khác, với lại, tôi còn muốn dựa vào những thứ này để tìm một người. May mắn là tôi không phải đợi lâu... Cậu muốn uống thứ gì? Cà cao nóng?”

“Tùy anh.” Lấy máy tính và máy ghi âm ra, Đường Ngạn Khôn tự cảnh cáo mình không được nghỉ nhiều, phỏng vấn xong sẽ lập tức rời đi.

Hoa Thành Hạ bận rộn một hồi rồi mới đặt cái ly lên bàn, tuy thức uống nóng hổi và thoạt nhìn rất hấp dẫn, nhưng mang theo bóng ma tâm lý, Đường Ngạn Khôn vẫn không dám uống. Đẳng hắng một tiếng, cậu hỏi: “Anh dọn đến đây sống từ khi nào?”

“Khoảng hai tháng trước thì phải.” Hoa Thành Hạ ngồi phía đối diện, nhìn hai mí mắt đang buông xuống của cậu.

Đường Ngạn Khôn cảm giác được ánh mắt của anh ta, thế là càng cúi gằm mặt xuống dưới, đừng nhìn vào mắt anh ta, vạn lần không được nhìn:

“Ách, bình thường có chỗ nào kỳ lạ không? Tỷ như gặp phải chuyện thần bí ấy?”

“Không có.”

“Thật sự không có à? Xin hãy suy nghĩ cẩn thận.”

“Thật sự không có.”

“Úc...” Đường Ngạn Khôn ghi qua loa mấy câu vào vở, “Như vậy, anh có biết căn phòng này trước đây đã từng xảy ra án mạng không? Trừ cái đó ra, còn có những cái chết không bình thường, hay những vụ mất tích...”

Cậu còn chưa hỏi xong, Hoa Thành Hạ đã ấn ngón tay mình lên môi cậu. Đường Ngạn Khôn lại bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Cậu rất muốn chạy, nhưng cơ thể lại không nghe theo ý cậu. Người đàn ông này rất nguy hiểm.

“Muốn ăn kẹo không?”

Không biết Hoa Thành Hạ lấy kẹo từ đâu ra, nó khác hẳn với hai cây lần trước anh ta cho cậu, giấy gói kẹo một nửa là đỏ, một nửa là trắng. Giống như màu sắc quả táo độc mà vương hậu đã đưa cho công chúa Bạch Tuyết ăn. Gỡ giấy gói ra, viên kẹo tròn tròn lập tức lộ ra, cũng tương tự là nửa đỏ nửa trắng. Hoa Thành Hạ cho kẹo vào miệng, sau đó ngậm giữ lại nơi bờ môi, chỉ chừa phần đỏ ở bên ngoài.

Hoa Thành Hạ chậm chậm tới gần Đường Ngạn Khôn, phần kẹo màu đỏ chạm vào đôi môi cậu, Đường Ngạn Khôn nhắm mắt lại...

Lần thứ ba, cuối cùng cậu cũng biết được mùi vị cây kẹo của anh ta là như thế nào.

27. Chương 10-1: Biểu Tượng Ái Tình (thượng)

Thỉnh thoảng, có phải bạn sẽ muốn xăm một cái hình không? Không phải ba cái loại dán hình rẻ tiền bên lề đường, mà là một hình xăm đúng nghĩa. Có thể là vì chạy theo mốt, để nhìn, cảm giác kiêu ngạo khi đi ngoài đường... hay vì muốn lưu giữ một kỷ niệm mãi mãi không biến mất trên cơ thể? Hoặc là một ký hiệu kết thúc một cuộc tình, tượng trưng cho một cái phất tay rũ bỏ mọi chuyện trong quá khứ.

Tuần vừa rồi Tiết Tề đã chấm dứt một cuộc tình dài đến ba năm. Hơn nữa, đó còn là mối tình đầu của anh. Có lẽ hơn hai mươi tuổi mới bắt đầu yêu thì hơi muộn, nhưng, Tiết Tề vẫn rất vừa ý với đối phương. Ban đầu cả hai đều vì mục tiêu “muốn sống bên nhau trọn đời” mà qua lại với nhau. Ai ngờ rằng, trọn đời mới được một chốc ngắn ngủi đã phải nói bye bye.

Dù rằng người yêu của anh cũng là con trai, nhưng Tiết Tề chưa từng coi đó là một vấn đề nan giải, tính hướng không phải là điều quan trọng, chỉ cần thích nhau không phải là được à? Lúc mới yêu, cũng không thấy đối phương có ý kiến gì, thế sao bây giờ nói kết hôn là kết hôn? Trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Người khiến Tiết Tề vừa yêu vừa hận tên là Diêu Vũ Lạc, người cũng như tên, là một người đàn ông nhã nhặn thanh tú. Lớn hơn Tiết Tề vài tuổi, tính cách trầm lặng chững chạc, đối xử với anh rất là dịu dàng, bất kì chuyện gì cũng đều xem xét rất kĩ lưỡng. Ngoại trừ việc hơi rụt rè e lệ ở trên giường thì không còn chỗ nào khiến Tiết Tề không hài lòng. Dù là lúc chủ động nói lời chia tay, giọng nói vẫn rất dịu dàng. Khi anh ta đứng trước sự chất vấn thậm chí có phần hơi kích động chửi mắng của Tiết Tề, cũng không phản bác lấy một câu. Chỉ không ngừng lặp lại ba chữ “Thật có lỗi”, một lời giải thích cũng không có. Và cũng chính vì nguyên nhân đó, Tiết Tề mới vô cùng tức giận.

Thế giới này luôn luôn có vài người như thế, chính bởi vì thái độ kịch liệt hay biểu cảm nào khác cũng chẳng hề thể hiện ra ngoài, cho nên mới bị coi là đáng trách. Chẳng thà thẳng thắn nói một câu cho rõ ràng, chứ cứ im hơi lặng tiếng như vậy thì chẳng khác gì đang xúc phạm người khác. Ba năm cùng nhau trải qua mọi buồn vui là thế, giờ lại bị vứt bỏ mà không hiểu tại sao.

Lần thất tình này đối với Tiết Tề mà nói là một đả kích rất lớn, nhưng anh cũng chẳng vì vậy mà chán nản. Nhắc thấy cùng công ty với Diêu Vũ Lạc sẽ hay lúng túng mỗi khi chạm mặt nhau. Thế là anh thoải mái gửi đơn xin thôi việc, dọn khỏi chỗ ở hiện tại, tìm một căn phòng nhỏ khá gần với công ty mới.

Cứ như vậy anh bắt đầu một cuộc sống mới.

Cách công ty không xa có một tiệm xăm hình khá nổi tiếng. Mấy lần Tiết Tề đứng trước cửa tiệm, phân vân một vấn đề mãi không thôi: Cuối cùng là có nên vào hay không?

Nói là muốn vứt bỏ quá khứ, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng những ký ức vô giá đó, có thể nào nói quên là quên? Gương mặt Diêu Vũ Lạc vẫn thường xuyên thoáng hiện trong đầu anh. Ánh mắt khó chịu, trong lòng khó chịu, toàn thân đều khó chịu, những lúc đó anh rất muốn lấy điện thoại ra gọi tới dãy số quen thuộc ngày nào, dù chỉ nghe được tiếng “A lô” của anh thôi. Đại khái, anh nhất định phải để lại một dấu vết để có thể nhắc nhở bản thân, đừng vì vết thương đã khép miệng mà quên đi những nỗi đau ngày ấy. Dù có bỏ ỉn đến đâu cũng không được phạm phải những lỗi lầm tương tự như thế.

Vấn đề nằm ở đây, TMD chẳng lẽ đây không phải là vòng tuần hoàn ác tính hả?

Cuối cùng, sau N lần phân vân, anh bị bà chủ nhiệt tình chủ động kéo vào tiệm: “Cậu trai này, tôi thấy cậu đứng bên ngoài mấy ngày rồi đấy, thế nào? Thích mà sợ đau phải không?”

“Tôi không...” Tiết Tề khó lòng giải bày, cuối cùng đành phải thở dài một hơi.

“Cũng không đau lắm đâu, không tin thì cậu đợi lát nữa rồi hỏi một vài vị khách khác xem. Hơn nữa, chỉ cần hình nó đẹp mắt là được mà, trông lớn gần ấy mà còn sợ đau hả?”

Tiết Tề gạt đầu cho có lệ, ánh mắt vô ý lướt qua những mẫu xăm trên mặt tường, sau đó, một mẫu hình lọt vào tầm mắt anh.

Có vẻ như nó là hình xăm bên eo phải, hình một chiếc lông vũ màu đen đang nhẹ nhàng rơi xuống.

28. Chương 10-2: Biểu Tượng Ái Tình (trung)

“Cảm ơn đã ghé thăm, sau này còn muốn xăm hình khác thì có thể ghé lại chỗ chúng tôi. Tôi sẽ giảm giá cho cậu một phần.” Bà chủ nở một nụ cười xinh xắn nói.

Tiết Tề bước ra ngoài, chỗ sau eo còn nóng hừng hực. Cảm giác khá tốt, kỳ diệu hơn là sự khó chịu nơi lồng ngực đã không còn nữa, giống như đã hoàn toàn dứt bỏ được chuyện cũ nên cảm thấy nhẹ nhõm cực kỳ.

Ngày hôm sau là chủ nhật không phải đi làm, cho nên Tiết Tề không đặt báo thức, được ngủ thẳng đến lúc tỉnh tự nhiên là một chuyện rất hạnh phúc. Nhưng...

“A a a a!”

Tiết Tề hát tung chăn lên, thấy một thiếu niên trần trụi đang nằm trong ổ chăn của mình, vội la lớn: “Cậu là ai? Sao lại ở đây?”

“Ông chủ, chào buổi sáng.” Thiếu niên kính cẩn cúi đầu, màu tóc thoát nhìn đen hơn bình thường.

Ông chủ? Ông chủ nào? Mình đang nằm mơ à, hay Trái Đất bị người ngoài hành tinh xâm lược? Chuyện lộn xộn gì đang diễn ra đây...

“Cậu làm thế nào mà vào được đây? Nói mau, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.” Tuy người này không mặc gì trên người và chắc chắn sẽ không có khả năng mang theo vũ khí, đáng vẻ nhìn qua cũng thành thật. Nhưng nó không có nghĩa là cậu ta không nguy hiểm.

“Tên của tôi là Hắc Vũ, tôi đến đây để chăm sóc ông chủ.”

“Đây là câu trả lời gì thế?” Vốn buổi sáng Tiết Tề đã hay khó chịu, nay lại càng thêm buồn bực. Anh vẫy vẫy tay, “Mau ra khỏi nhà tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Hắc Vũ ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy nước: “Giả thành tâm thường yếu đuối quả nhiên không được mà, biết ngay ông chủ sẽ không thích, tôi thật là tệ hại.”

“Gì đây?”

“Oa oa oa oa oa...” Đối phương đột ngột lao qua, ôm chặt lấy eo Tiết Tề không buông, “Ông chủ, ngài đừng bỏ rơi tôi, ngài muốn làm gì tôi cũng được mà! Roi da hay nên cũng không sao, cái gì tôi cũng thích! Oa oa oa oa oa oa...”

Người này không phải bị tâm thần chứ? Phiền phức quá.

Đột nhiên Tiết Tề cảm thấy rất ảo não.

“Cái gì?” Trong nhà vệ sinh, Tiết Tề đang đánh răng, vừa nghe lời Hắc Vũ nói xong, chỉ thiếu điều phun kem ra, “Cậu nói gì, cậu chính là cái hình xăm trên eo tôi?”

Hắc Vũ mặc trên người chiếc áo sơmi và quần jean mà Tiết Tề ném cho mình, dáng người nhỏ nhắn thoát nhìn không tệ, rạng rỡ xinh đẹp, có điều hơi ngơ ngác.

Cậu gật đầu nghiêm túc: “Đúng vậy, ông chủ.”

“Anh bạn nhỏ, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi? Hay... cậu nghĩ tôi chỉ mới lên ba?” Tiết Tề ngậm bàn chải hỏi.

“Tôi vừa sinh ra mười lăm phút trước, đã trưởng thành. Còn ông chủ, ngài năm nay 25 tuổi, sinh nhật là ngày 13 tháng 4, chòm Bạch Dương, nhóm máu AB, chiều cao 1m83, nặng 75 kg. Thích ăn thịt bò và thịt gà, ghét rau xanh. Tuần vừa rồi đã chính thức chia tay người yêu cùng giới sau ba năm qua lại, nguyên nhân là vì đối phương đã có đối tượng kết hôn. A, đáng vẻ ông chủ ngậm bàn chải rất đẹp trai nha... Ô ô...” Cái cảm bị anh tàn bạo nắm lấy khiến lời nói bị cắt đứt. Hắc Vũ thấy hai mắt Tiết Tề bốc hỏa, trái tim bé bỏng chợt nhảy loạn xạ.

“Cậu cuối cùng là thần thánh phương nào? Ai phái cậu đến đây điều tra? Mà những chỗ đáng để điều tra thì cậu đã biết hết rồi.” Hiện giờ Tiết Tề đang rất phần nộ.

“Ô ô... Ô ô ô...” Hắc Vũ chỉ chỉ phần eo bên phải, ý bảo anh quay đầu nhìn xem.

Tiết Tề kìm lòng buông Hắc Vũ ra, nhìn thoáng qua nơi vốn nên có một hình xăm, và kết quả khiến anh kinh ngạc không thôi: “Biến mất rồi...”

Hắc Vũ xoa cằm: “Bởi vì tôi đang ở đây... ông chủ thật bạo lực, lưỡi tôi tê như mất thôi.”

Tiết Tề chờ đợi rất lâu, Hắc Vũ thì đứng bên cạnh không nhúc nhích nhìn chăm chú đáng vẻ anh ngậm bàn chải.

Anh rất cần thời gian để tiêu hóa chuyện phi lý này.

29. Chương 10-3: Biểu Tượng Ái Tình (hạ)

Đây là ngày thứ hai Tiết Tề ở chung với Hắc Vũ.

Tối hôm qua âm ỉ đến hơn nửa đêm mới ngủ... Ách, đương nhiên là không phát sinh chuyện gì quá độ tuổi thiếu nhi. Chẳng qua có vài “ý kiến” bất đồng với Hắc Vũ.

“Cậu có thể đến phòng dành cho khách để qua đêm, hoặc là ngủ trên sofa, không sao hết.”

“Không được, tôi phải luôn ở cạnh ông chủ 24/24 giờ để bảo vệ ông chủ khỏi mọi nguy hiểm.”

“Vậy cậu có biết tôi thích đàn ông không? Thế này rất phiền phức.”

“Biết rõ chứ, ông chủ, ngài cứ tới đi! Tôi đã chờ rất lâu, ngài không cần phải thương hoa tiếc ngọc đâu! Xin hãy hung hăng chà đạp cơ thể tôi!”

“...”

Cứ thế tranh tranh cãi cãi, Tiết Tề thực sự chịu không được nữa, bò lên giường ngủ thẳng cẳng. Hắc Vũ cười tà hai tiếng, giúp anh thay áo ngủ, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng sờ mó tới.

Sờ soạng mấy lần. Sau đó như bạch tuộc quấn riết lên người Tiết Tề, tìm một tư thế thoải mái rồi đi vào giấc ngủ.

Cái gọi là “cuộc sống mới”, như kéo ra một màn gà bay chó sủa.

Bình thường Tiết Tề phải đi làm, Hắc Vũ không có cách bám theo nên biến trở về hình xăm dán trên người anh. Vốn dĩ không có gì đặc biệt, nhưng cứ nghĩ đến nó rõ ràng là... tạm thời xưng là “người” đi, thì tâm lý anh lại cảm thấy rất kỳ quặc. Thật ra, ngoại trừ suy nghĩ không được bình thường, và hay có những hành động sờ mó với Tiết Tề, thì nhìn tổng thể Hắc Vũ có thể coi là không tệ. Sai cậu làm cái gì cậu cũng làm, bưng trà, đưa nước, chuyển dép, lấy báo, khiến cho Tiết Tề cảm thấy mình giống như đại lão gia trong xã hội cũ, dù rằng không quen, nhưng nói thật ra, rất sáng khoái.

... Nếu như, Hắc Vũ không đứng một bên lải nhải mỗi lần anh tắm rửa hay đi WC, Tiết Tề sẽ càng sướng khoái hơn.

“Tôi có tay nên tôi có thể tự lấy giấy, cậu không cần phải đứng bên hầu hạ. Cậu làm thế này không phải muốn tôi bị táo bón hả?”

Hắc Vũ vẫn không mảy may nhúc nhích.

“Nếu như cậu vẫn không đi, tôi sẽ dùng laser xóa hình xăm đấy.”

Được rồi, cuối cùng cũng đi.

Vấn đề đi WC coi như đã được giải quyết, nhưng về phương diện tắm rửa Hắc Vũ hoàn toàn không chịu nhượng bộ, dù cho Tiết Tề uy hiếp muốn xóa hình xăm, Hắc Vũ cũng không chịu dời nửa bước.

“Sao cậu bướng bỉnh thế hả?” Tiết Tề nắm thất lưng trên tay làm bộ muốn đánh.

“Ông chủ, tôi chỉ đang tính toán, khả năng ngã té ngã trong bồn tắm dẫn đến tàn tật suốt đời lên đến 99%, cho nên, dù tôi có chết, cũng sẽ không để ngài phạm phải một chút sai lầm.” Hắc Vũ hiên ngang lăm liết nói.

Thật là, thật là... bó tay.

Tiết Tề khổ não xoay người qua, bắt đầu cởi quần áo.

“Tôi giúp ngài mở nước!” Hắc Vũ mở vòi nước ra, ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn tấm lưng Tiết Tề, ngay người một lát, vòi sen không nắm chắc, nước nóng lập tức bắn tung tóe khắp phòng.

“Này này này, cậu làm cái gì thế hả? Nhanh đóng lại! A!”

Tiết Tề vội vàng bước tới định tắt nước, ai ngờ lại trượt chân lao tới phía trước, vợ lấy Hắc Vũ ngã nhào vào bồn tắm.

“Cậu không bị gì chứ?” Cú ngã này không nhẹ, nếu như đầu bị đụng thì sẽ rất nguy hiểm. Dáng vẻ hai mắt nhắm nghiền của Hắc Vũ làm Tiết Tề rất sợ hãi. Anh nhẹ nhàng vỗ hai má Hắc Vũ, cố gắng đánh thức cậu, “Hắc Vũ, Hắc Vũ cậu mau tỉnh lại đi!”

Hắc Vũ chậm chậm mở mắt, gương mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn: “Có thể thân mật với ông chủ như thế này, thật là hạnh phúc...”

Tiết Tề thở phào một hơi, dở khóc dở cười chăm chăm nhìn cậu, mới lúc này, anh đã thật sự lo lắng cậu ta gặp phải chuyện không may.

Có người nói rằng, một đôi nam nữ chỉ cần đối diện nhau năm giây đã có thể kết hôn, như vậy, nếu mà đối thành hai người con trai, không rõ mười giây có đủ không? Dù sao, chỉ cần đối mắt là được rồi, còn để ý thời gian làm gì.

Tâm Tiết Tề hơi xao động, thử hôn xuống dưới. Cả người Hắc Vũ chợt căng cứng, sau đó dùng sức kéo đầu Tiết Tề về phía mình, đầu lưỡi trúc trắc mà sức sống hơn mười phần nháy mắt vọt vào khoang miệng Tiết Tề, suýt nữa là nghẹn hơi. Nụ hôn quá mức nhiệt tình này, Tiết Tề vẫn chưa từng ném quá, thế nhưng... cảm giác rất tuyệt.

“Chậm một tí... Quần lót hư mất thôi, cái này là hàng hiệu đó!”

Hắc Vũ tâm tâm niệm niệm hy vọng trong buổi tối này sẽ gạo nấu thành cơm, tiến triển thật nhanh... Vốn cho rằng phải còn nỗ lực dài dài thì ông chủ mới có thể tiếp nhận cậu. Dù sao trước đây ông chủ đã từng yêu một người rất sâu sắc, có điều như vậy không chẳng sao cả, cuộc sống sau này của ông chủ, có cậu lo là được rồi. Thần cảm giết thần, phật cảm giết phật.

Hức... Cái mộng còn đau hơn cả trong tưởng tượng.

30. Chương 11-1: Cuốn Nhật Ký (thượng)

Triệu Thụ Minh từ lúc bốn tuổi đã bắt đầu viết cuốn nhật ký đầu tiên, ban đầu là để nộp bài tập, thầy dạy ngữ văn yêu cầu mỗi người đều phải viết, cho nên anh cũng viết. Vốn dĩ nó mang tính chất hoàn thành nhiệm vụ, nhưng dần dà, Triệu Thụ Minh đã chuẩn bị hai cuốn, một cuốn nộp cho thầy, một cuốn khác thuộc về riêng mình, cuốn nhật ký chân chính.

Anh không thích nói chuyện nên không có bạn bè nào, anh cũng rất ít khi tiếp xúc với người trong nhà. Ngoại trừ viết nhật ký thì không còn cách nào để biểu đạt suy nghĩ của bản thân. Dần dà, thói quen viết nhật ký bắt đầu kéo dài, kiên trì đến nhiều năm. Mãi đến một ngày nào đó sau khi lên cao trung, anh đã tự tay vứt tất cả nhật ký bao năm vào thùng rác.

Không có chuyện nào đau khổ hơn chuyện nhật ký của mình bị bêu xấu trước mặt nhiều người, càng huống chi, người làm như thế chính là người đã ngồi cùng bàn với mình hai năm và hơn nữa là người mà mình thầm mến.

“Hôm nay, cậu ấy mượn tôi một cây bút bi, lúc trả lại cậu ấy còn cười rất tươi với tôi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, nhưng tim lại đập rất nhanh, kể từ giây phút đó tôi đã thích cậu ấy...”

Trên bục giảng, thiếu niên vốn dĩ mặt mày hớn hở đọc đến đây thì nụ cười trên mặt tắt lịm, vẻ mặt cậu ta

méo mó, sau đó dùng sức ném cuốn vở vào người Triệu Thụ Minh: “Cậu là tên biến thái à?”

“Úc ~~~~” Trong phòng nháy mắt im thin thít.

“Các em đang làm cái gì thế hả?” Thầy giáo toán học kẹp một quyển giáo án dưới nách và cầm theo cây thước ê ke bước vào phòng học, nhíu mày nói, “Sắp vào tiết mà còn gây chuyện hả, nhanh ngồi vào chỗ đi.”

Không khí bốn phía tĩnh lặng, người ngồi cùng bàn với Triệu Thụ Minh trừng anh một cái dữ tợn rồi trở về chỗ ngồi, nhưng anh vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

“Triệu Thụ Minh, em không nghe tôi nói gì à? Mau bước vào chỗ ngồi rồi vào tiết.” Lớp học này chưa bao giờ thấy giờ tay phát biểu, bình thường cũng không có học sinh nào nói chuyện, cho nên tất cả giáo viên đều không đặt vào mắt.

Triệu Thụ Minh cúi người xuống, nhặt cuốn nhật ký rách nát lên, chậm chậm xoay người bước trở về. Tất cả mọi người đều nhìn theo anh, anh vẫn như thường ngày, luôn cúi thấp đầu, con mắt bị tóc che khuất, khuôn mặt không có biểu cảm, dáng vẻ nhìn qua có hơi đáng sợ. Ngay cái lúc người khác cho rằng anh muốn ngồi xuống thì anh lại nhắc cặp sách lên, đi đến phía thùng rác ở góc phòng.

“Triệu Thụ Minh, em muốn làm gì?” Thầy giáo toán học tức giận quát lên.

“Ào ào...”

Tất cả mọi thứ trong cặp đều rơi vào thùng rác, mọi người chết lặng, vài giây sau, mấy tên côn đồ trong lớp bắt đầu huýt sáo.

“Yên lặng!” Thầy giáo dùng thước ê ke đập lên mặt bàn, “Không muốn học thì có thể ra ngoài.”

Triệu Thụ Minh mở cửa phòng học, thật sự bỏ đi.

Đó là lần cuối cùng Trác Thái nhìn thấy Triệu Thụ Minh. Sau đó nghe nói anh xin thôi học, chẳng biết đi đâu.

Được rồi, Trác Thái, chính là nhân vật xuyên suốt cuốn nhật ký trong hai năm học cấp ba của Triệu Thụ Minh. Cậu ta cũng chính là người ngồi cùng bàn với Triệu Thụ Minh.

“Họp lớp, họp lớp, họp lớp...”

Cứ nghĩ đến việc này, Trác Thái lại ảo não gãi đầu, lần họp lớp cao trung này là do cậu tổ chức. Có một số người không rảnh, có một số người liên lạc không được, thầy giáo chủ nhiệm đã về hưu lại giao nhiệm vụ này cho cậu, như vậy cậu nên cố gắng hoàn thành mới phải. Lúc này mới được một nửa lớp, làm sao mà tổ chức được chứ?

Trong lúc vô ý thấy một cái tên, Trác Thái ngẩn người, nhìn chăm chú cái tên phía sau một dãy số.

Triệu Thụ Minh...

Nói thật ra, đối với chuyện năm đó, Trác Thái cảm thấy rất áy náy. Khi đó tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, cảm thấy trêu chọc người khác khá vui, nên lúc rảnh rồi không có việc gì làm thì mặc sức trêu đùa cậu ta, nào ngờ lại ép cậu ta đến mức phải chuyển đi. Ngày đó sau khi tan học, cậu nhặt lại những thứ mà Triệu Thụ Minh ném vào thùng rác, phát hiện tất cả đều là nhật ký, tổng cộng có chín cuốn, từ tiểu học cho đến cấp ba, chẳng ngờ đâu Triệu Thụ Minh lại mang hết theo bên người.

Trác Thái mang mấy cuốn nhật ký về nhà, vốn tưởng ngày thứ hai sẽ trả lại cho Triệu Thụ Minh và xin lỗi về việc đó. Nhưng cậu đợi một ngày, hai ngày rồi ba ngày... Triệu Thụ Minh vẫn không tới trường.

Thế là, chuyện đó đã thành hồi kết trong lòng Trác Thái.

31. Chương 11-2: Cuốn Nhật Ký (trung) .

Trước đây Trác Thái cũng rất muốn tự mình gọi điện thoại hoặc đi đến nhà cậu ta xem thử, nhưng lại ngại chuyện cũ, nên cứ thế gác lại. Cho đến tận bây giờ cậu vẫn chưa hết xấu hổ. Trác Thái đã từng hỏi qua các bạn học khác, ai cũng không có cách liên lạc với Triệu Thụ Minh, số điện thoại này là số mà cậu ta đăng ký lúc còn học cao trung. Qua nhiều năm như thế, chắc chắn đã đổi rồi.

Thôi thôi, cứ thử thử xem, cũng đâu có mất mát gì.

Sau khi hít sâu vài cái, Trác Thái kết nối điện thoại, ngoài ý muốn, nó lại thông máy.

“Đồ đồ đồ ”

Thời gian chờ tuy chỉ có vài giây, nhưng đối với Trác Thái mà nói thì nó phá lệ dài đằng đẳng, mỗi tiếng một “Đồ”, tâm cậu như nảy lên từng đợt. Cuối cùng, một âm hưởng rất nhỏ từ đầu kia truyền đến, có người nhận điện thoại.

“A lô?” Trác Thái thậm chí còn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của chính mình, hầu kết lên xuống, “Xin hỏi... Là nhà Triệu Thụ Minh ạ?”

Tựa hồ có tiếng thở của ai đó trong ống nghe, bình ổn và ồ ồ. Rất nhiều hồi ức tưởng rằng đã quên mất nay lại chảy ào ạt vào đầu: Tiếng thở dốc của Triệu Thụ Minh luôn đặc biệt lớn vào mỗi mùa đông; Triệu Thụ Minh sợ lạnh, cho nên khi trời vừa chuyển lạnh thì sẽ mang túi chườm nóng màu xanh đến trường học, chưa bao giờ chủ động hỏi cậu có muốn chườm không...

Đợi rất lâu cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện, Trác Thái lại lên tiếng: “A lô? A lô?”

“Trác Thái...”

Thành linh nghe chính tên mình được một giọng nói trầm thấp gọi, Trác Thái tức khắc cảm thấy tê dại từ đầu đến chân, cơ hồ sắp không cầm nổi ống nghe: “Đã lâu không gặp.”

“Ừm.” Đáp lại cậu chỉ có mỗi đơn âm, Triệu Thụ Minh quả nhiên không thay đổi một chút nào, vẫn ít nói như vậy.

“Chủ nhật tuần sau bọn tớ sẽ tổ chức họp lớp, gặp mặt tại một quán lẩu, cậu đến chứ? Mọi người sẽ rất bất ngờ.”

Ông trời ơi... Trác Thái xin thề, cậu chưa bao giờ hồi hộp đến như vậy.

Sau một khoảng lặng yên, Triệu Thụ Minh đưa ra một câu trả lời rất ngắn gọn: “... Được.”

Như vừa buông xuống một gánh nặng, Trác Thái thở phào một hơi, nói: “Vậy thì buổi tối tập họp lúc bảy giờ, đừng đến trễ... Cứ như vậy đi, gặp lại sau.”

“Gặp lại sau.”

Ngắt điện thoại, Trác Thái lại ngây ngẩn một lúc lâu, cái khúc mắc ban đầu, bây giờ coi như đã gỡ được một nửa.

Có lẽ làm vậy là không có đạo đức, nhưng mỗi một cuốn nhật ký của Triệu Thụ Minh, Trác Thái đều xem qua rất nhiều lần... Dù sao, chuyện không có đạo đức hơn nữa cũng đã làm rồi, cũng không kém chuyện này là bao. Thương tổn, thật ra cho tới bây giờ cũng không phải là mong muốn của Trác Thái.

Lời văn khi còn tiểu học rất ngây ngô, đến cao trung thì lại cứng cáp có lực hơn, Trác Thái cảm thấy mình như đang lớn lên cạnh Triệu Thụ Minh, dáng vẻ ngày nào của anh, cậu cũng có thể nhìn thấy được. Nói thật ra, cảm giác này cũng rất tuyệt. Có thể thấy tài năng của Triệu Thụ Minh hoàn toàn khác biệt trong từng dòng chữ, thậm chí là rất tương phản.

...

.Ngày 17 tháng 3: trời quang

.

Hôm nay quên mang bài tập, bị thầy giáo mắng rất hung dữ.

.

Lúc tan học nhìn thấy một con mèo hoang ở ven đường, vội vội vàng vàng chạy đến quán bán quà vặt gần đó mua một ít giăm bông đút cho nó ăn. Nó còn liếm tay tôi, ngứa, chơi rất vui.

....

Ngày 6 tháng 4: trời nhiều mây

.

Ba mẹ lại cãi nhau, phiền lắm. Thỉnh thoảng lại rất muốn bỏ nhà, đi đến một nơi có cuộc sống hoàn toàn thuộc về mình. Nhưng thực tại nói cho tôi biết rằng, điều đó không thể xảy ra. Tôi chưa trưởng thành, cũng chưa có đủ năng lực sinh tồn cơ bản nhất. Từ lúc học sơ trung cho tới nay, hai người họ chẳng ai thêm quan tâm đến cảm nhận của tôi, ba ngày một lần cãi nhau, năm ngày một trận ồn ào. Tôi ngoài việc tự nhốt mình trong phòng ra thì không thể làm được gì cả.

.

Nếu như họ xa nhau từ sớm, thì đó chưa hẳn là một việc không tốt.

...

Ngày 31 tháng 7: trời mưa

.

Cuối cùng họ cũng đã ly hôn. Tôi không có cảm giác gì quá khó khăn, mà ngược lại khá nhẹ nhõm là đằng khác, sống với ba có khả năng tốt hơn sống với mẹ, tính cách bà có đôi chỗ hơi cuồng loạn.

.

Mà tôi biết rõ, tận trong xương tủy mình cũng có loại gen này. Có lẽ vào một lúc nào đó, nó sẽ bất chợt bộc phát.

...

Ngày 1 tháng 9: trời nhiều mây

.

Khai giảng, cảm giác được lên cao trung rất là phấn khởi. Từ lúc thành thiếu niên, tâm trạng lúc nào cũng thấy tốt, giống như là... rơi vào bể tình vậy.

.

Không sai, tôi đang thích một người, hơn nữa còn là rất điên cuồng. Có thể là giọng nói, dáng vẻ, biểu cảm khi đọc sách hay là một thứ gì khác, dù sao thì thích chính là thích, tôi xác định rất rõ ràng, nếu như tâm ý cơ bản nhất mà không thể thừa nhận, tôi đây cũng không xứng đáng viết ra từ “thích”. Cậu ấy ngồi ngay bên cạnh tôi, lúc học tôi hay len lén nhìn cậu ấy, cũng may cậu ấy có vẻ như không phát hiện ra.

.

Tôi thậm chí còn không hỏi tên của cậu ấy, là do khóa học thứ nhất thầy giáo đã cho chúng tôi tự giới thiệu với nhau, tôi nghe được hai chữ “Trác Thái”. Có lẽ cái tên chân chính của cậu ấy không phải viết như thế này. Ngày mai phải len lén nhìn bìa sách của cậu ấy mới được.

...

Ngày 2 tháng 9: trời quang

.

Thì ra tên của cậu ấy là “Trác Thái ()”, chứ không phải “Trác Thái ()”. Tôi sẽ nhớ kỹ.

...

Ngày 10 tháng 9: trời quang

.

Trác Thái đã mở miệng nói câu đầu tiên với tôi, đó là: “Bạn à, có thể nhích qua một chút được không.”

.

Sau đó tôi trả lời: “... À, được rồi, xin lỗi.”

.

Khờ quá đi mất, nhưng tôi trời sinh đã là vậy, ngay cả nói chuyện thôi cũng không được. Nếu như đổi lại nói vài câu tào lao, biết đâu chừng còn có thể kết bạn được với cậu ấy. Trác Thái rất hòa đồng với lớp, mới khai giảng được mấy ngày, bạn học trong lớp ai cũng xúm quanh cậu ấy.

.

Làm sao đây, không muốn thấy cậu ấy cười với người khác, cũng không muốn thấy cậu ấy nói chuyện với người khác.

.

Thứ cảm giác này đại khái gọi là “ghen tỵ”, nó là thứ ác độc đã chia rẽ ba mẹ tôi. Và bây giờ nó lại rơi vào người tôi, nhất định phải khắc chế nó thì mới có thể sống được.

...

Ngày 23 tháng 11: trời nhiều mây

.

Hôm nay, cậu ấy mượn tôi một cây bút bi, lúc trả lại còn cười thật tươi với tôi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, nhưng tim lại đập rất nhanh, kể từ giây phút đó tôi đã thích cậu ấy... Trác Thái.

...

Đây là những trang cuối cùng trong cuốn nhật ký ấy, hiển nhiên vẫn còn chưa viết xong, nét bút cuối cùng còn viết rất gấp rút.

Những lúc Trác Thái nhàn rỗi không có chuyện gì làm sẽ lôi nhật ký ra đọc. Lần đầu tiên đọc nghiêm túc, cậu đã đỏ bừng cả mặt. Sau đó lại không tự chủ được trầm ngâm vào cái thứ cảm giác khiến người ta phải khiếp vía.

32. Chương 11-3: Cuốn Nhật Ký (hạ)

Ngày hẹn đến rất nhanh. Trước khi ra khỏi cửa, Trác Thái còn soi gương một lúc rất lâu, mãi đến khi xác định không còn chỗ nào lộn xộn mới yên tâm. Cảm giác này giống như đang chuẩn bị hẹn hò với người yêu, ngay cả chính cậu cũng thấy rất buồn cười. Cũng may là cậu đã thuê căn phòng có một người ở, nếu không bị ai khác bắt gặp cảnh này, chắc chắn sẽ cho rằng cậu có vấn đề về tâm thần.

Gọi taxi đến quán lẩu đã hẹn, đại bộ phận bạn học đều đã ở đó và đang trò chuyện với nhau. Trác Thái chọn một vị trí ngồi xuống. Nhìn những gương mặt tuy đã thay đổi nhưng vẫn rất quen thuộc, cảm giác giống như đang trở về thời trung học vậy. Số đã đến, tổng cộng có hai mươi lăm người... Triệu Thụ Minh vẫn chưa xuất hiện.

“Sao lại có nhiều hơn một bộ bát đĩa?” Có người hỏi.

“Còn một người nữa chưa tới, chờ một chút đi.” Trác Thái vội vã nói.

Ngay lúc này cửa phòng bị đẩy ra, mọi người ngừng nói chuyện, ánh mắt đồng loạt lia về phía cửa. Trác Thái cũng hồi hộp ngó qua, người nọ vẫn y như trong trí nhớ của cậu, không thay đổi một chút nào.

“Xin lỗi, tớ đến muộn.” Triệu Thụ Minh cúi thấp đầu.

“Không có gì, mau tới ngồi đi.” Chỉ còn lại một chỗ trống bên cạnh Trác Thái, Triệu Thụ Minh tựa hồ hơi do dự một chút rồi mới chậm chạp bước tới ngồi xuống, nhưng cũng chỉ ở yên đó, không động đũa.

Lòng bàn tay Trác Thái đỏ đầy mồ hôi, thân thiện gấp vài miếng thịt bò cho anh: “Ăn đi, đều là bạn học cũ, khách sáo làm gì.”

Triệu Thụ Minh quả thật ăn một miếng, nhai chậm rãi, dáng vẻ còn nhỏ nhả hơn cả con gái. Những người khác đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía anh, đại khái đã quên mất sự tồn tại của anh, Trác Thái lúng túng nói: “Là tớ bảo cậu ấy tới tham gia, tuy chỉ học chung chưa tới hai năm, nhưng cũng có thể coi là bạn học. Được rồi, mọi người cứ việc ăn tiếp.”

Bầu không khí lúc này mới ảm áp trở lại, mọi người vừa ăn, vừa nói chuyện quên cả trời đất. Triệu Thụ Minh ngồi bên cạnh Trác Thái, trầm mặc không nói gì, người khác thì không chú ý tới anh lắm. Chỉ có

Trác Thái không ngừng gấp thức ăn cho anh.

Chờ đến khi ăn xong, đã là chuyện của hai tiếng sau, có người đề nghị làm tăng hai. Trác Thái chần chờ vỗ vai Triệu Thụ Minh, hỏi: “Cậu có đi không?”

Triệu Thụ Minh lắc đầu.

“A... Được rồi. Tôi cũng không thích hát lắm.” Trác Thái xoa chớp mũi, bất chợt thốt ra một câu, “Xin lỗi.”

Triệu Thụ Minh quay đầu nhìn cậu, tựa hồ đang đợi cậu nói tiếp.

“Năm đó, tôi không cố ý làm cậu khó chịu, cũng không nên nói cậu là biến thái. Thật sự xin lỗi.” Cuối cùng cũng có thể thốt ra những lời này, nếu biết trước sẽ nhẹ nhõm như vậy, mấy năm trước cậu đã nói cho rõ ràng, “Tôi...”

“Lớp trưởng! Sao đi chậm quá vậy?” Phía trước có người hỏi vọng lại.

Trác Thái mở miệng: “Đến...”

“Đến ngay đây!” Tiếng nói này phát ra từ người đang đi cạnh cậu.

Trác Thái kinh ngạc nhìn Triệu Thụ Minh, nhưng anh lại bước nhanh tới trước, vỗ vai người vừa gọi: “Các cậu cứ tiếp tục đi hát, tôi không muốn đi. Chơi vui vẻ nhé.”

Chuyện này... cuối cùng là sao đây? Trác Thái đuổi theo, sau đó, nghe được một đoạn đối thoại.

“Chuyện gì thế? Lớp trưởng Triệu, đừng có mất hứng chứ, người khởi xướng là cậu, sao bây giờ lại không muốn đi? Aiz, có phải là vì chuyện... cửa phòng lúc nãy đột nhiên mở ra, với lại chỗ trống bên cạnh cậu có thêm một bộ bát đĩa đúng không, thật là đáng sợ.”

Triệu Thụ Minh thở dài: “Tôi cảm thấy rất áy náy. Nếu như ngày đó tôi không làm cậu ấy khó chịu, cậu ấy sẽ không đột ngột chạy ra khỏi trường, cũng sẽ không bị xe đụng vào.”

“Được rồi, không cần tự trách mình đâu. Việc Trác Thái chết chỉ là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến cậu.”

Trác Thái chỉ thấy bên tai vang lên tiếng ông ông, họ đang nói cái gì vậy? Sao ngay cả một câu cậu cũng không hiểu.

“Linh ngốc? Cự Lý? Đầu to...” Trác Thái hô lớn biệt hiệu của các bạn học, thế nhưng không ai để ý tới cậu, “Triệu Thụ Minh!”

Chỉ có người nọ là dừng bước, chậm chậm đi tới chỗ cậu: “Xin lỗi.”

...

Ngày 1 tháng 9: trời nhiều mây

.

Khai giảng, cảm giác được lên cao trung rất là phấn khởi. Từ lúc thành thiếu niên, tâm trạng lúc nào cũng thấy tốt, giống như là... rơi vào bể tình vậy.

.

Không sai, tôi đang thích một người, hơn nữa còn là rất điên cuồng. Có thể là giọng nói, dáng vẻ, biểu cảm khi đọc sách hay là cái gì khác, dù sao thì thích chính là thích, tôi xác định rất rõ ràng, nếu như tâm ý cơ bản nhất mà không thể thừa nhận, tôi đây cũng không xứng đáng viết ra từ “thích”. Cậu ấy ngồi ngay bên cạnh tôi, lúc học tôi hay len lén nhìn cậu ấy, cũng may cậu ấy có vẻ như không phát hiện ra.

.

Tôi thậm chí còn không hỏi tên của cậu ấy, là do khóa học thứ nhất thầy giáo đã cho chúng tôi tự giới thiệu với nhau, tôi nghe được ba chữ “Triệu Thụ Dân”. Có lẽ cái tên chân chính của cậu ấy không phải viết như thế này. Ngày mai phải len lén nhìn bìa sách của cậu ấy mới được.

.

...

.

Ngày 2 tháng 9: trời quang

.

Thì ra tên cậu ấy là “Triệu Thụ Minh”, chứ không phải là “Triệu Thụ Dân”. Tôi sẽ nhớ kỹ.

.
...
.
Ngày 23 tháng 11: trời nhiều mây

.
Hôm nay, cậu ấy mượn tôi một cây bút bi, lúc trả lại còn cười rất tươi với tôi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, nhưng tim lại đập rất nhanh, kể từ giây phút đó tôi đã thích cậu ấy... Triệu Thụ Minh.

...
“Cậu là tên biến thái à?”

Cậu đã tưởng...

Trác Thái ngồi xồm xuống, hai tay ôm cái đầu đang phát đau, máu từ tai mắt mũi miệng chảy ào ạt không ngừng, xương nơi lồng ngực đều gãy nát, đâm thẳng vào trái tim.

“Tớ cũng thích cậu, Trác Thái.”

Giọng nói Triệu Thụ Minh mang theo tiếng khóc, đặt một bó Margaret xuống dưới một cột điện ven đường.

Đó là nơi mà Trác Thái đã gặp chuyện không may.

33. Chương 12-1: Tình Kết Tóc (thượng)

Kim Vũ Hoàng là người được sinh ra mang theo ký ức kiếp trước. Mỗi lần cậu nói với người khác như vậy, đối phương sẽ dùng cái ánh mắt “Người này chắc chắn có vấn đề về tâm lý” nhìn cậu chăm chú. Lúc Kim Vũ Hoàng lên trung học, cậu còn bị cha mẹ mang đến chỗ bác sĩ tâm lý. Người phụ nữ trung niên đáng ghét đó bảo rằng cậu bị áp lực học hành quá lớn, nên đã tưởng tượng những cảnh hoang đường trong mơ thành sự thật.

Bởi vì luôn phải nhận lấy những ánh mắt kỳ lạ của mọi người, dần dà, Kim Vũ Hoàng cũng ngoan ngoãn

ngậm miệng, không nói cho những người khác biết về “bí mật” này. Vì thế bình thường cậu hay bị nói là có tính tình kỳ quái, khó mà giao lưu với mọi người. Thật ra, dù cho những người đó có nghĩ gì, thì cậu vẫn luôn tin rằng: Trên người cậu đích xác có ký ức của kiếp trước, những ký ức này đã chỉ dẫn cho cậu, muốn cậu đi làm một số chuyện.

Vấn đề là làm chuyện gì, thì cậu không thể biết được.

Nội dung ký ức đa phần đều vụn vặt và lộn xộn. Kim Vũ Hoàng có thể nhìn thấy phố xá sầm uất thời cổ đại, hay những quan lại giàu có ở trong hậu viện xa hoa, nhưng chỉ chốc lát sau tất cả lại biến thành căn nhà tranh bình thường... Các trường cảnh dường như không có liên quan với nhau. Chẳng qua, trong đó có một cảnh khiến cậu ấn tượng rất sâu:

Có một người ngồi đối lưng với cậu, không rõ là nam hay nữ. Cậu chỉ biết tóc người đó rất đẹp và dài chấm đất. Kim Vũ Hoàng hơi tiếc cho những sợi tóc đó, nên đã bước qua cầm nó lên tay. Sợi tóc mềm nhẵn lạ thường giống như sa tanh đen, nhiều lần trượt ra khỏi kẽ tay cậu, mò vài lần mới tóm được.

“Sao không cột nó lên?” Kim Vũ Hoàng nghe bản thân đang hỏi.

“Phiền phức.” Giọng nói này rất mơ hồ, chỉ có thể đoán được ý đại khái. Giây tiếp theo, người nọ chẳng biết lấy kéo ở đâu ra, “xẹt” một tiếng, cắt một đoạn tóc xuống.

Kim Vũ Hoàng chỉ cảm thấy tâm mình đau không ngớt: “Người đang làm gì vậy?”

“Kết tóc, người không muốn à?”

Không đợi lấy lại tinh thần, cậu cũng bị cắt một túm tóc đen, thắt chung một chỗ với tóc của người kia thành một nút kết rất đẹp.

“Người không chê ta là được rồi.”

Lòng ngực Kim Vũ Hoàng chợt cảm thấy ấm áp, bất giác vươn tay ôm lấy người nọ, không nói lời nào, chỉ nở một nụ cười nhạt.

Cái này chỉ là một đoạn trong những mảnh kí ức kia. Kim Vũ Hoàng có một ý nghĩ mãnh liệt trong đầu rằng kiếp này nhất định phải tìm được người đó. Chỉ đáng tiếc trong biển người mênh mông ngoài kia, cậu phải bắt đầu từ đâu đây? Cậu thậm chí còn không biết giới tính của đối phương. Như thường lệ thì phải là con gái, hơn nữa còn là người có địa vị bỏ xa cậu như “thiên kim” hay “đan môn khuê tú” gì đó. Nhưng lúc cậu ôm người đó, cậu có cảm giác khung xương khá lớn, không mềm mại như con gái. Chẳng lẽ... kiếp trước cậu bị gay?

Thật ra, dù kiếp trước đối phương là ai, chắc chắn kiếp này cũng sẽ không tìm ra được, chỉ còn cách dựa vào mái tóc thì mới có khả năng tìm thấy. Cũng chính vì nguyên nhân này, Kim Vũ Hoàng mới chọn nghề

cắt tóc. Cho dù khả năng gặp trong tiệm cắt tóc rất là nhỏ bé, nhưng cậu vẫn thử, cậu tuyệt đối có thể nhận ra xúc cảm đặc biệt của mái tóc đó.

Trong khoảng thời gian này, ký ức mới không ngừng xuất hiện. Có đôi khi chúng xuất hiện trong hình thức đang ngủ, có đôi khi lại như ánh sáng chớp nhoáng, lộn xộn đến mức đầu óc Kim Vũ Hoàng như muốn nổ tung. Trên mặt và cổ thường xuyên ngứa ngáy, cảm giác như bị tóc cọ qua. Vốn dĩ cậu tưởng mình ăn phải thứ gây dị ứng, nên đến bệnh viện kiểm tra, kết quả là không phát hiện điều gì khác lạ. Quả thực là đựng phải tà.

Xin ông chủ tiệm cắt tóc cho mình ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Kim Vũ Hoàng quyết định cả ngày ngoại trừ ăn thì chỉ ngủ, nằm mơ một giấc để hoàn chỉnh những mảnh ký ức của kiếp trước. Ngoài ra còn hạn chế việc làm cậu thường xuyên bị dọa nhảy dựng.

34. Chương 12-2: Tình Kết Tóc (trung)

Phương pháp này thật sự có hiệu quả.

Trong một giấc mơ dài, ký ức của Kim Vũ Hoàng không còn là những mảnh vỡ li ti, mà bắt đầu trở nên liền mạch.

Cảnh thứ nhất, Kim Vũ Hoàng mặc bộ quần áo làm bằng vải bố bình thường, quét dọn lá rụng trong sân. Từ việc đó cậu đoán được, thân phận của cậu có thể là một gia phó. Quét được một lúc, cậu trốn sau một hòn non bộ cao lấp đầu, giống như đang cố ý đợi ai đó xuất hiện, ngáy ngốc nhìn về phía cầu Cửa Khúc. Sau đó, có một đám người đi tới, Kim Vũ Hoàng chột dạ né tránh, nhưng đường nhìn vẫn đang tập trung trên một hình bóng. Lơ đãng còn nghe loáng thoáng vài tiếng nói chuyện:

“Biểu muội có thích hoa viên này không?” Người nói lời này là một vị công tử trẻ tuổi tuấn tú xuất trần, nhưng khiến người khác ấn tượng nhất không phải là khuôn mặt, mà là một mái tóc dài thướt đen nhánh.

“Thích chứ, đây là nhà biểu ca, dĩ nhiên mọi thứ đều rất tốt. Sao lại không thích được?” Đứng bên cạnh vị công tử đó là một cô nương khuê các mặc chiếc váy dài xanh nhạt, khuôn mặt mang một nụ cười sáng rỡ. Khi nói chuyện, hai má nàng ta còn hồng lên e lệ, “Tóc biểu ca đẹp thật, từ bé tới giờ, nó là thứ ta ước ao đến chết.”

Vị công tử thở dài, nói: “Thế là người không biết biểu ca khổ sở thế nào rồi. Có mái tóc này rất phiền phức, vài lần đi trên đường, còn bị đăng đồ tử làm thành nữ tử mà đùa giỡn. Thật sự khó chịu.”

Cô nương bị lời nói đùa của hắn chọc cười, tiếng cười tựa như hoàng anh xuất cốc, lại phảng phất như tiếng chuông bạc.

Ngắm nhìn từ xa, ai nấy cũng đều sẽ cho rằng đây là một bức tranh vẽ đôi uyên ương trời định, trai tài gái sắc.

“Này! Người đang làm gì thế? Nói người đó, đồ lén lút!”

Hộ viện đi theo sau vị công tử thỉnh thoảng chú ý đến bên này, tay chỉ về phía hòn non bộ, la to: “Bước ra đây!”

Kim Vũ Hoàng nắm chặt cây chổi, thấp đầu bước chầm chậm từ sau hòn non bộ tới: “Thiếu gia, biểu tiểu thư...”

“Tên người là gì? Tại sao lại đứng đó?” Giọng nói người nọ đang ở ngay trên đỉnh đầu mình, Kim Vũ Hoàng bất giác say xẩm mình mẩy, cảm giác như mình đang gặp thần tiên.

“Ta là Tiểu Kim... Đang, đang... đang tìm mèo đi lạc.” Bối rối tìm một cái cớ xong, cậu len lén giương mắt, sau đó lại nhanh chóng cúi xuống. Cuối cùng cậu cũng thấy được hình dáng của người nọ, quả thật là đẹp như thần tiên giáng trần.

“Xằng bậy!” Hộ viện hung dữ hô lên, “Trong viện này làm gì có mèo hả? Thằng nhóc này rõ ràng là đang nhìn lén biểu tiểu thư, thật là một tên to gan! Thiếu gia, để ta thay người dạy dỗ hần một phen.”

“Không cần đâu.” Vị công tử vươn tay chặn lại, “Ta thấy cậu ấy lớn lên thành thật, không giống như người xấu. Biết đâu là mèo hoang cậu ta nhặt ở bên ngoài vào, tự mình nuôi để đỡ buồn thì sao? Cũng không phải là không thể... Là Tiểu Kim phải không? Người mau lui xuống đi.”

“Cảm tạ thiếu gia, cảm tạ thiếu gia!”

Kim Vũ Hoàng là Tiểu Kim, Tiểu Kim chính là Kim Vũ Hoàng. Thì ra kiếp trước cậu là thế này... Sau khi tỉnh lại, Kim Vũ Hoàng ngay ngắn uống một lon bia, sau đó lại ngu ngu ngốc ngốc đi ngủ.

Cảnh trong mơ lại chuyển đổi không ngừng, giống như không cần thận ấn phải nút tua tới trên điều khiển từ xa. Vị công tử đó mỗi ngày đều xuất hiện nơi Tiểu Kim ở để nói chuyện chuyện phiếm, dần dà, thứ tình cảm không nên có bắt đầu nảy nở. Tiểu Kim thường hay giúp vị công tử đó chải đầu, làm mượt cho những sợi tóc đó. Nó khiến cậu yêu thích không muốn buông tay.

Có một đêm trời mưa rất to, vị công tử suốt cả ngày cũng không đến, Tiểu Kim cứ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cửa bị gió thổi bật tung, đập bang bang vào tường. Cậu lấy lại tinh thần, đứng dậy đóng cửa, không ngờ lại thấy được một thân ảnh ướt đẫm.

“Thiếu gia? Sao mà cả người đều ướt đẫm...”

Đột ngột bị một thân thể ấm áp tràn đầy nước vũng vàng ôm lấy khiến Tiểu Kim bị dọa đến nỗi không dám phát ra một tiếng nào.

Một đêm tiêu hồn triền miên, Kim Vũ Hoàng rất hưng phấn, nhưng cậu không có một chút kinh nghiệm nào, cơ bản không biết rõ mình phải làm gì, càng huống chi lại là với một người đàn ông. Với lại, tính tình Tiểu Kim rất nhút nhát, không có khả năng chủ động, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị bế lên giường, thân thể run như cây sậy. Được hôn nhẹ, âu yếm và tiến vào... Giọng nói dịu dàng của công tử còn quanh quẩn bên tai:

“Tiểu Kim à, ta rất thích cậu...”

Có những lời này, tất cả đau đớn và bất an tựa hồ đã tan thành mây khói.

Qua vài ngày sau, công tử tìm được một gian nhà tranh đơn sơ ở một vùng ngoại ô. Hai người không thể nào thân mật với nhau ở trong phủ, nếu bị người khác phát hiện thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được nổi, cho nên bình thường sẽ hẹn nhau ra ngoài. Nơi này ít người ở, lại là chỗ hẻo lánh, đương nhiên rất an toàn.

Ở đây, bọn họ sống như một đôi vợ chồng bình thường. Tiểu Kim dạy cho công tử nấu đủ loại món ăn, bắt cá, may vá, giặt đồ... Hai bàn tay chưa bao giờ dính nước của đại thiếu gia không ngờ lại có thể học được rất nhiều thứ. Những điều này đều rất bình thường, nhưng lại mang đến một cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Kim Vũ Hoàng cũng cảm nhận được sự hạnh phúc đó.

Mãi đến khi, Tiểu Kim biết được tin từ thiệp thân nha hoàn của biểu tiểu thư rằng, công tử sẽ thành thân cùng biểu tiểu thư.

“Người nói... thật à?”

“Ta lừa ngươi làm gì? Không tin thì ngươi đi mà hỏi mọi người trong phủ ấy, chẳng ai mà không biết thiếu gia các ngươi và tiểu thư ta là bạn tâm giao từ bé. Ngươi cái thằng ngốc này, thành thật đến chẳng biết gì.” Tiểu nha đầu xinh đẹp gõ gõ đầu cậu, thành linh đả kích nói, “Ta chắc chắn mình sẽ là nha hoàn trong phủ các ngươi sau khi thiếu gia lấy tiểu thư, đến lúc đó, ngươi nên nói với thiếu gia... Không đúng, phải gọi là cô gia, ngươi nên nói với cô gia rằng, ngươi muốn lấy ta làm vợ... Đây, đây, ngươi đi đâu vậy?”

Tiểu Kim chạy một mạch từ phủ đến gian nhà tranh đó. Đẩy cánh cửa nhỏ ra, công tử đã ngồi bên trong, tóc thả dài chấm đất, không biết đang làm gì.

“Người đã đến rồi?”

Tiểu Kim ngốc lăng đi qua, kéo những sợi tóc đó lên.

Sau đó, như Kim Vũ Hoàng đã biết, vị công tử đó thắt tóc của y cùng với tóc của Tiểu Kim lại với nhau, làm thành một nút kết xinh đẹp không bao giờ tháo ra được: “Chúng ta bỏ trốn đi.”

35. Chương 12-3: Tình Kết Tóc (hạ)

Công tử thuê một chiếc xe ngựa, hai người bỏ đi ngay sáng sớm ngày hôm sau. Kim Vũ Hoàng đột ngột tỉnh lại trong lúc đó và không ngủ được nữa. Theo lý mà nói, nếu bọn họ trốn thoát thành công, thì đã có một cuộc sống bình thường hạnh phúc, đây là một cái kết rất toàn vẹn. Nhưng tại sao, tảng đá trong lòng Kim Vũ Hoàng lại càng ngày càng nặng? Trên mặt và cổ cũng càng thấy ngứa ngáy hơn, giống như bị vô số sợi tóc cọ qua.

Lấy lại tinh thần, Kim Vũ Hoàng trở lại tiệm cắt tóc và bắt đầu làm việc. Ông chủ nhìn thấy cậu buồn bã ỉu xiu, chỉ lắc đầu nói: “Bộ mấy ngày nay cậu không nghỉ ngơi hả? Trông không tốt lắm. Có muốn nghỉ thêm vài ngày nữa không?”

“Không cần đâu, tôi làm được mà.” Kim Vũ Hoàng khoát khoát tay.

“Được rồi, đừng miễn cưỡng quá, có việc gì thì nói. Thực là... y như bị ma quỷ hút mất tinh khí ấy.” Phút cuối cùng, ông chủ còn không quên đùa giỡn với cậu, “Mau qua tiếp khách đi, anh bạn nhỏ.”

Kim Vũ Hoàng cười cười: “Biết rồi, ông chủ.”

Không biết rõ người khách ngồi ở ghế trên đã tới từ bao giờ rồi, mà các thợ cắt tóc khác đều đang rất bận, Kim Vũ Hoàng đi qua đi hỏi dò: “Cắt tóc à?”

Quái lạ, thị lực của cậu lại hạ xuống hay sao mà không thấy được khuôn mặt của đối phương trong khoảng cách gần như thế này? Nhìn vào gương, cũng vẫn như vậy, Kim Vũ Hoàng nhin không được đưa tay xoa xoa mặt gương, vẫn rất mơ hồ.

“Cắt tóc. Đã gọi sạch rồi, cứ cắt đi.” Giọng nói cũng mơ hồ, Kim Vũ Hoàng ngoáy ngoáy lỗ tai, lại nghĩ mình cũng không nên đứng ngốc với khách hàng.

“À, được rồi.”

Phủ vải lên người khách hàng, trong lúc vô ý Kim Vũ Hoàng đã chạm tay lên tóc đối phương, cả người đột nhiên cứng đờ: “Thiếu gia!”

Khách nhân chậm chậm quay đầu, khuôn mặt dần rõ ràng hơn. Đó là khuôn mặt mà Kim Vũ Hoàng rất quen thuộc, nhưng lại không còn xinh đẹp như thần tiên nữa. Tròng trắng của y biến thành màu đỏ, từ khóe mắt chảy rất nhiều máu, miệng mở ra, đầu lưỡi hồng hồng vươn tới, liếm lên môi Kim Vũ Hoàng:

“Tiểu Kim...”

“A! Không... Không!!!”

Kim Vũ Hoàng bỗng chốc sụp đổ, cậu lớn tiếng kêu la.

“Tiểu Kim? Tiểu Kim, xảy ra chuyện gì vậy?” Ông chủ từ phía sau cố sức đập lên vai cậu, “Cậu mau tỉnh lại đi!”

Kim Vũ Hoàng thở hắt một hơi, tập trung nhìn lại, trên ghế làm gì có người khách nào? Chỉ có cậu đứng đó huơ miếng vải như bị người điên, hai má và cằm cổ đột ngột cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu.

Ông chủ rút miếng vải trong tay cậu ra: “Tôi thấy cậu nên về nhà nghỉ ngơi đi, như thế này thì không thể làm việc được.”

“Xin lỗi...” Sau khi dọn một ít đồ đạc, Kim Vũ Hoàng cuối cùng cũng về tới khu chung cư trong nỗi lo sợ. Căn phòng khách chỉ có một mình cậu thoát nhìn có hơi quỷ dị. Cậu dùng hai tay ôm đầu, buồn phiền muốn quẳng nát tất cả đồ vật mà mình nhìn thấy.

Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?

Nhanh ngủ, ngủ thì sẽ biết được ngay... Nhắm mắt lại, Kim Vũ Hoàng muốn ngủ bao nhiêu, thì đầu óc lại càng tỉnh táo bấy nhiêu. Trên mặt lại bắt đầu ngứa ngáy, cậu phần nộ đưa tay lên cào, dù cho da bị chảy máu thì cơn ngứa ngáy vẫn không suy giảm.

Kim Vũ Hoàng hận không thể phần nộ mắng to một hồi, với không khí cũng được. Mở mắt ra, cậu ngây ngốc há to mồm, giống bị thứ gì đó dọa sợ.

Ngay trước mắt là một mớ tóc đen, chúng nó cọ cọ trên mặt và cổ Kim Vũ Hoàng, lại nhìn lên trên, không ngờ lại có một người treo lơ lửng trên đèn phòng khách, lão đảo, lão đảo... tóc trên đầu người nọ rất dài, mắt mở thao láo, trông trắng biến thành màu đỏ như máu, miệng thì thào gọi tên cậu:

“Tiểu Kim.”

“Thiếu gia, chúng ta đi đâu đây?”

“Không biết, cứ đi trước rồi tình... Ai? Xe ngựa sao lại dừng... người chờ ở đây, ta ra ngoài nhìn một chút.”

Sau khi công tử ra ngoài thì không trở vào xe nữa, Tiểu Kim dù che cả hai tai lại, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu la thống khổ từ bên ngoài. Tất cả những tiếng la đó đều là tên cậu.

“Xin lỗi... Ta bị ép buộc... Ta không biết lại ra thế này...”

Vài ngày trước, đại ca ở nhà gửi đến một bức thư, nói là thân thể cha sắp chống cự không được bao lâu nữa. Muốn một ít ngân lượng để mua thuốc giữ mạng sống, lão gia đưa ra một con số rất mê người, Tiểu Kim chỉ đành vất một phen rồi đáp ứng. Lúc lão gia tìm cậu, đã nói thế này: “Chuyện con ta với người, ta đã sớm phải người đã điều tra rồi, vốn muốn để nó chơi đùa một chút, ta cũng không quan tâm lắm, không ngờ rằng người lại làm cho nó không quan tâm đến hôn sự nữa! Thế này thì còn ra thế thống gì! Ta khuyên người một câu, nếu biết điều thì ngoan ngoãn làm theo lời ta, bằng không, đừng trách ta không khách khí!”

Tiểu Kim bị nhốt ở trong khách điểm, được khác người trông giữ. Nghe tiếng chiêng trống và pháo hoa vang ngất trời ngoài đường, trái tim cậu như bị móc ra khỏi ngực. Người ta nói nam nhi không dễ rơi nước mắt, nhưng từ giây phút thiếu gia bước ra khỏi xe ngựa, cậu đã hối hận, cũng không biết mình đã khóc bao lâu rồi.

Tự làm vậy thì không thể sống.

“Người đi đi.”

Có người ném một túi ngân lượng cho Tiểu Kim, xem thường nói.

Tiểu Kim xấu hổ vô cùng, cầm theo túi tiền rời khỏi khách điểm. Thiếu gia phải thành thân với biểu tiểu thư, dù cho lúc trước có thích đến bao nhiêu, nhưng cậu đã làm ra chuyện dâm tiện thế rồi thì cũng chẳng còn mặt mũi để quay về xin tha thứ. Giờ chỉ có thể nghe lời lão gia, mang tiền về đưa cho cha chữa bệnh. Chẳng qua trước khi đi, Tiểu Kim vẫn muốn trở lại gian nhà tranh đó nhìn một lần, cũng coi như là tâm nguyện cuối cùng.

Gian nhà này mới vài ngày không ai ở, thoạt nhìn rách nát không ít, Tiểu Kim đẩy cửa ra, đại khái cửa sổ không đóng lại, một làn gió thổi qua mang theo sợi tóc bay tới khuôn mặt Tiểu Kim rồi trượt xuống cổ. Sợi tóc này... rất dài...

Tiểu Kim ngẩng đầu nhìn lên trên thì thấy một đôi chân, một vạt áo quan thuộc. Tiếp tiếp nhìn lên...

Cậu che miệng lại, mắt trừng lớn, cả người ngã xuống đất không nhúc nhích gì. Cậu đã bị dọa đến đứt khí. Vị thiếu gia đẹp như tiên bấy giờ đã treo cổ trên xà nhà.

Lại một trận gió thổi qua, tóc thiếu gia như dài ra bay theo gió xuống mặt đất, quấn vào tóc của Tiểu Kim thành một nút kết.

36. Chương 13-1: Nửa Cốc Nước Sôi (thượng)

Bắt đầu từ ngày 18 tháng trước, mỗi ngày Nghiêm Triết Hàn tan tầm về chung cư thì đều phát hiện có nửa cốc nước sôi trên bàn trà trong phòng khách, khói trắng tỏa nghi ngút, là nhiệt độ nóng vừa. Nhưng trong căn phòng chỉ một người ở là cậu, hơn nữa cậu cũng không đưa chìa khóa cho ai khác, ngoại trừ bản thân Nghiêm Triết Hàn và chủ nhà chẳng mấy khi thấy bóng dáng ra, thì không ai có thể bước vào.

Lần đầu tiên nhìn thấy cốc nước sôi này, Nghiêm Triết Hàn ngơ ngác đứng tại chỗ gần hai phút, cả buổi cũng không có động tĩnh gì. Mãi đến khi xác định đó không phải là ảo giác, cậu mới tê liệt ngồi lên sofa, che mặt lặng lẽ rơi lệ, khóc không thành lời, chỉ còn sự bi ai nghẹn ngào tới tột độ, khí nghẹn lại nơi cổ họng không thể thở nổi.

“Ray...”

Cậu kêu lớn tên người nọ trong căn phòng vắng vẻ, khao khát có thể xuất hiện một kỳ tích, sẽ có người trả lời lại cậu giống như lúc trước – người con trai có mái tóc màu sợi dây. Sau đó Nghiêm Triết Hàn sẽ ôm lấy cổ anh mà hôn, thân thiết một buổi đến khi bụng hai người đều kêu rột rột mới ăn cơm. Khi đó họ mới hơn hai mươi tuổi, chuyển ra khỏi ký túc xá của trường, cùng nhau tìm một căn nhà giá hời có điều kiện tốt. Có lời đồn đãi nói đó là căn phòng bị nguyên rửa, Nghiêm Triết Hàn và Ray nghe xong chỉ cười một cái, không đặt nó trong lòng.

Tên của Ray vốn là Vương Thụy, bởi vì nó rất bình thường, cho nên anh thích người khác gọi mình bằng một cái tên tiếng Anh. Trên thực tế, bản thân Ray không bình thường chút nào, cho dù người khác nghĩ gì, thì trong mắt Nghiêm Triết Hàn anh vẫn là thiên chi kiêu tử.

“Cậu đây phải gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.” Ray rõ ràng xấu hổ là thế nhưng lại giả vờ không có gì, dáng vẻ đó đặc biệt xinh đẹp.

Nghiêm Triết Hàn không thích uống nước, chỉ mua những thứ đồ uống lặt vặt về dùng. Ray nói rất nhiều lần rằng thế này sẽ không khỏe mạnh, mỗi ngày đều ép cậu cùng uống nước nóng, cho dù chỉ có nửa ly cũng được.

Khi đó, bọn họ rõ ràng rất hạnh phúc.

Đại khái là căn phòng này thật sự tồn tại lời nguyên rửa. Không quá hai năm, sự việc bắt đầu chuyển hướng không thể khống chế được. Không... không đúng, lời nguyên rửa chỉ là một cái cớ mà thôi. Vấn đề cho tới bây giờ không phải là vật chết, mà lại là lòng dạ con người.

Phản bội người đó trước chính là Nghiêm Triết Hàn. Cả đời này cậu chưa bao giờ làm chuyện gì sai, chỉ có duy nhất một việc đã không thể vãn hồi được nữa, mà đó còn là việc khiến cậu đau khổ trong năm năm.

Cậu và Vương Thụy bàn bạc muốn mua căn hộ này, sau đó hai người dự định ở luôn đó vì dù sao công việc cũng ở đây. Bọn họ đều là những người trẻ tuổi vừa tốt nghiệp đại học, bước vào xã hội chưa được bao lâu, rất nhiều điều không thể hiểu hiểu hết, chỉ mang trong người sự nhiệt tình và lý tưởng. Dù có gặp phải

gian nan, cũng bởi vì đối phương mà cố gắng chống đỡ, ai mà biết được hiện thực còn tàn nhẫn hơn những gì họ tưởng tượng.

Cha mẹ Nghiêm Triết Hàn chẳng biết từ đâu biết được con mình đang sống chung với một cậu con trai khác. Họ giống trống kua chiêng tìm đến căn hộ, còn mang theo người thân trong nhà gây náo loạn, đánh Vương Thụy một trận, những câu chữ khó nghe gì cũng đều nói ra, mắng anh là một thằng gay, không biết xấu hổ, dùng miệng dụ dỗ người khác... Cuối cùng họ kéo Nghiêm Triết Hàn về nhà.

Nhìn Ray nằm dưới đất chảy đầy máu, bị bác cả và bác hai đánh dở sống dở chết, Nghiêm Triết Hàn òa khóc nói: “Mấy người động thủ làm gì? Là tôi, là tôi dùng miệng dụ dỗ con trai nhà người khác! Là tôi không biết xấu hổ...”

Nói đến câu cuối cùng, nước mắt cơ hồ đã chảy đầy mặt, khóc không thành tiếng.

“Ba” một tiếng, cha cậu dùng bàn tay thô ráp cho cậu một bạt tai: “Thằng ngốc không tiền đồ! Sau này nếu như còn dám nhắc lại những lời này, tao sẽ cắt chân mày! Nói được thì làm được. Mau bước về nhà, từ từ suy nghĩ lại đi.”

Bị ép rời đi, Nghiêm Triết Hàn hoàn toàn không biết được tình trạng Ray như thế nào, cậu như muốn điên lên. Lúc đó anh bị thương nặng, mà sau khi Nghiêm Triết Hàn về nhà lại bị cha mẹ trông coi nghiêm ngặt, hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài. Nơi cậu ở lạc hậu hơn các thành phố lớn rất nhiều, tư tưởng và truyền thống chưa tiến bộ. Mẹ cậu thậm chí còn đi tìm đạo sĩ về, nói là người cậu bị quỷ nhập, ép Nghiêm Triết Hàn uống nước bùa, chịu không ít khổ cực.

Nhưng cậu chỉ là yêu một người con trai khác mà thôi.

Nghiêm Triết Hàn đã từng lén dùng điện thoại công cộng gần quầy bán quà vặt trong xóm liên lạc với Vương Thụy, biết anh được hàng xóm đưa đến bệnh viện cấp cứu, không có vấn đề gì, tâm lý cậu cũng an tâm phần nào. Vương Thụy an ủi cậu mấy câu, bảo cậu đừng lo lắng, cũng đừng chọc giận cha mẹ, Nghiêm Triết Hàn vừa nghe, nước mắt vừa chảy xuống.

37. Chương 13-2: Nửa Cốc Nước Sôi (hạ)

Sau đó, cậu bị cha mẹ phát hiện việc lén chuồn ra ngoài, họ không nói lời nào, chỉ đổi một cái khóa mới. Nghiêm Triết Hàn rất phẫn nộ đối với sự lạc hậu ở đây, đồng thời cũng không chẳng làm gì được, cậu còn cách nào chứ? Đó là cha mẹ đã nuôi dưỡng cậu, cho dù có gay gắt bao nhiêu, nhưng sâu trong lòng họ vẫn luôn muốn tốt cho cậu. Trong khoảng thời gian này, Nghiêm Triết Hàn rất tuyệt vọng, cậu bắt đầu không ăn không uống, chỉ nằm ngây ngốc trên ghế, cả người mơ màng không biết gì hết.

Mẹ Nghiêm Triết Hàn biết rõ cá tính con trai mình chỉ ăn mềm không ăn cứng, thế là bắt đầu cứ hai ba ngày sẽ khóc trước mặt hắn. Thấy bà khóc, Nghiêm Triết Hàn cũng mềm lòng và bắt đầu ăn một chút đồ. Người trong nhà giúp Nghiêm Triết Hàn coi mắt một cô gái cùng xóm, vừa đầy hai mươi tuổi, xinh đẹp

trong veo như nước, nói rằng cuối tháng này muốn cậu rứt người ta vào cửa.

Tâm cậu đã chết, bên người chỉ có một vũ khí là một cây kéo gỉ sắt. Ngày đó cậu cầm kéo nhớ đến khuôn mặt Ray, vùng vẫy, dày vò, cuối cùng vẫn không thể xuống tay.

Cậu không thể chống đỡ được nữa, cảm giác mất đi tự do khiến cậu thật sự khó chịu.

Đêm đó, trong cơm Nghiêm Triết Hàn bị bỏ thuốc. Thật ra cậu đã thấy mẹ mình mở một túi nhỏ trút bột phần khuấy vào cơm, nhưng cậu vẫn quyết định ăn nó. Cô gái nọ bị mẹ cậu đẩy mạnh vào phòng, hai má hồng lên như màu hoa anh đào.

Đó là lần đầu tiên cậu ***, là tiến vào người khác, cứ không phải bị tiến vào. Dù tinh thần không tỉnh táo, nhưng đích thực là có khoái cảm. Nghiêm Triết Hàn còn tưởng, biết đâu cậu vốn thích con gái, chẳng qua do Vương Thụy cứ kè kè bên người, cho nên cậu không nhận ra được.

Sáng sớm hôm sau, cậu nhìn chăm chú vết đỏ trên drap giường thật lâu, sau đó nói với cô gái đang cúi đầu trong góc giường rằng: “Anh sẽ lấy em.”

Vương Thụy không may gặp phải tai nạn máy bay, chết trên đường tìm Nghiêm Triết Hàn.

Suốt mấy năm qua, ngày nào Nghiêm Triết Hàn cũng nghĩ, trước khi chết Ray nhất định đang hận cậu. Cách nghĩ này dường như khiến tâm lý cậu dễ chịu hơn. Cậu trở lại căn hộ mà họ đã ở lúc còn học đại học, mỗi góc xó đều có thể thấy được hình bóng của Ray. Cậu đã không trân trọng anh lúc anh còn sống, mãi đến khi mất đi mới cảm thấy anh đáng quý biết nhường nào. Một phút vui sướng đổi lại sự hối hận cả đời.

Ngủ trên chiếc giường năm đó, Nghiêm Triết Hàn khát vọng có thể mơ thấy Vương Thụy. Cho dù là giả đi nữa, cậu vẫn muốn gặp lại Ray. Nhưng tiếc rằng, ngay cả một lần cũng không được.

Nghiêm Triết Hàn đã tự sát hai lần, mở khí ga và cắt cổ tay, nhưng lại được hàng xóm đưa đến bệnh viện cứu chữa kịp thời; cậu đứng giữa đường lớn, xe tải sắp tông vào cậu thì phanh lại kịp thời... Cậu đã thử rất nhiều cách, nhưng đến bây giờ vẫn không cái nào thành công: Ray không muốn thấy cậu, nghĩ đến điều này, cậu càng cảm thấy khó chịu.

Ngay lúc thần kinh của cậu như muốn đứt ra từng đoạn thì trên bàn trà mỗi ngày đều xuất hiện nửa cốc nước nóng, điều này làm cho Nghiêm Triết Hàn cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cậu cảm thấy như Ray đã trở về, hơn nữa còn hoàn toàn tha thứ cho cậu. Đây là một việc may mắn đến cỡ nào. Cậu như thấy Ray đang ngồi cạnh mình và cùng mình ăn bữa sáng, hai cái miệng nhai nhóp nhép rồi lại nhìn nhau cười ngây ngô. Họ cùng nhau tắm rửa đi ngủ hôn môi, như đang trở lại thời kì còn yêu nhau tha thiết.

Mỗi lần cốc nước xuất hiện trên bàn trà, Nghiêm Triết Hàn đều uống hết, khoang miệng còn cảm thấy vị

ngọt ngào.

... Không lâu sau người ta tìm được thi thể của Nghiêm Triết Hàn. Cậu chết khi ngồi trên xô pha, khoe miệng còn nở một nụ cười kỳ dị, trước mặt có một cốc nước nóng đã nguội.

Nguyên nhân tử vong của người bị hại là trúng độc mãn tính.

38. Chương 14-1: Thụy Mỹ Nhân (thượng)

Khâu Tử Vinh phát hiện một thanh niên xinh đẹp nằm trong bồn tắm, hơn nữa lại đang trong tình trạng trần trụi. Cậu ta không còn hô hấp và mạch đập, từ góc độ bác sĩ của anh thì chắc chắn cậu ta đã chết rồi.

Anh cực kỳ lãnh tĩnh, cho rằng bản thân gần đây bận rộn công việc nên xảy ra ảo giác. Nhưng ngày thứ hai, ngày thứ ba... Cái thi thể trần truồng đó vẫn nằm trong bồn tắm y như cũ. Với lại không có bất kì dấu hiệu bị thối rửa nào, giống như chỉ đang nằm ngủ.

Khâu Tử Vinh không báo cảnh sát. Nguyên nhân rất đơn giản, thanh niên này có cơ thể và khuôn mặt quá đẹp, anh không nỡ lòng bỏ. Nhưng không còn cách nào khác, anh phải tắm rửa, cho nên đành phải kéo thi thể từ trong bồn tắm ra, lau sạch sẽ rồi đặt lên giường. Ban đêm chỉ cần không tăng ca, Khâu Tử Vinh sẽ lập tức chạy về nhà. Cảm giác được ngủ cùng với cậu ta khiến cho áp lực công việc trong người anh dường như lặng tảm.

Người chết luôn luôn đáng yêu hơn người sống. Là một bác sĩ nên Khâu Tử Vinh luôn có suy nghĩ đó. Thi thể chỉ biết nằm yên, không biết tổn thương là gì cũng như không bao giờ phản bội. Anh đã đặt cho cái thi thể đột ngột tham gia vào cuộc sống của mình một cái tên, gọi là “Thụy mỹ nhân”.

Rất thích hợp với cậu ta, không phải sao?

Khâu Tử Vinh không biết yêu là gì, bởi vì anh rất hay bắt bẻ, đến nay vẫn chưa có ai bắt kể là con trai hay con gái làm cho anh rung động. Nhưng hễ đối mặt với “Thụy mỹ nhân”, trái tim luôn bình ổn của anh bỗng chốc như đập loạn xạ.

Hôm nay trước lúc đi ngủ, ma xui quỷ khiến gì khiến anh hôn nhẹ lên mí mắt của thụy mỹ nhân, như một đứa trẻ đang lên hôn nhẹ người mà mình thích. Coi như bị ảo giác, anh cảm nhận được mí mắt thụy mỹ nhân đang run lên. Thứ cảm giác “kích động” này cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện trên người Khâu Tử Vinh. Nhưng hôm nay, anh đã thật sự kích động một phen. Anh còn tưởng thụy mỹ nhân sẽ tỉnh lại, nhưng kết quả lại làm anh thất vọng tràn trề. Cậu ta vẫn nằm bất động như cũ.

Trong truyện cổ tích, thụy mỹ nhân được hoàng tử hôn nhẹ lên môi mới tỉnh lại. Khâu Tử Vinh không dám hôn lên miệng cậu ta, bởi vì anh cảm thấy, trên đời này thuần khiết nhất chính là hôn môi. Nó không giống thứ tình dục khiến người khác trầm mê, cũng không giống một cái ôm ấp hoặc cái nắm tay đơn giản.

Hai người chỉ cần hôn môi, trao đổi nước bọt cho nhau thì sẽ như bước vào một thiên đường kỳ diệu.

Khâu Tử Vinh cơ hồ âu yếm toàn thân thụ mỹ nhân, nhưng lại kiên quyết không chạm vào môi cậu ta. Một điều khá kỳ quái là cái cơ thể này làm Khâu Tử Vinh cảm thấy rất quen thuộc, giống như trước đây đã từng vuốt ve một lần rồi. Nhưng anh vẫn không thể nhớ ra bản thân đã từng gặp thụ mỹ nhân ở đâu. Khâu Tử Vinh biết rõ, anh đã thật sự yêu cậu ta, những lúc không thấy được cậu ta thì trong lòng bắt đầu lo lắng không thôi.

Tuy thụ mỹ nhân không bị thối rữa, nhưng cũng không có dấu hiệu của sự sống. Khâu Tử Vinh rất hoảng sợ khi nghĩ đến một ngày nào đó thụ mỹ nhân sẽ bị thối rữa như những thi thể bình thường khác. Cho nên, anh lấy từ bệnh viện một đồng túi chườm nước đá, mỗi ngày đều siêng năng đổi cho thụ mỹ nhân.

Đây chính là một cuộc sống lý tưởng, cùng bạn tâm ái chung một chỗ.

Gần đây các đồng nghiệp đều đang suy đoán, bác sĩ Khâu chắc chắn đã có người yêu, chứ nếu không, lúc thường sao có thể thấy được nụ cười trên khuôn mặt quanh năm lạnh như băng của anh chứ? Quả thực khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Với lại bác sĩ Khâu còn luôn ngẩng ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, biểu cảm lúc đó, biết ngay là đang nhớ người yêu. Vốn ban đầu là người cuồng công việc, giờ thì vừa đến lúc tan tầm là ba chân bốn cẳng rời khỏi bệnh viện về nhà, không phải đi hẹn hò với người yêu thì là cái gì?

Bóng lưng Khâu Tử Vinh vừa khuất sau cánh cửa, các y tá lại bắt đầu tám chuyện nhiệt tình. Lúc này, một bác sĩ trung niên mang gọng kính vàng bước qua, cười trào phúng, nhẹ giọng nói: “Bên ngoài giáic vàng nạm ngọc, còn bên trong thì thối rữa khủng khiếp.”

“Bác sĩ Trầm, nói vậy sau lưng người khác không phải là người đằng hoàng đâu.” Y tá trưởng liếc đôi mắt trắng dã.

Bác sĩ Trầm là địch thủ của bác sĩ Khâu trong công việc, cạnh tranh với nhau rất kịch liệt. Bác sĩ Trầm bình thường đã không tốt, sau lưng còn làm biết bao nhiêu chuyện xấu hãm hại Khâu Tử Vinh, ai cũng đều biết điều này, nhưng vì ngại ông ta là con rể của viện trưởng, nên mới không dám biểu hiện sự chán ghét ra bên ngoài.

.

39. Chương 14-2: Thụ Mỹ Nhân (hạ)

“Những gì tôi vừa nói đều là thật, tin hay không thì tùy cô thôi. Cô nhóc này, chỉ biết chú ý về ngoài của người khác thôi, còn bên trong không biết thối rữa đến chừng nào.”

“Ông có ý gì?”

“Nói thật cho mấy cô biết nhé.” Bác sĩ Trầm nở một nụ cười bí ẩn khiến người khác tò mò, “Lần trước, tôi tận mắt thấy bác sĩ Khâu mà các người ngưỡng mộ đang *** ở quán bar.”

Có một y tá cười nói: “Làm sao mà ông biết được?”

Bác sĩ Trầm lúng túng một hồi rồi nói: “Đừng quan tâm việc tôi làm cách nào mà biết được, dù sao tôi cũng đã biết rõ chân tướng rồi. Chuyện đó là thật đấy, hơn nữa người được gọi không phải gái điểm bình thường, mà là cái MB. MB là cái gì, mấy cô hiểu không?”

Các y tá hai mặt nhìn nhau.

Bác sĩ Trầm cười cười: “Là Moneyboy, ý nghĩa cũng như chữ, giờ đã hiểu chưa?”

Sắc mặt mọi người khê biến, đều là một khuôn mặt vừa tin vừa không muốn tin. Dẫu rằng đã từng Ngưỡng mộ Khâu Tử Vinh nhiều năm, nhưng nghe thấy giọng nói chắc nịch của bác sĩ Trầm, tâm lý cũng có một chút dao động.

Còn Khâu Tử Vinh hiện tại đang chạy về nhà lại không biết có người đang nói xấu mình. Mà cho dù có biết, anh cũng sẽ không quan tâm đến những ngôn luận này. Nếu như có một điều ước, anh chỉ hy vọng một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều có thể ngủ cùng thụ mỹ nhân.

Trên cổ thụ mỹ nhân có một lỗ châm rất nhỏ, Khâu Tử Vinh đã phát hiện ra nó vào tối hôm trước, biết đầu đó lại chính là nguyên nhân tử vong của thụ mỹ nhân. Nhưng Khâu Tử Vinh không chú ý đến việc này lắm, dù sao thì chỉ cần họ có thể sống chung một chỗ là được rồi. Khâu Tử Vinh vốn không phải là người hay ***, nhưng vừa nhìn thấy cơ thể thụ mỹ nhân, anh lại không thể khống chế lửa nóng dưới hạ thân được. Cơ thể bị một loại dục vọng ham muốn lấp đầy... đúng, là bị lấp đầy.

Dù không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng 419 thì đã từng trải qua, nam hay nữ đều có. Qua hai ba lần thử, Khâu Tử Vinh cảm thấy mình có khoái cảm với con trai hơn, với lại anh cũng không kén chọn, chỉ cần tìm một quán bar tốt một chút thì có thể chọn được đối tượng. Phần lớn thời gian, anh không muốn chủ động bắt chuyện với người khác, cho nên đã tìm cách này để giải quyết, chỉ cần bỏ tiền ra là được.

Giờ có thụ mỹ nhân bên người, Khâu Tử Vinh chỉ cần nhìn cậu ta khóa thân thì sẽ có thể đạt đến cao trào. Anh tưởng tượng bản thân đang dùng phân thân xoắn xuyên vào người thụ mỹ nhân, cầm lấy tay cậu ta vuốt ve mình, sau đó chân chính *** trên cơ thể.

Anh cảm thấy như thật lâu trước đây cũng đã từng làm như thế.

Cho dù là đi ngủ, Khâu Tử Vinh cũng không quên bỏ túi chườm lạnh bên người thụ mỹ nhân, cứ cách hai tiếng đồng hồ sẽ thức dậy rồi rời giường đổi cho cậu ta. Cũng may thời tiết bây giờ chưa nóng, cho nên túi

chườm không bị tan nhanh. Nhưng điều khiến Khâu Tử Vinh lo lắng là thi thể thụy mỹ nhân bắt đầu thối rữa. Ban đầu ở trong bồn tắm nhiều ngày cũng không bị gì, giờ dùng túi chườm lạnh để bảo vệ thì có gì không được chứ?

Nhất định không thể để chuyện đó xảy ra, Khâu Tử Vinh tìm cơ hội lén mang thụy mỹ nhân vào bệnh viện lúc đêm khuya, vì khi đó rất vắng người. Và cách tốt nhất là gửi cậu ta vào nhà xác.

Kéo một ngăn lạnh ra, Khâu Tử Vinh cẩn thận đặt thụy mỹ nhân vào. Sau đó anh cũng nằm vào trong với cậu ta.

Như thế này thì sẽ có thể mãi mãi ở bên nhau.

Thân nhiệt hạ thấp khiến Khâu Tử Vinh sinh ra ảo giác, anh thấy thụy mỹ nhân chân thực đứng trước mặt mình, thân thể bọn họ triền miên giao hợp trên chiếc giường lớn ở một quán rượu. Khâu Tử Vinh sáng khoái đến linh hồn như bay khỏi cơ thể... Dần dà, họ hẹn hò với nhau, bản thân anh sau khi xong việc thì đưa cho cậu ta một tờ chi phiếu.

“Cậu không cần đi tiếp khách khác nữa.”

“Không được đâu, tôi phải kiếm ăn chứ...”

Tại sao lại từ chối?

Khâu Tử Vinh cầm ống tiêm, tiêm một thứ chất lỏng màu lam vào cơ thể thụy mỹ nhân, cậu ta sẽ không bao giờ nữa nói chuyện được nữa. Ngoan ngoãn ngủ yên, chỉ thuộc về mình anh.

Ý chí của anh bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn nỗ lực quay đầu nhìn ngắm sườn mặt thụy mỹ nhân. Lúc này, Khâu Tử Vinh chợt nhớ ra, anh vẫn chưa hôn môi cậu ta, cố sức gượng dậy, nhưng cả người cứng ngắt, không động đậy được một chút nào.

Quên đi, sau này rồi sẽ làm...

Khâu Tử Vinh nhắm mắt lại. Nhịp tim và hô hấp đình chỉ.

40. Chương 15-1: Ký Sự Dưỡng Miêu (thượng)

Càng ngày càng nhiều người muốn nuôi thú cưng để đỡ buồn, bên người có một sinh mệnh bé bỏng làm bạn vẫn tốt hơn ở một mình. Không biết có mấy ai nghĩ tới: nếu như thú cưng của mình có thể biến thành người thì sẽ tốt đến chừng nào.

Đây là ngày thứ ba kể từ khi Tiểu Hắc Bì vào nhà Tôn Ba ở. Tiểu Hắc Bì là một con mèo có màu lông trắng thuần, nhưng sau đuôi phải lại có một nhúm lông đen, nhìn từ xa giống như một cái bút, thú vị cực kỳ.

Ban đầu Tôn Ba cũng không có ý định nuôi thú cưng, nhưng do đêm mưa đó nhìn thấy chú nhóc cô đơn nằm trong chiếc hộp ở ven đường, lại thấy nó rất đáng thương, cho nên đã mang nó về nhà. Tiểu Hắc Bì rất ngoan, phần lớn thời gian trong ngày sẽ dành cho việc ngủ, những lúc đi giải quyết thì sẽ nhảy ra ngoài cửa sổ, sau đó lại nhảy trở về, rất thông minh. Chỉ có một chỗ không ổn đó là nó không thể nào thân thiết với Tôn Ba, sở nó hai cái thì sẽ meo ô không ngừng, đáng vẽ rất không tình nguyện.

Tuy phần lớn mèo đều rất cao ngạo, không nhiệt tình hoạt bát như chó, nhưng trình độ lạnh nhạt Tiểu Hắc Bì quả thực khiến Tôn Ba muốn phát điên. Lúc vui vẻ mang quả cầu len ra lắc trái lắc phải đùa với nó, kết quả bị nó dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chú hồi lâu... Thật sự là mất mặt.

Thế là, Tôn Ba trở thành một người bị chính thú cưng của mình đối xử như tôi tớ.

Nhưng anh vẫn đối xử rất tốt với Tiểu Hắc Bì. Nó không thích tắm rửa, mỗi lần vào bồn tắm đều dùng móng vuốt cào loạn xung quanh, Tôn Ba liền mang bao tay của lò viba cẩn thận giúp nó tắm. Nó đi ngủ thì nhất định phải nằm trên giường. Tôn Ba sợ mình ngủ rồi sẽ không cẩn thận đè lên nó, cho nên anh chuyển chăn ra ngoài sofa, để cho mèo chiếm lấy giường của mình.

Ngay cả như vậy vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Ăn cơm, Tiểu Hắc Bì... Tiểu Hắc Bì à?”

Mấy ngày nay, anh đều là giữa trưa nắng chạy gấp từ công ty về cho Tiểu Hắc Bì ăn xong rồi mới vội vàng đi lại. Tôn Ba lau mồ hôi trên trán, gõ gõ cái bát, nhưng vẫn chẳng thấy bóng mèo “cao quý ưu nhã” thường ngày đâu.

“Tiểu Hắc Bì à?” Cửa sổ phòng khách bị bật tung, đại khái là thuận tiện chạy ra ngoài rồi. Tôn Ba không nghĩ nhiều, cất thức ăn cho mèo vào tủ rồi trở lại công ty. Nhưng đến khi trời đã tàn, Tiểu Hắc Bì vẫn chưa về nhà.

Sau đó, Tôn Ba mới nhận ra rằng, mình bị một con mèo bỏ rơi.

Ngồi căn tắm tắm lông mà Tiểu Hắc Bì thích nhất trên sofa và coi phim kinh dị, Tôn Ba đột nhiên cảm thấy rất đau khổ...

“Bang bang bang.” Đột nhiên có người gõ cửa sổ thủy tinh.

Tôn Ba nhảy dựng lên, vội vã tắt TV, nơm nớp hỏi: “Ai thế? Ai đang ở ngoài thế?”

“Bang bang phanh.” Câu trả lời vẫn là ba tiếng gõ đều đều.

Tôn Ba nuốt nước bọt, đi vào nhà bếp cầm lấy một con dao phay, sau trở lại phòng khách, chậm chậm nhích về phía cửa sổ: “Ai? Nói mau!”

“Mở cửa.” Giọng một người con trai khàn khàn xuyên qua cửa sổ truyền đến tai. Tay Tôn Ba run lên, con dao rút xuống đất, suýt nữa phang vào chân anh.

“Mắc mớ gì tôi phải mở cho cậu chứ?” Giọng Tôn Ba lạc đi.

Bóng đen đứng ngoài cửa sổ một hồi lâu, rồi “vèo” một cái biến mất, đại khái qua hai ba giây sau, tiếng chuông cửa chợt vang lên.

Các nhân vật trong phim kinh dị hay bị hại chết là bởi vì ba chữ “lòng hiếu kỳ” này, cái đó thì ai mà chẳng có, chỉ có điều trình độ khác nhau mà thôi. Tôn Ba thì thuộc dạng người có lòng hiếu kỳ khá mạnh, cho nên...

Anh chậm chậm bước tới huyền quan, tay run rẩy thò tới nắm cửa. “Kịch”. Mở ra rồi.

.

41. Chương 15-2: Ký Sự Dưỡng Miêu (trung)

Được rồi, sự việc phát triển thành thế này là sao đây?

Nhìn người con trai xa lạ thoải mái nằm trên giường mình, Tôn Ba cảm thấy rất khó hiểu. Sau khi mở cửa, con người này không nói một lời đã trực tiếp vào phòng ngủ nằm xuống, sắp sửa mơ mơ màng màng mới lẩm bầm một câu: “Đừng ồn.”

Tuy dáng nằm của cậu ta có chút giống Tiểu Hắc Bì, nhưng Tôn Ba sẽ không vì thế mà cho phép một người xa lạ ngủ trong phòng mình.

“Cậu là ai, sao lại xông vào nhà người ta?”

Cậu con trai kia mở mắt, con ngươi mang một màu xanh lục kỳ dị: “Tôi bảo anh là đừng ồn.”

Tôn Ba bị dọa cho ngốc nghếch.

“Tôi muốn ăn cá hồ trộn cơm, chờ tôi tỉnh rồi thì mang lại đây.” Nói xong, tiếp tục ngả đầu ngủ, giống như một mối gần chết.

Yêu quái...

Tôn Ba cắn môi sợ hãi kêu ô ô, cổ lấy dũng khí vươn ngón tay, búng vào lỗ tai người nọ một phát.

Run ~

“Tiểu Hắc Bì à?” Tôn Ba từ sợ hãi chuyển sang kinh hãi, “Mày đã trở về rồi à?”

“Tên của tôi là Kiệt Thụy Mễ, Bì cái đầu anh mà Bì. Ra ngoài, đừng làm phiền tôi.”

Cái tên nghe thật đau trứng... Tiểu Hắc Bì vẫn hay hơn. Tôn Ba sờ tóc trên đầu cậu ta, sau đó lật đật vào nhà bếp bắt tay làm cá hồ kho tàu.

Thú cưng của mình đột nhiên biến thành con người có tay có chân. Cái này đại khái không phải chuyện mà người bình thường có thể tiếp thu được, nhưng Tôn Ba vốn không phải người bình thường, cho nên anh tiếp thu rất tốt... Chỉ cần Tiểu Hắc Bì về nhà, mặc kệ là với hình dáng nào, Tôn Ba cũng sẽ không bao giờ hối hận, dù rằng sau khi chú nhóc đó biến thành người càng khó ở chung hơn lúc đầu, hơn nữa còn không thích tắm rửa. Muốn chăm sóc cậu ta, độ khó có thể cho là lớn hơn lúc trước.

“Mau, ngoan ngoãn cởi quần áo ra, buổi tối sẽ cho cậu ăn cá.”

“Không cần, anh rút ngay đi!”

“Nghe lời đi mà... Tắm rửa rất thoải mái, Tiểu Hắc Bì...”

“Đừng gọi tôi bằng cái tên chệch bệch đó lần nữa.”

“Rồi rồi rồi, biết rồi, Mễ Lệ Khiết...”

“Là Kiệt Thụy Mễ!”

“Nhức đầu quá, ôi vật nhỏ hay làm nũng.” Tôn Ba trưng ra một vẻ mặt hết cách đáng khinh bỉ.

Vừa đầm vừa xoa một hồi cuối cùng cũng tắm cho Tiểu Hắc Bì hình người xong, nhưng anh cũng bị ướt hết cả người. Có điều quá trình dã man đó cũng thú vị. Kiệt Thụy Mễ trưng một vẻ mặt chết người, mặc cho Tôn Ba sẩy lông cho mình... A không, sẩy tóc. Thật ra ngũ quan của cậu mang theo một chút yêu khí, dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến ma cà rồng, đường nét rất sâu sắc và thành thực, ngược lại với khuôn mặt và đôi mắt nhỏ nhắn của mèo.

Da Kiệt Thụy Mễ rất trắng, chỉ là trên đùi có một cái bớt, cậu kiêu ngạo nói đó là dấu hiệu của huyết thống hoàng tộc, còn nể tình Tôn Ba đã nhặt được hoàng tử thất lạc là cậu.

Tôn Ba hỏi: “Cậu đã là hoàng tử, sao ngày đó lại mắc mưa ở ngoài, còn để tôi nhặt về nữa chứ?”

Biểu cảm của Kiệt Thụy Mễ hơi bối rối, im lặng vào giây rồi do dự nói: “Tôi không biết đường đi, một khi bên người không có ai chỉ dẫn sẽ rất dễ lạc đường. Ngày đó hai vệ sĩ có việc bận và vắng mặt, tôi phải tự đi, cho nên... Anh cười nhạo tôi đó à?”

“Không có, sao lại thế được?” Tôn Ba xoa xoa cơ mặt cười phát đau, “Nói cách khác, lần trước cũng là do cậu không cẩn thận đi lạc đường, chứ không phải định bỏ rơi tôi đúng không?”

Tiểu Hắc Bì trầm mặc, miễn cưỡng gật đầu, Tôn Ba lập tức mở cờ trong bụng: biết ngay cậu ta sẽ không nỡ bỏ người chủ này mà... cảm động quá đi mất...

“Tôi vẫn là không hiểu... Làm sao mà cậu biến thành người được? Chuyện kỳ huyễn này làm tôi khó chịu nổi. Lễ nào trên thế giới này mỗi một con mèo đều đến từ hành tinh khác, sau đó có thể tùy lúc tùy chỗ biến đổi hình dáng? Hay là sau này không thể biến trở về hình mèo?”

Đối với suy đoán kỳ lạ của Tôn Ba, sắc mặt Kiệt Thụy Mễ rất không tốt: “Anh mới là người ngoài hành tinh ấy, đầu óc thật kỳ lạ. Nói cụ thể chắc chắn anh sẽ không hiểu, nói đơn giản thì là chỉ có hoàng tộc bọn tôi mới có khả năng này, mà đây chính là nghi thức trong lễ trưởng thành của tôi, biến thành người để tìm một giống cái nhân loại khác giao phối, bảo đảm sinh ra một huyết thống thuần khiết.”

Hả, giao phối... Giao phối?

“Không được!”

Tôn Ba nổi giận.

42. Chương 15-3: Ký Sự Dương Miêu (hạ)

Kiệt Thụy Mễ ngáp một cái: “Anh dựa vào cái gì mà nói là không được... Tôi muốn ngủ.”

“Tôi ngủ chung với cậu.”

“Tôi không thích chen lấn với người khác, chẳng phải trước đây anh đều hay ngủ ở sô pha mà?”

“Từ hôm nay trở đi, tôi phải tiến hành quản chế cậu bất kể mọi lúc.” Tôn Ba ra vẻ chính trực, “Vì không để cậu bước vào con đường phạm tội, mong cậu hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi.”

“Thần kinh.” Kiệt Thụy Mễ ném gối lên người anh rồi nằm xuống ngủ.

Ai biết Tôn Ba lại theo vào. Cậu vốn định đá anh xuống giường, sau đó nghĩ lại dù sao phòng này cũng là do người ta thuê, mình còn ăn nhờ ở đậu nhà người ta. Làm quý tộc phải có lễ nghĩa và văn hóa đạo đức cơ bản, nếu làm thế thì thật quá đáng. Thế là xê người qua sát mép giường, miễn cưỡng nhẫn nại.

Khoảng thời gian này thật là rất kỳ quái. Cha để cậu chọn một chủ nuôi thích hợp rồi đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ mới được trở lại. Tôn Ba hiển nhiên không đạt tiêu chuẩn vừa ý của cậu, nhưng rời khỏi nhà Tôn Ba mấy ngày, Kiệt Thụy Mễ không có tìm được người nào có thể làm cho cậu sống thoải mái hơn Tôn Ba, cho nên cậu đã trở về. Nhưng điều kỳ diệu hơn là cậu lại nhớ được đường về mà không bị lạc.

“Tiểu Hắc Bì, qua đây một chút đi, cậu ngã xuống mất.” Tôn Ba tốt bụng nhắc nhở.

“Tôi ngủ không được.” Khó có được lúc không nổi giận vì tên mình bị sửa, nhưng giờ Kiệt Thụy Mễ lại có chuyện ảo não hơn. Chắc chắn cậu đã bị tạt gì đó, ba chữ “Ngủ không được” này là thứ không được phép xuất hiện trong thế giới mèo.

Tôn Ba cũng không nghĩ ra cách nào có thể trị chứng mất ngủ: “Muốn uống sữa bò không?”

“Tôi không phải mèo con thích uống sữa...” Kiệt Thụy Mễ nhe răng, “Giúp tôi gỡ cổ và lỗ tai.”

Tôn Ba vui vẻ nói: “Chẳng phải cậu không thích tôi sờ cậu à?”

“Bảo anh sờ thì sờ, nói nhảm cái gì thế?”

“Tuân mệnh, Hắc Bì điện hạ.”

Kiệt Thụy Mễ xoay người nằm sấp lại, hô hấp của Tôn Ba đột nhiên trở nên gấp rút, tay duỗi tới trước dò xét, nhẹ nhàng xoa lên cái gáy trơn bóng của Kiệt Thụy Mễ, hoàn toàn khác với lúc chạm vào mèo. Như bây giờ... Sao nhìn thế nào cũng như đang làm bước đầu trong tình dục thế.

“Ừm...” Kiệt Thụy Mễ dường như rất thích ý, ánh mắt híp lại, cổ họng còn phát ra tiếng ừm mềm mại. Tôn Ba bây giờ đối mặt với đàn ông là một khảo nghiệm lớn... Có vẻ, không thể chịu đựng được nữa.

Hai bàn tay đều vươn tới xoa bóp cái cổ của Kiệt Thụy Mễ, ngón tay còn thường xuyên cọ vào bên tai, thỉnh thoảng niết niết hai cái, giọng nói Kiệt Thụy Mễ sẽ bắt đầu run rẩy, giống như đang ***.

Được rồi, cậu vốn đang trong kỳ động dục, bị như người khác sờ như thế thì làm sao mà chịu nổi.

Kiệt Thụy Mễ nắm chặt cổ tay Tôn Ba kéo tới miệng mình, chỉ là liếm liếm đầu ngón tay, nhưng lại khiến Tôn Ba sưng sốt đến ***. Sau đó còn tiếp tục hưởng thụ cảm giác bị liếm, ngoại trừ “sảng khoái” thì không còn gì khác. Mãi đến khi cái nơi mà thường ngày ngay cả mình cũng không chạm tới truyền đến đau đớn, mới biết rằng cửa sau của mình không ngờ lại bị một con mèo đâm. Họ đang... giao phối.

“Cậu phải chịu trách nhiệm... A... A...”

“Câm miệng.” Kiệt Thụy Mễ nhăn mày hôn lên miệng anh, Tôn Ba lập tức say xắm cả người, chỉ biết nhỏ giọng rên hừ hừ.

Con người này cũng có một tiểu côn côn như mình, không thể sinh con, đã thế mình lại còn giao phối với anh ta, thật là không còn lời nào để nói.

Kiệt Thụy Mễ vừa nghĩ vừa chạy nước rút, ưm, để bù đắp tổn thất này, ngày mai phải bắt Tôn Ba làm cá chiên cho mình ăn. Quyết định vậy đi..

.

43. Chương 16-1: (thượng)

Bạn có tin trên thế giới này có ma không?

Nửa đêm hôm qua, Niếp Bạch nhận được một bưu kiện điện tử thế này. Người gửi không biết tên, địa chỉ cũng không có. Lúc đó cậu lầu bầu một câu “vô vị” rồi vứt bưu kiện đó. Ai dè tối nay lại nhận được một cái giống y như vậy.

Rốt cuộc là ai ăn no ngồi không rảnh rỗi làm cái trò đùa không có kỹ thuật này vậy... Tám phần mười là đám bạn xấu xa của cậu, không của được ai sẽ lấy cậu làm trò vui, đúng là chán chết. Thế là, Niếp Bạch không mấy quan tâm, sau khi vứt bưu kiện thì chơi một chút rồi lên giường ngủ.

Niếp Bạch là một sinh viên, không thích ở trong ký túc xá của trường, căn hộ lâu năm này là do ông nội cậu để lại. Tuy nó đã cũ, nhưng thiết bị vẫn còn rất mới, với lại cũng rất gần trường học. Nếu đã không có khách đến thuê, thì Niếp Bạch quyết định ở luôn, cậu cần gì phải chen chúc với bảy người trong một căn phòng phiền phức đến vậy?

Chẳng qua có một chút rất kỳ quái, ban đầu cậu đề xuất với cha mẹ là muốn chuyển đến căn hộ này ở, nhưng nói cái gì họ cũng không chấp nhận, thái độ rất kiên quyết. Hỏi lý do thì họ lại ấp úng không chịu nói, sau đó Niếp Bạch mới biết được từ miệng mấy người hàng xóm, phòng 103 số 45 này được đồn là quỷ ốc, ai sống sẽ gặp xui xẻo... Khó trách cho thuê không được mà cũng chẳng ai đến mua, dường như nó đã bị bỏ trống rất nhiều năm.

Niếp Bạch không tin vào ma quỷ, miệng thì đáp ứng cha mẹ tiếp tục ở lại trường học, nhưng lại bí mật chuyển hết đồ đạc đến căn hộ này. Đến đây... thì tất cả phí trọ trong ký túc xá đương nhiên đều sẽ vào túi Niếp Bạch.

Mấy ngày tiếp theo lại có bưu kiện thứ ba, nội dung cũng tương tự như vậy, ngay cả dấu chấm hỏi cũng không thay đổi chút nào.

Bạn có tin trên thế giới này có ma không?

Niếp Bạch rất buồn phiền, gõ lại ba chữ: tin một chút. Sau đó ấn gửi, thiết lập chặn tin.

Chuyện kỳ quái bắt đầu từ hôm đó.

Ngày đó tất máy vi tính, Niếp Bạch vào buồng vệ sinh định tắm một chút rồi đi ngủ, dưới làn nước nóng cao tới cổ, cậu cảm giác có người đang sờ soạng lưng mình, với lại là một ngón tay, thông thả trượt từ cột sống xuống, đầu ngón tay lạnh như băng khiến cậu nổi hết da gà. Nước chảy ra từ vòi sen đột nhiên mang theo mùi rỉ sắt, Niếp Bạch mở mắt ra nhìn, trước mặt đều là máu đỏ tươi...

“A!”

Lúc Niếp Bạch tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường, lẽ nào tất cả chỉ là ác mộng? Nhưng tối hôm qua rõ ràng cậu còn đang tắm rửa... Sao lúc tỉnh lại đã là sáng sớm rồi? Chuyện xảy ra trong lúc đó, cậu không hề nhớ được một chút nào. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới phát hiện thời gian đã không còn sớm, nếu như còn lề mề thì sẽ trễ giờ học mất. Tiết thứ nhất sáng hôm nay là do thầy chủ nhiệm của cậu đứng giảng, lỡ mà ông ta buồn bực thì cậu thảm rồi.

Ngừng suy nghĩ, Niếp Bạch vội vã chuẩn bị một phen rồi ngồi lên xe đạp đi đến trường.

Sau khi tan học, cậu kéo mấy đứa cá biệt trong lớp lại, nói: “Mấy cậu sau này đừng giỡn kiểu đó nữa, không biết là thế nào, tớ đâu hàng là được chứ gì? Thực là bị mấy cậu dọa chết khiếp rồi.”

“Cậu đang nói gì thế, uống lộn thuốc rồi hả?” Vài người có vẻ rất mù mờ.

Ây da, còn giả vờ vô tội. Thôi đi, ông đây đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không tính toán với mấy người.

Niep Bạch vốn tưởng rằng chuyện sẽ kết thúc như vậy, nhưng đến ban đêm, cậu lại nhận được cái thứ tư.

Niep Bạch rất buồn phiền, ban đầu còn không muốn xem định xóa trực tiếp, nhưng ngón tay chẳng biết rõ tại sao lại không khống chế được, thư lập tức được mở ra. Nội dung thư lần này khác với ba lần trước, hình như là một câu chuyện rất dài. Niep Bạch không rõ người này muốn làm cái quỷ gì, thế là nhẫn nại tiếp tục xem xuống:

Dũng và Phàm là hai anh em lớn lên cùng nhau, cả hai đều xuất phát từ nông thôn. Bởi vì mỗi người đều không có anh em, cho nên tình cảm rất tốt, từ nhỏ đã luôn như hình với bóng, bên người không có một bạn bè nào, quả thực còn sến súa hơn hai cái cô gái chơi với nhau. Họ vào cùng một trường tiểu học và sơ trung, sau đó tốt nghiệp. Do trong nhà điều kiện không tốt, Dũng và Phàm không học tiếp cao trung, mà rời khỏi nông thôn lên thành phố lớn làm thuê để kiếm tiền nuôi gia đình.

Hai người thậm chí còn làm việc cùng một nơi, hay bị các nhân viên tạp vụ trêu chọc. Vốn da dẻ Phàm trắng nõn, cho nên người khác cứ gọi cậu là “vợ Đại Dũng”. Mỗi lần nghe cách xưng hô này, Phàm rất xấu hổ, còn Dũng thì thản nhiên cười nói: “Đúng, Phàm Tử chính là vợ tôi, chúng tôi ấy, trọn đời đều không thể cách xa. Phàm Tử, cậu nói xem có đúng không?”

Phàm không thềm để ý tới anh, thế nhưng hai má vẫn hồng đến bên tai, dáng vẻ này còn dễ nhìn hơn con gái, thu hút ánh mắt của mọi người.

“Tránh ra tránh ra đi, đây là vợ của ông, không cho mấy người nhìn đâu.” Dũng cao giọng đuổi mọi người đi.

Mọi người vui đùa âm ỉ một trận rồi tản ra, đều bắt tay vào làm việc, chỉ có Phàm còn đứng đó không nói một lời. Dũng gãi đầu, hỏi cậu: “Chuyện gì đây? Phàm Tử, giận rồi à? Bọn anh chỉ nói đùa thôi mà, aiz... Đều do anh lỗ miệng, anh không tốt, biết rõ da mặt cậu mỏng còn nói lung tung, anh thật chết tiệt mà!”

Nói xong, Dũng còn làm bộ vươn tay muốn tát mình một cái, Phàm vội vã giữ chặt tay anh: “Em tức giận hồi nào?”

Dũng cười ngây ngô vài tiếng: “Vậy sao cậu không để ý tới anh?”

“Anh vừa mới nói, chúng ta trọn đời sẽ không rời xa nhau, là thật lòng sao?” Biểu cảm trên mặt Phàm phả lệ nghiêm túc, Dũng cũng bị cậu dọa sợ.

“Đương nhiên là thật lòng rồi, còn thật hơn trân châu nữa.”

Cuối cùng Phàm cũng nở một nụ cười: “Em biết rồi, đi nào, làm việc chứ.”

Dũng bị huyền não đến đầu óc mù mờ, chỉ cảm thấy tính tình Phàm khó mà suy đoán giống y như bà cụ...

Xem đến đây, Niếp Bạch cảm thấy là lạ, hai người này sao lại giống đồng tình thế nhỉ? Gửi câu chuyện này cho cậu là có ý gì đây? Không lẽ muốn ám chỉ cậu rằng... bên người có đồng tính đang thăm mền mình?

“Phốc...” Bị chính ý nghĩ hoang đường của mình chọc cười, Niếp Bạch tiếp tục đọc truyện.

Sau khi công trình kết thúc, Phàm và Dũng lại tiếp tục làm việc, đến một công trường mới. Hai người đến thành phố làm công có vẻ đã sáu, bảy năm, xác thực là cho tới bây giờ cũng chưa rời xa nhau. Tiền kiếm được của hai người ngoại trừ gửi về cho cha mẹ thì đều dùng chung với nhau, hình thức sống chung này quả thật giống như vợ chồng hoạn nạn có nhau. Tính cách Dũng rất thoải mái lại ngây ngô, căn bản không nhìn ra, tình cảm của Phàm đối với mình đã không còn như lúc bé.

44. Chương 16-2: (trung)

Ngày đó, trong công trường suýt nữa xảy ra chuyện không may. Miếng thép treo giữa không trung chẳng biết sao lại đột ngột rơi xuống dưới, thiếu chút nữa là đè nát bươm ông tổng đến kiểm tra, may mà Dũng kịp thời đẩy ông ta ra mới tránh được một tai nạn kinh hoàng. Nếu như chỉ chậm nửa giây thôi, mạng ông tổng chỉ sợ đã không còn. Vì báo đáp ân cứu mạng, ông tổng ngỏ ý muốn mời Dũng ăn cơm, Dũng đành đỏ mặt đáp ứng, còn mang theo Phàm bên người.

Đó là lần đầu tiên họ được đến một khách sạn lớn. Dù ông tổng nói rất nhiều lần rằng họ cứ ăn thoải mái, nhưng động tác hai người rất cẩn thận, cơ hồ cả tay chân cũng không biết nên để thế nào. Trên bàn cơm còn có một cô gái trẻ tuổi, là con gái rượu của ông tổng, tên là Đình. Cô mặc một chiếc đầm màu hồng phấn, xinh đẹp như tiên. Đôi mắt Dũng luôn hướng về phía cô, còn cô thì lại thường xuyên nhìn sang Phàm thanh tú nhã nhặn.

Sau đó, chuyện xảy ra tình huống cẩu huyết như trong kịch ngôn tình. Đình nhất kiến chung tình với Phàm, mà Dũng thì lại yêu Đình. Ông tổng khá yêu thích sự cần cù nhiệt tình của Dũng. Mấy năm nay những chàng trai như Dũng rất hiếm khi gặp được. Trong lúc vô ý, ông tổng còn phát hiện ra Dũng có tư chất về kiến trúc. Tuy anh xuất thân từ nông thôn, nhưng ông tổng không hề để ý đến việc này, còn ngỏ ý muốn cấp tiền cho Dũng đọc sách và bồi dưỡng.

Dũng kể chuyện này cho Phàm. Phàm nghe xong thì rất vui mừng: “Đây là cơ hội hiếm có, sao anh không chấp nhận?”

“Anh, không nỡ bỏ cậu...”

“Sao anh ngốc quá vậy? Có gì mà không nỡ bỏ? Cũng đâu phải từ nay về sau không thấy mặt nhau nữa.” Câu nói của Dũng khiến tâm Phàm trở nên ấm áp. Chỉ cần có lời này của anh, thì dù anh có làm gì cậu vẫn không oán giận, “Đi tìm Trịnh Tổng mau đi, nếu không ông ấy đổi ý thì toi. Em rất mong chờ ngày anh thành đạt.”

“Ai.” Dũng cười một cái rồi xoay người chạy đi. Phàm nhìn theo bóng lưng anh một lúc lâu.

Lần chia tay này, là một bước ngoặt lớn đối với cả hai người.

Dũng nhận ông tổng là cha nuôi. Cứ như vậy, việc ông tổng giúp đỡ anh về mọi mặt lại trở thành lẽ đương nhiên. Phàm vẫn là một công nhân nhỏ nhoi như trước. Dựa vào sự trợ giúp của Dũng, cuộc sống cũng nâng cao không ít. Nhưng số lần gặp mặt của họ lại không bằng trước đây. Dũng chỉ mới tốt nghiệp sơ trung, muốn anh học kiến trúc thật sự là khó như lên trời, chỉ có cả ngày bù lại những kiến thức mà trước đây không có cơ hội học. Một khi Dũng đã nghiêm túc với cái gì thì sẽ nghiên cứu nó triệt để. Phàm rất hiểu tính cách của anh, thế nên cậu lựa chọn kiên nhẫn đợi chờ, như cậu đã nói lúc trước, chờ ngày Dũng thành đạt.

Lần chờ đợi này kéo dài đến tám năm, và Dũng đã trở thành một nhà kiến trúc chân chính. Nhưng cùng lúc đó, Phàm lại nhận được tin Dũng sẽ kết hôn với Đình.

Đó là một đêm mưa, toàn thân Đình ướt nhẹp tìm được Phàm, khóc lóc xin cậu dẫn mình đi: “Phàm Tử... Ba muốn em kết hôn với Đại Dũng. Anh ấy là người tốt, nhưng em chỉ coi anh ấy là anh trai... Người em yêu chính là anh. Em không tin nhiều năm như thế mà anh không nhìn ra... Phàm Tử, tới bây giờ anh cũng chưa quen bạn gái, trong tâm anh có phải đã yêu em rồi không? Anh là vì Đại Dũng nên mới làm bộ không biết có phải không?”

Không phải, đương nhiên không phải, sao lại có thể...

Tôi yêu Đại Dũng. Rõ ràng là cô đã đoạt anh ấy khỏi tay tôi, bây giờ sao còn mặt mũi khóc lóc với tôi, người bị tổn thương chỉ có mình cô thôi sao?

Lời đã đến bên môi lại phải nuốt xuống. Đình đột nhiên ôm lấy eo Phàm, cả người dán lên người cậu, nức nở nói: “Em đã nói với ba, em yêu anh, em chỉ muốn gả cho mình anh.”

Mọi chuyện rất trùng hợp, trong cái nơi ở đơn sơ của Phàm đã rất nhiều năm không có ai đến, mà ngay trong thời điểm này, Dũng lại đột ngột xông vào.

Anh thấy người con gái mà mình yêu đang thân mật ôm lấy người anh em tốt của mình. Vừa rồi nghe cha nuôi nói, Đình đã bỏ nhà đi, hơn nữa nguyên nhân bỏ đi là vì Phàm, Dũng đương nhiên không tin. Anh đã tìm Đình khắp nơi, đến cuối cùng mới ôm hy vọng đi đến nơi Phàm ở, không ngờ rằng lại nhìn thấy kết quả không mong muốn. Dũng nhìn chăm chú bọn họ, ánh mắt lập tức đỏ lên:

“Sao lại không nói cho tôi biết... Phàm Tử, sao cậu lại không nói cho tôi biết?!”

Phàm vội đẩy Đình ra, gục đầu xuống, hai tay xiết chặt.

Em đã nói với anh từ trước, em không muốn xa anh, thế nhưng cho tới bây giờ anh đều không cho đó là thật.

“Cậu nói đi! Bộ đáng vô dụng nửa sống nửa chết của cậu, sao có thể khiến Đình để ý được chứ?” Mất đi lý trí, Dũng vô ý nói ra những lời làm tổn thương người khác. Sắc mặt Phàm ngày càng tái nhợt.

“Anh hận em sao?” Phàm đột nhiên cười lên, cầm dao gọt trái cây trên bàn đưa cho Dũng, “Nếu như hận thì anh cứ đâm nó vào ngực em. Có thể chết trong tay anh, em rất vui sướng.”

Dũng cho rằng cậu đang cố ý đùa mình, liền nhận lấy dao nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cậu nghĩ rằng tôi không dám à?”

Đình ở phía sau nhào tới, muốn lấy dao khỏi tay Dũng: “Anh ấy là bạn tốt nhất của anh, sao anh có thể làm như thế? Coi như tôi đã nhìn lầm anh. Một ngày là anh chàng nông thôn, cả đời cũng chỉ là anh chàng nông thôn!”

Vốn sắp nguôi giận, Dũng lại bị Đình cho một cú, lửa giận càng lúc càng tăng: “Đừng quên, cái thằng cô thích cũng chỉ là một anh chàng nông thôn như tôi thôi! Cô mau buông ra...”

Phàm rất sợ Đình lỡ tay làm Dũng bị thương nên vội vàng tiến lên. Ba người dây dưa một hồi, đột nhiên nghe thấy một tiếng tựa như dao đâm vào da thịt, thế là ai cũng lập tức ngừng động tác.

“A!!!” Đình thét một tiếng chói tai, buông tay ra, chỉ thấy còn mỗi chuôi dao lộ ra bên ngoài ngực Phàm, còn lại đã đi sâu vào trong, máu không ngừng tràn ra.

Phàm cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại chuyển hướng nhìn sang Dũng, nói: “Đúng là vẫn không thể chết trong tay anh...”

“Phàm Tử! Phàm Tử!”

Lý trí của Dũng đã trở lại, vội đỡ lấy cơ thể nặng nề của Phàm: “Cậu cố gắng lên, anh mang cậu đến bệnh viện.”

“Không phải tôi... Không phải tôi làm... Phàm, em yêu anh, em yêu anh...” Đình rụt lại một góc, không ngừng lẩm bẩm một mình.

Dù đã kịp thời đưa vào bệnh viện, nhưng vết thương quá sâu, tính mạng Phàm vẫn không thể cứu về. Từ đó trở đi, Đình bị điên nặng, ông tổng vì muốn con gái không phải vào tù nên đã phá sản. Dũng cũng thay đổi, tính cách trở nên trầm lặng hẳn đi. Nhưng cuối cùng, anh vẫn kết hôn với Đình, hai năm sau sinh được một đứa con trai.

45. Chương 16-3: (hạ)

Câu chuyện đến đây vẫn chưa kết thúc. Niếp Bạch nhìn nhìn, đột nhiên lại có cảm giác rất quen thuộc. Khắc chế sự ớn lạnh vô duyên vô cớ tỏa ra từ người mình, cậu tiếp tục kéo chuột xuống:

Dũng thiết kế một khu chung cư, hình thức khá đơn giản, là một chỗ ở bình thường. Chuyện là Trịnh tổng mua một miếng đất bảo sẽ xây một khu nhà ở, muốn Dũng thiết kế bản vẽ, trước khi chết trao nó lại cho đứa con gái đã mất đi năng lực sinh hoạt.

Một đêm trước ngày khởi công, Dũng đào hài cốt của Phàm lên rồi vùi vào nền.

Cho đến nay Phàm vẫn còn ở dưới nền một tòa nhà, không rõ vị trí cụ thể. Nhưng sau khi khu chung cư được xây xong, Dũng dẫn theo người vợ bị điên cùng với đứa con trai bảy tuổi chuyển vào căn phòng 103 số 45.

Không được bao lâu, Đình tự sát ngay trong nhà, Dũng cũng đột nhiên phát bệnh tim chết trong phòng làm việc.

Sau khi thấy dấu chấm kết thúc, Niếp Bạch bắt tri bắt giác chảy mồ hôi lạnh đầy đầu.

Phòng 103 số 45... Chẳng phải là địa chỉ căn hộ cậu đang sống sao? Trịnh Đình... Dũng...

Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, Niếp Bạch vội vã rời khỏi bàn máy tính, điên cuồng tìm kiếm một thứ gì đó trên giá sách. Sau đó cậu lấy ra một quyển sách lật xem, lại lấy một tờ giấy từ trong đó ra. Tờ giấy để lâu đã sẫm ố vàng, nhưng chữ viết vẫn rõ:

Niếp Dũng Quang, Lăng Phàm, Trịnh Đình chụp tại công viên trung tâm, ngày X tháng X năm XXXX.

Dựa vào giá sách chậm chậm trượt xuống, Niếp Bạch ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo chợt tỉnh ngộ. Niếp Dũng Quang và Trịnh Đình, chẳng phải là tên của ông bà nội cậu đây sao? Ngày sinh của cậu còn trùng với ngày giỗ của ông nội. Khi còn bé, cha mẹ đã vì vậy mà tìm người đến tính số cho cậu...

Đây chính là số của cậu sao?

Nắm lấy một tấm ảnh, Niếp Bạch mới nhận ra rằng, mặt mình rất giống với Niếp Dũng.

Mắt hôn mắt vĩa trở lại phòng ngủ, Niếp Bạch không biết đêm nay có ngủ được không, trần trọc rất lâu. Một bóng đen dường như đang chậm chậm chui từ dưới sàn lên, sau đó đè lên người cậu, khiến tứ chi cậu cứng ngắc lại, hầu như thở không nổi. Sau đó, mấy buổi liên tiếp đều bị như vậy, Niếp Bạch càng ngày càng tiều tụy, hai vành thâm lúc nào cũng xuất hiện ở trên mặt. Nhưng cậu cũng trở nên càng ngày càng chờ mong đến buổi tối. Cậu thích cái cảm giác triền miên khiến người ta hít thở không thông đó.

...

“Gần đây cậu xảy ra chuyện gì thế? Đi học phát ngốc tan học cũng phát ngốc, không thèm tham gia hoạt động với bọn tớ.” Ở trường học, bạn bè gõ đầu Niếp Bạch hỏi.

Niếp Bạch như không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm một mình rằng: “Minh phải đi về.”

“Ai, lát nữa chủ nhiệm sẽ đến đây, cậu định đi đâu thế? Niếp Bạch! Niếp Bạch!”

Cậu muốn ở trong phòng, một giây cũng không bỏ đi.

Từ trường học trở về nhà, Niếp Bạch lập tức đi vào phòng khách, cả người nằm sấp xuống, cậu kề sát đôi môi xuống sàn nhà, giống như đang nói với ai đó: “Phạm Tử... Anh ở chỗ này sao? Nếu có thì đáp lại tôi một tiếng.”

Không lâu sau, một đôi tay trắng bệch vươn ra, mu bàn tay còn nổi đầy gân xanh. Nó dịu dàng chạm vào ngực cậu. Sau đó, trên sàn nhà lại trôi lên một cái đầu rất quen thuộc, mi thanh mục tú môi hồng răng trắng: “Chúng ta phải vĩnh viễn cùng một chỗ, anh nói không giữ lời.”

“Xin lỗi... Phạm Tử, xin lỗi...”

“Bây giờ, anh không còn xứng đáng, Đại Dũng.”

“Phạm Tử! Phạm Tử, anh đừng như vậy... Tôi chịu không được... Phạm Tử...”

Bóng dáng đó triệt để biến mất ngay trong tầm mắt của Niếp Bạch. Cậu khóc khàn cả giọng, hai tay cố sức dầm xuống sàn nhà, dù cho tay dầm máu cũng không gặp được Lăng Phạm.

“Chúng ta sẽ không rời xa nhau.”

Niếp Bạch mơ mơ màng màng đứng lên, bước vào nhà bếp...

Ngày thứ hai, trên báo xuất hiện một tin thế này:

Khu dân cư số 45 đường XX xảy ra hỏa hoạn. Phần lớn các hộ gia đình đều đã an toàn rời khỏi khu chung cư, nhưng sinh viên họ Niếp trong phòng 103 đã không may chết trong hỏa hoạn. Cậu ấy là người duy nhất không thoát khỏi. Nghe nói cảnh sát đã tiết lộ rằng, phòng 103 vốn dĩ chỉ có một sinh viên ở, nhưng qua điều tra thì lại phát hiện có hai thi hài ôm chặt nhau, trong đó một cái đã là bộ xương khô, được biết là đã qua đời nhiều năm. Cảnh sát còn đang điều tra tình huống cụ thể.

Khu chung cư đã có lịch sử mấy thập niên, nhưng vì đã quá cũ kĩ, khó tránh khỏi tồn tại các mối hoạ ngầm, chính phủ đã suy nghĩ và quyết định dỡ bỏ nó.

(toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-103-so-45>